

THE MADRAS LEGISLATIVE ASSEMBLY

Thursday, 7th November 1957.

The House met in the Assembly Chamber, Fort St. George, at nine of the clock, Mr. Speaker (THE HON. DR. U. KRISHNA RAU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS

STARRED QUESTIONS.

Women Police.

* 101 Q.—SRI K. SATTANATHA KARAYALAR: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

- (a) whether there is any proposal to appoint Women Police; and
- (b) if so, the duties of these Women Police?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) & (b) The question of appointing women Police is under the consideration of the Government.

* 110-C Q.—SRI N. K. PALANISAMI and * 185 Q.—SRI A. A. RASHEED: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

- (a) whether any women have been recruited for Police duty in the State;
- (b) if so, their scales of pay and other allowances;
- (c) whether there is any proposal to appoint women Police in our State; and
- (d) if so, when?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No, Sir.

(b) Does not arise, Sir.

(c) Yes, Sir.

(d) The matter is under the consideration of the Government.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR: பெண் போலீஸ் படையை என்னென்ன வேலைகளில் உபயோகப்படுத்துவதாக அரசாங்கம் உத்தேசித்திருக்கிறது?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The types of duties proposed are:—

- (1) Patrolling areas where undesirable women may frequent.
- (2) Rescue of young girls found homeless and in danger of becoming prostitutes.
- (3) Accompanying police on Immoral Traffic Act raids.
- (4) Escorting to court and guarding in court female prisoners.

[7th November 1957]

(5) Escorting remand and female undertrial prisoners.

(6) Assisting investigation officers and questioning complainants in cases such as assaults on women, rape, etc., and questioning women accused and women and child witnesses.

(7) Patrolling large Railway stations and meeting trains to deal with, control and assist women passengers.

(8) Dealing with stray children.

(9) Bandobust duties at large gatherings where women congregate.

SRI N. K. PALANISAMI : இந்த போலீஸ் படையில் எவ்வளவு பேர்களை உபயோகப்படுத்துவதற்கான திட்டம் இருக்கிறது ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : நீண்ட காலமாக இந்த பெண் போலீஸ் படையினரை அமைப்பதற்கான யோசனை அரசாங்கத்தில் இருந்து வருகிறது. கடைசியாக முதலில் பரிட்சார்த்தமாக ஒரு சிறிய அளவில் இந்தப் படையினரை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது 33 உதவி இன்ஸ்பெக்டர்களும், ஆறு காண்ஸ்டேபிள்களும், போட்டு துவக்கியிருக்கிறார்கள்.

SRI A. A. RASHEED : Will the Women Police be appointed only in the City or throughout the State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : As I have already stated, it would be a very small beginning and that will be confined to certain sections of the City.

SRI A. GOVINDASAMY : இந்த பெண் போலீஸ் படையினரை தேர்ந்தெடுக்கும் காலத்தில் ஆண்களுக்குள்ள தகுதி உயரம், மார்பளவு முதலியவைகள் கவனிப்பது போல், இவர்களுக்கும் கவனிக்கப்படுமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அந்தப் பெண் போலீஸ் படையினரை தேர்ந்தெடுக்கும் காலத்தில் கனம் அங்கத்தினர் சொன்னவை களெல்லாம் கவனிக்கப்படும். அவர்களுக்கு தகுந்த உடையும் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது.

SRI M. SOMASUNDARAM : கனம் தலைவர் அவர்களே, பெண் போலீஸ் படையினருக்கு தனிப்பட்ட முறையில் பயிற்சி அளிக்கிறார்களா ? அல்லது ஆண்களோடு சேர்த்து பயிற்சி அளிக்கிறார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : தனியாகத்தான் அந்த பெண் போலீஸ் படையினருக்கு பயிற்சி அளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்வார்கள்.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : இந்த பெண் போலீஸ் படையினரை தேர்ந்தெடுப்பதற்கு குறைந்த பட்ச விதிகள் என்ன என்ன இருக்கின்றன ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : சாதாரணமாக ஆண் காண்ஸ்டேபிள்களை ரெக்ரூட் செய்வதற்கு என்ன என்ன விதிகள் அனுசரிக்கப்படுகிறதோ அவைகளெல்லாம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது.

SRI A. A. RASHEED : Will the Women Police be given any escorts during the night?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That is a question that has to be considered. Perhaps, the Women Police may require some protection.

7th November 1957]

SRI N. K. PALANISAMI : பெண் போலீஸ் படையினருக்கு துப்பாக்கிப் பயிற்சி அளிக்கப்படுமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : ஜான்சி ராணி பிறந்த நாட்டில் பிறந்தவர்கள் அல்லவா அவர்கள். அவர்களுக்குத் துப்பாக்கி பயிற்சிகூட அளிக்கப்படும்.

SRI K. VINAYAKAM : What is the extraneous object of recruiting women to Police Service? Does it mean that the men Police has failed to do the job which the women might do properly?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் நான் முதலில் கொடுத்த பதிலை கவனிக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன். டடித்த அங்கத்தினராயிருந்தும் கெட்டிக்காரராயிருந்தும் அங்கத்தினர் இதை சரியாக புரிந்துக் கொள்ளவில்லை. நான் பெண்களை கவனிப்பதற்காக பெண்களை போலீஸ் நியமிக்கப்படுவதைப்பற்றி முன்பே விவரித்துச் சொன்னேன்.

State Publishing House.

* 102 Q.—**SRI N. K. PALANISAMI :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether there is any proposal to constitute a State Publishing House for publishing cheap books in Tamil?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : No, Sir.

SRI N. K. PALANISAMI : ஏற்கெனவே நமது ராஜ்யத்தில் தமிழில் ஆட்சி நடப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுவருகின்ற இந்த நேரத்திலே, உத்தியோகப்பற்றற்ற ஒரு கமிட்டியைப் போட்டு திருவள்ளூர் எழுதிய திருக்குறளையும் பாரதியார் எழுதிய புஸ்தகங்களையும் குறைந்த விலையில் வெளியிடுவதற்கு அரசாங்கம் முன்வருமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இந்த விஷயத்தில் தனிப் பட்டவர்கள் பிரசுரிப்பதற்கு முன் வந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே அரசாங்கம் இதில் தலையிடவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

Incidence of cholera.

* 103 Q.—**SRI K. SATTANATHA KARAYALAR :** Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state the incidence of cholera in the State and in the City so far?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : During this year up to 5th October 1957, there have been 1,487 attacks and 285 deaths due to cholera in the City of Madras and 2,361 attacks and 1,197 deaths in the State excluding the City.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : சென்ற ஆண்டில் இதே காலத்தில் எவ்வளவு காலரா கேசுகள் வந்தது என்று சொல்ல முடியுமா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : குறிப்பாக இந்த கேள்வி முன்னமே கேட்கப்படவில்லை. ஆகவே புள்ளிவிவரங்கள் கொடுப்பதற்கு அந்தத் தகவல் என்னிடத்தில் இல்லை.

SRI A. A. RASHEED : Is the Hon. Minister aware of the insanitary conditions prevailing in the Infectious Diseases Hospital, Tondiarpet?

[7th November 1957]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : If the hon. Member brings to my notice any particular manner of insanitation there, I will look into it.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : இந்த வாந்திபேதி வராமல் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கு வேண்டிய சிப்பந்திகள் இல்லாத காரணத்தால் பலர் இறந்துபோனார்கள் என்பது உண்மையா ?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : அப்படி போதுமான சிப்பந்திகள் போடவில்லை அதனால் இறந்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் அந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்ப்பதனால் அப்படித் தெரிகிறது.

SRI A. GOVINDASAMY : காலராவினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் சேர்க்கப்படுகிற ஆஸ்பத்திரி மிகவும் அசுத்தமாக இருப்பதனால் நோயாளிகள் வீடு திரும்ப முடியாத நிலைமையில் ஆகிவிட்டார்களா? ஆகவே இந்த சர்க்கோன் நிலைமையை மாற்றுவதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்குமா ?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : As far as possible, the Government are trying their best to keep things clean. But the difficulty is, it flares up all of a sudden and we cannot do the necessary things all of a sudden.

SRIMATHI KAMALAMBUJAMMAL : இந்த காலரா பரவுவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருப்பது பெரியவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை தெருவிலே அசுத்தம் செய்ய விட்டுவிடுவதனால்தான் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே இதைத் தடுப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுத்தக்கொள்வார்களா ?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : பொதுவாக காலரா வராமல் தடுப்பதற்கு எல்லாவித சுகாதார நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக்கொண்டு வரப்படுகிறது.

SRI A. VEDARATHNAM PILLAI : காலரா நோய் “வாட்டர் போர்ண்டிசீஸ்” என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்பொழுது நோய் கண்ட இடங்களில் தண்ணீர் எடுத்து உபயோகப்படுத்தாமல் இருந்தால் பரவாமல் இருக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதைத் தடுப்பதற்கு என்ன நடவடிக்கை சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டார்கள் ?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : இப்பொழுது நமது ராஜ்யத்தில் காலரா குறைந்துக்கொண்டு வருகிறது. அதற்குக் காரணம் நல்ல சுகாதார பாதுகாப்புப்படி குடித்தண்ணீர் வசதி முதலியவை கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. நேஷனல் ஸூரல் சப்ளை ஸ்கீம் பெரும் அளவிலே ப்ரொடெக்டெட் வாடர் வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

Aluminium plant.

* 104 Q.—**SRI K. SATTANATHA KARAYALAR :** Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether there is a proposal to set up an Aluminium plant in this State; and

(b) if so, the steps taken to set up this industry?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) Yes, The Government of India have under consideration a proposal to set up an aluminium plant at Mettur in Salem district.

7th November 1957]

(b) Before a firm decision regarding the location of the plant could be taken, an accurate assessment of the quality and quantity of the bauxite deposits available in the Shevaroyas has to be made. The Central Government are taking steps in this direction.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் உரு குறைக்கும்போது, இந்த திட்டம் கைவிடப்படாமல் இருக்குமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இது பற்றி இன்னும் எந்த விதமான பரிசீலனையும் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. இதை நடத்த வேண்டுமென்ற விதி இருக்கிறது.

SRI M. P. SUBRAMANIAM : இந்தியாவிலிருந்து அமெரிக்காவிற்கு சென்ற தொழிலதிபர் பிரீலா மத்திய பிரதேசத்தில் உள்ள நாகபூரில் ஒரு தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவதற்கு அமெரிக்காவில் ஒப்பந்தம் செய்துக் கொண்டிருப்பதாக பத்திரிகையில் பார்த்தோம். அப்படியென்றால் சேலத்தில் அலுமினியம் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க அவசியம் இருக்காது என்ற வதந்தி நிலவுகிறதே அது உண்மையா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : நானும் பத்திரிகையில் புகாரைப் பார்த்தேன். அலுமினியம் தொழிற்சாலைப்பற்றி மத்திய சர்க்காருக்கு கடிதம் எழுதினேன். பத்திரிகை தகவலைத் தவிர அதிகமான தகவல் இல்லை என்று எனக்கு பதில் வந்தது. பத்திரிகைத் தகவலை வைத்துக்கொண்டு எதையும் முடிவு செய்யமுடியாது.

SRI A. A. RASHEED : Will the Aluminium Plant be set up under private sector or public sector?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It may be in the public sector.

SRI A. GOVINDASAMY : சமீபத்தில் ரஷ்யத் தலைவர்கள் இந்தியா விற்கு வந்த நேரத்தில் இந்த அலுமினியம் தொழிற்சாலை வைக்கப்பட 10 கோடி ரூபாய் கொடுப்பதாக சொன்னது உண்மையா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அந்த விதமான தகவல் என்னிடம் இப்பொழுது இல்லை.

Pambayar Scheme.

* 105 Q.—**SRI N. K. PALANISAMI :** Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to state—

(a) whether any investigation has been made to supply water for irrigation in Madurai, Ramanathapuram and Tirunelveli districts by building a dam across the river Pambayar in the Kerala State;

(b) if so, the extent that will be irrigated under the scheme; and

(c) whether the Government have approached the Kerala Government in the matter to get their consent for taking up the scheme?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (a) to (c) The question of the utilization for the benefit of both the Kerala and Madras States of the waters of the rivers that waste themselves in the sea is under

[7th November 1957]

consideration and the investigation of the Pambayar scheme for the purpose specified, can be made only after a final decision is reached in the matter.

SRI N. K. PALANISAMI : இந்த திட்டம் குறித்து ஏன் இதுவரையில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கவில்லை. எப்பொழுது நடவடிக்கைகள் எடுப்பதாக சர்க்காருக்கு உத்தேசம். பரம்பிக்குளத்தைப் பற்றி பேசக்கூடிய காலத்தில் இதைப் பற்றியும் சர்க்கார் கேரள அரசாங்கத்துடன் பேசுமா ?

THE HON. SRI P. KAKKAN : இதைப் பற்றியும் சர்க்கார் கேரள அரசாங்கத்துடன் பேச விரும்புகிறது.

SRI A. GOVINDASAMY : இந்த பரம்பிக்குளம் திட்டம் விஷயமாக நம் மந்திரிகள் கேரள மந்திரிகளோடு சம்பாஷணை நடத்த வேண்டுமென்று பத்திரிகைகளில் பார்த்தேன். அதன் முடிவு என்னவென்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இன்னும் முடிவு செரல்லக் கூடிய நிலை ஏற்படவில்லை. முடிவு ஏற்படும்போது இச்சபை முன் வேண்டிய தகவல்கள் தெரிவிக்கப்படும்.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : பம்பையார், கீரியார் திட்டங்களைப்பற்றி நம் சர்க்கார் பரிசீலனை செய்துள்ளதா ? அதைப்பற்றி சர்க்காருக்கு சிலடத்துள்ள விவரங்கள் என்ன ? அது வொர்க்கப்படுகிறதா இல்லையா ? எப்பதைப் பற்றிச் சொல்ல முடியுமா ?

THE HON. SRI P. KAKKAN : தனி கேள்வி போட்டால் சொல்லலாம்.

SRI N. K. PALANISAMI : பரம்பிக்குளத் திட்டத்திற்குக் கொடுக்கக் கூடிய முக்கியத்துவம் இதற்கும் கொடுக்கப்படுமா ? இது மூன்று ஜில்லாக்களைப் பொறுத்த விஷயமாக இருப்பதாலும், பரம்பிக்குளம் திட்டம் ஒரு ஜில்லாவைப் பொறுத்த விஷயமாக இருப்பதாலும், அதற்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம் இந்தத் திட்டத்திற்கும் கொடுக்கப்படுமா ?

THE HON. SRI P. KAKKAN : மக்களுக்குப் பயன்படுகிற ஆறுகள் எல்லாவற்றிற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படும்.

SRI K. VINAYAKAM : கேரள அமைச்சர் குழு, சென்னைக்கு தண்ணீர் கொடுக்க முடியாது என்று முடிவு செய்த செய்தி நம் அமைச்சர்களுக்குத் தெரியுமா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இப்படிப்பட்ட செய்திகளுக்குக் கெல்லாம் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டாமென்று அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

SRI R. SWAMINATHA MERKONAR : இந்தத் திட்டத்தின் மூலம் பலன் ஏற்பட்டு ராமனாதுபுரம் ஜில்லாவிற்கு வரும்போது பார்டிரில் உள்ள புதுக்கோட்டைக்கும் பலன் ஏற்படுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI P. KAKKAN : இன்னும் திட்டமே முடிவு பெறவில்லை. பின்னால்தான் அதைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டும்.

MR. SPEAKER : 106, 107 கேள்விகளை ஒன்று சேர்த்து எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

Transport of crackers by railways.

* 106 Q.—**SRI N. K. PALANISAMI :** Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether this Government have represented to the Central Government to lift the ban imposed on the transport of crackers by railways from Sivakasi; and

7th November 1957]

(b) whether any steps have been taken by the Government to prohibit the manufacture of "Atom" crackers in the State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes, Sir.

(b) No, Sir. The manufacture, possession, and sale of crackers known as "Atom bombs" of a large size has already been prohibited and the Government of India who are the concerned authorities have not considered it necessary to ban the manufacture, possession and sale of this type of crackers completely.

* 107 Q.—SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether the Government have received recently any representation from the "Fire Works" manufactures of Sivakasi;

(b) if so, the nature of that representation; and

(c) the action taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes, Sir.

(b) The request was for taking up the question with the Government of India for the lifting of the ban imposed on the booking and transport of fireworks on the Railways.

(c) The Government of India were already addressed by this Government for exclusion of crackers other than amarees and all percussion crackers from the ban imposed on the booking and transport of explosives on railways. As the Railway Board have since lifted the ban imposed on the booking and transport of crackers other than amorces of a dangerous variety, no action was considered necessary on the representations received by the Government from the fire works Trade Associations.

SRI N. K. PALANISAMI : இச் சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரிடம் சொல்லியும் கூட இன்றையதினம்வரை மத்திய சர்க்காரின் தடை இருந்து வருகிறது. லாரியில்தான் போகவேண்டியிருக்கிறது. 40,000 தொழிலாளர்கள் இந்த வேலையில் இருப்பதால் அவர்களின் வாழ்க்கை கெடாமல் இருக்க தடைசெய்தது போக மற்றவைகளை ரெயிலில் கொண்டு செல்ல அனுமதி கோருவார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : நான் முன்பு பதில் கூறியபடி, ஆபத்தான பட்டாக்கள் தவிர மற்றவைகள் ரெயிலில் போவதற்குள்ள தடை நீக்கப்பட்டுவிட்டது.

SRI A. VEDARATHNAM PILLAI : மக்கள் தங்கள் பணத்தை வீணாக இதில் கரியாக்காமல் இருக்க இந்தத் தொழிலை ஓராள்வு கட்டுப்படுத்த அரசாங்கம் முன் வருமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : பணம் கரியாகப் போவது மட்டுமல்ல. விளையாட்டு விளையாடும் என்ற பழமொழியும் உண்மையாகி வருகிறது. ஆகவே என் யோசனை, ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடியதை தடுக்க வேண்டும். அதற்கு இப்பொழுதிருந்து கவனம் செலுத்த மத்திய சர்க்காருடன் யோசித்து எதெது ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடியதோ, விளையாட்டிலே, அதையெல்லாம் தவிர்ப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதைத்தான் நானும் சிந்தித்து வருகிறேன்.

SRI K. ANBAZHAGAN : தலைவர் அவர்களே, இந்த வெடி மருந்துகள் கலந்த தயாரிப்பு வெடிகளை ரெயிலில் ஏற்றுமதி செய்யப் படுகிற நிலைமையில் ரெயில்வே வாக்கன்கள் அல்லது அந்தப் பொருள்களை

[7th November 1957]

ஏற்றிச் செல்கிற வண்டிகள், அதற்காக தனிப்பட்ட பிரத்தியேக முறையில் அமைக்கப்பட்டவை இல்லாத காரணத்தால்தான் பெரிய ஆபத்துகள் ஏற்பட்டது என்பது உண்மையா? தீபாவளி காலத்தில்தான் இவைகள் அதிகமாக ஏற்றுமதி செய்ய நேருவது, அப்பொழுதுதான் தெரவிலை ஏற்படுவதால், தீபாவளி கொண்டாட்ட முறையை மாற்ற அரசாங்கம் முன்வருமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : பட்டாசு சுட்டு தீபாவளி கொண்டாடுவது வேண்டாம் என்பது என் கருத்துமாகும். இப்படிப்பட்ட வெடிகள் இல்லாமல், குழந்தைகள் ஆபத்தில்லாமல் விளையாடி தீபாவளியை கட்டாயம் கொண்டாடவேண்டும். இவைகளை ரெயில்களில் அதிகமாக ஏற்றுவதால்தான் இந்த ஆபத்து. “டாய் பிஸ்டல் காப்ஸ்”-ல் மருந்து கொஞ்சம் அதிகமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது, அது சரிவர பரிசீலிக்கப் படவில்லை என்று தோன்றுகிறது. அது அதிகப்படி சேர்த்து, அது ரெயிலில் ஒன்றுக்கொன்று இடிப்பதால்தான் இந்த வெடி ஏற்பட்டது.

SRI A. GOVINDASAMY : தீபாவளிப் பண்டிகையை தடை செய்ய அரசாங்கம் முயற்சி எடுக்காவிட்டாலும் அம்மாதிரி ஆபத்தான வெடிகளை செய்யக்கூடாது என்பதற்கு அரசாங்கம் தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுக்குமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : தீபாவளி பண்டிகை வேண்டாமென்று அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு அபிப்பிராயம் இருந்தால் அதை அரசாங்கம் தடை செய்யாது. தீபாவளிக்கு விருமுறை விடப்படும் வருகிறது. ஆபத்தான விளையாட்டுகளுக்கு அனுமதி கொடுக்கக்கூடாது என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் கருத்து.

SRI A. A. RASHEED : Is there any proposal to impose a time-limit for the firing of crackers during the night time?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, rather than prescribing a time-limit, it is my own view that this Government should advise the Government of India to ban the manufacture of all these kinds of atom bombs and all that which produces sound. We had a recent pathetic incident. One of the officers of the Government of India belonging to this State was an in-patient in the hospital at Bangalore and on account of the crack of an atom-bomb, he was thrown out of his bed. He got seriously ill and died.

SRIMATHI KAMALAMBUJAMMAL : ஒன்றோடொன்று உரைவதால் வெடிக்கக்கூடிய வெடி மருந்து வகைகளை தயாரிக்கக்கூடாது என்று அரசாங்கம் தடை விதிக்குமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அதை ரெயிலில் டிரூன்ஸ் போர்ட் செய்யக்கூடாது என்பதுதான் இப்பொழுது அரசாங்கம் கருதுவது. மற்றபடி ஆபத்திலலை. ரெயிலில் “டாய் பிஸ்டல் காப்ஸ்”—ஐ டிரூன்ஸ் போர்ட் செய்வதில் ஆபத்திலலை என்பது அரசாங்கத்தின் கருத்து. குழந்தைகள் விளையாடுவதிலும் ஆபத்து ஒன்றுமில்லை. ஆட்டம் பாம்பு மாதிரு.

SRI V. K. RAMASWAMI MUDALIYAR : Are the Government aware of the fact that on account of the bursting of an atom bomb, a Senior Collector of Central Excise recently died at Bangalore?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That is exactly what I referred to as an unfortunate incident.

7th November 1957]

SRI M. P. SARATHY : தலைவர் அவர்களே, ஒவ்வொருவரையும்தான் தீபாவளியை கொண்டாட வேண்டும் என்று மந்திரி அவர்களுரைக்கிறார்கள். இந்த தீபாவளி தமிழரை இழிவுபடுத்தக்கூடியது என்பதன்மைமைச்சர் அவர்கள் உணர்வாரா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : எல்லோருடையோண்டாட வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. இது அவரவர்களுக்கான அபிப்பிராயம்.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : எக்ஸ்ப்ளோஷிவிலிஸ்ஸே ருஷ்டி இவ்விதமான பட்டாசுகள் செய்வது ஆபத்து என்று இருக்கிறது ஆகவே இதுபோன்ற விபத்துக்கள் இதனால் தான் ஏற்படுகிறது தம்புறது சர்க்காருக்குத் தெரியுமா ? அப்படியானால் அதை தடுப்பதற்குப்பரமான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இதைப்பற்றி நான் முன்பே சொன்னேன். இதைப்பற்றி மத்திய அரசாங்கமும் இந்த அரசாங்கமும் பரிசீலித்து ஒரு முடிவுக்கு வரும்.

SRI T. P. ELUMALAI : சபாநாயகர் அவர்களே, மெஜாரிட்டி மக்கள் விரும்பக்கூடிய தீபாவளியை விரல்விட்டு எண்ணக்கூடியவர்கள் தடுக்க வேண்டும் என்று சொல்வதால், இந்த பிரச்சாரத்தை தடுக்க சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்குமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : மெஜாரிட்டியாக இருந்தாலும் சரி, மைனாரிட்டியாக இருந்தாலும் சரி ஆபத்தை விளைவிக்கும் என்றிருக்கக்கூடிய காரியங்களில் சர்க்கார் வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கும். ஆனால் தீபாவளியை கொண்டாடும் விஷயத்தில் சர்க்கார் தலையிடாது.

SRI A. VEDARATHNAM PILLAI : தீபாவளி தமிழ் நாட்டில் மாத்திரம் அல்ல, ராமர் அயோத்திக்கு திரும்பின நாள் என்றும், புத்தர் நிர்வாணம் அடைந்த நாளென்றும் அது உலகில் இருக்கின்ற எல்லா மக்களாலும் கொண்டாடப்படுகிறது என்பது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியுமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அகில இந்திய ரீதியில் கொண்டாடப்படுகிறது என்று நான் சொன்னேன். உலகு எங்கும் கொண்டாடப்படுகிறது என்ற செய்தியை சொன்னதற்காக கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

Syllabus for elementary and high school classes.

* 108 Q.—**SRI N. K. PALANISAMI :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether the Government have sent any circular to the officers of the Education Department asking them to elicit the opinion of teachers regarding the modifications of syllabus for all classes in elementary and high schools; and

(b) the subjects prescribed by the Government for 1st class and 5th class?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) & (b) The revised syllabi have been published in the Gazette by the Director of Public Instruction for information and criticism. About 800 copies have been distributed extensively to teachers of all grades through their

[7th November 1957]

associations and Inspecting Officers in order to ensure the widest possible discussion and participation. The syllabi have not yet been finalised.

SRI N. K. PALANISAMI : ஸார், சர்க்கார் ஆசிரியர் கமிட்டியானது, அதாவது அவர்கள் சிபாரிசு செய்து இருக்கக்கூடிய பாட விஷயங்கள் ஒன்றாவதிலிருந்து ஐந்தாவது வகுப்பு வரையிலும் அதிக நேரம் கைத் தொழிலில் செலவிடப்பட வேண்டுமென்றிருக்கிறது. இம்மாதிரி இருந்தால் ஐந்து வயதுள்ள பிள்ளைகளுக்கு இதில் அதிக கவனம் செலுத்த முடியாது. ஆகவே ஓரளவுக்கு கைத்தொழில் நேரத்தை குறைக்க சர்க்கார் முடிவு செய்யுமா ?

MR. SPEAKER : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் இந்த மாதிரி கேள்வியை எல்லாம் கல்வி மசோதா பற்றி விவாதம் நடத்தும்பொழுது கேட்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

SRI M. KALYANASUNDARAM : இந்த பாடதிட்டங்களை இப்போது முடிவு செய்திருப்பது இறுதியான முடிவுதானா ? அல்லது இதைப்பற்றி ஆலோசிப்பதற்கு தனிப்பட்ட அதிகாரியோ அல்லது வேறு ஏதாவது குழுவோ ஏற்படுத்த சர்க்கார் உத்தேசித்திருக்கிறதா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இதற்காக தனி குழு ஒன்றிருக்கிறது. 40 உப கமிட்டிகள் இருக்கிறது. இந்த 40 உப கமிட்டிகளின் தலைவர்களும் ஒன்றுகூடி இதைப்பற்றி கடைசியாக பரிசீலனை செய்வார்கள். இந்த முடிவுக்கு பின்னால் “செக்கண்டரி போர்ட் ஆப் எடுகேஷன்” இதைப்பற்றி பரிசீலித்து முடிவு எடுக்கும்.

SRI S. LAZAR : இந்த விலாபஸலில் “Religious Instruction, Moral Instruction” —இவைகள் சேர்க்கப் பட்டிருக்கிறதா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Moral Instruction சேர்க்கப்பட இருக்கிறது.

SRI K. ANBAZHAGAN : தலைவர் அவர்களே, இப்போது வகுக்கப் பட்டிருக்கும் பாடதிட்டங்கள் குழந்தைகளுக்கு அதிகமாக இருக்கின்றன என்று ஆசிரியர்களிடையே பொதுவாக ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. அதைப் பற்றி சர்க்கார் ஆலோசித்திருக்கிறதா ? இதை பரிசீலிப்பதற்கு என்று இருக்கும் குழுவில் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றனரா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இந்த குழுவில் ஆசிரியர்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றனர். சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் என்ன காரணத்திற்காக இருக்கவேண்டும். இப்போது வகுக்கப்பட்டிருக்கிற முறைப்படி அதிக பளுவாக இருக்கிறது என்றிருக்குமானால் அதைப்பற்றி இந்த குழு பரிசீலிக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

SRI K. VINAYAKAM : Is the Minister aware of the fact that sufficient number of copies of this new syllabus is not available for teachers, and will the Government take steps to make more copies available so that the teachers may read them and be in a position to express their view on it?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have already stated that it has been extensively distributed. Whoever wants a fresh copy will be supplied with it.

MR. SPEAKER : இப்போது கேள்வி நம்பர் 109, 110-ஏ, 110பி, இந்த மூன்று கேள்விகளும் சேர்ந்தால்போல் எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

7th November 1957]

Aid for Silk Industry.

* 109 Q.—SRI V. K. KOTHANDARAMAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the amount received by the Government by way of financial aid from the Central Silk Board in 1957; and

(b) the amount earmarked to improve the rearing of cocoons for the production of raw silk?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) Rs. 35,214.

(b) Rs. 3,57,200.

Silk Industry.

* 110-A Q.—SRI V. K. KOTHANDARAMAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether the Government have any information as to the quantity of raw silk imported into this State and the quantity consumed; and

(b) the steps taken to improve the silk industry after the Re-organization of States?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) & (b) A note containing the information required is placed on the Table of the House.

Arthur Hope Silk Farm, Hosur.

* 110-B Q.—SRI V. K. KOTHANDARAMAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) when the Arthur Hope Silk Farm, Hosur, was started; and

(b) the extent of the Farm?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) In 1944.

(b) 104 acres.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : ராஜ்ய பிரிவினைக்குப்பிறகு இந்த ராஜ்யத்திலிருந்து கொள்ளைகால் விலக் பாக்கரி மைசூருக்கு போய் விட்டது. இப்போது இங்கு உற்பத்தியாகிற விலக் கக்கூன்கள் எல்லாம் அந்த இடங்களுக்கு போய் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே இங்கே மலிவாக கிடைக்கக்கூடிய தன்மையில் பட்டுநூல் தயாரிக்க நமது ராஜ்யத்தில் ஒரு விலக் பாக்கரி ஏற்படுத்த சர்க்கார் ஏதாவது உத்தேசித்திருக்கிறதா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : ஹோசூரில் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று முயற்சிகள் நடந்து வருகிறது.

[7th November 1957]

SRI S. LAZAR : In view of the large demand for artificial silk in the form of nylon, etc., is there any proposal before the Government to instal a factory to manufacture such silk?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The main question relates to raw silk. A separate question may be put with regard to artificial silk.

SRI M. SUBRAMANIAM : “லில்க் பவரலாம்” ஜப்பானிலிருந்து வரவழைப்பதற்கு வேண்டி இந்தியாவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டிருப்பதாக தெரிகிறது. அதில் சென்னைக்கு எவ்வளவு ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று தெரிவிக்க முடியுமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I want notice for this question.

SRI P. G. MANICKAM : கோயம்புத்தூரில் தாளவாடி பிரக்காவில் பட்டுப்புழி உற்பத்தி செய்யப்படுவதாக தெரிகிறது. இதற்கு அரசாங்கத்தார் எவ்வளவு தொகை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதை தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : தாளவாடி பிரக்காவில் லில்க் உற்பத்திக்காக பல நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அங்கு இதற்காக “மல்பரி கல்டிவேஷன்” நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

SRI N. K. PALANISAMI : இப்போது நம் நாட்டில் பட்டுத் தொழில் மிக மோசமடைந்து வருகிறது. ஏனென்றால் வெளி நாடுகளிலிருந்து பட்டுத்துணி அதிகமாக இறக்குமதியாகி கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே இதை தடை செய்வதற்கு சர்க்கார் ஏதாவது முயற்சி எடுத்திருக்கிறதா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இது அந்நிய நாட்டை பொறுத்த விஷயம். இதை பார்லிமெண்டில்தான் கேட்க வேண்டும்.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : தென்காசி தாலுகாவில் “ஸெறிகல்சூர்” உற்பத்தி எந்த நிலையில் இருக்கிறது?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இதற்காக அங்கு “மல்பரி கல்டிவேஷன்” நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : அகில இந்திய போர்டிலிருந்து மெசூருக்குத்தான் அதிகமாக லில்க் கக்கூன்கள் ஒதுக்கப்பட்டு வருவதாக தெரிகிறது. இது உண்மையா? அப்படியென்றால் இந்த போர்டில் சென்னை ராஜ்யத்திற்கு என்று இருக்கக்கூடிய மெம்பர் யார்?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : சாதாரணமாக இந்த போர்டில் டயாக்டர் ஆப் இண்டஸ்ட்ரீஸ் அவர்களோ அல்லது அவரது நாமினியோ மெம்பராக இருப்பது வழக்கம். மற்றபடி மெசூருக்கு அதிகமாக கொடுக்கப்படுகின்றது என்கின்ற நிலைமை இருக்குமானால் நம்முடைய ராஜ்ய பிரதிநிதி அங்கு சும்மா இருக்கமாட்டார்.

SRI M. KALYANASUNDARAM : மந்திரி அவர்கள் கொடுத்திருக்கும் தகவலிலிருந்து நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கு ஆறு மாதங்களுக்கு 1,000 பவுண்ட் நூல் கிடைத்து வருவதாக தெரிகிறது. இது நம்முடைய நாட்டிற்கு பற்றாமல் இருந்தால் இதை அதிகப்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறதா?

7th November 1957]

THE HON SRI R. VENKATARAMAN : இந்த மூன்று கேள்விகளும் வலில் அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதைப்பற்றியது. அதற்கான புள்ளிவிவரங்கள் தான் என்னிடம் இருக்கின்றன. நூல் விஷயமாக பதில் வேண்டுமானால் தனியாக கேள்வி போடவேண்டும்.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : நமது ராஜ்யத்திலேயே இருந்த, பட்டுத் துணிகளை உற்பத்தி செய்யும் மில்லாகிய ஸைத் இண்டியன் வுல்ல்க் மில்—குடியாத்தத்தில் இருந்தது—1952-ல் மூடப்பட்டது. அதை சர்க்காராவது எடுத்து நடத்துவதற்கு முயற்சி செய்யுமா?

MR. SPEAKER : மூலக் கேள்விக்கும் நீங்கள் போடும் கேள்விக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது? நான் இந்தக் கேள்வியை அனுமதிக்க வில்லை. I rule this question out of order.

Complaint-against the Trustee of Sri Vanamamalai Math, Nanguneri.

* 110 Q.—**SRI S. B. ADITYAN :** Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether any complaints against the trustee of Sri Vanamamalai Math and temple at Nanguneri, in respect of the properties of the Math and temple, were received either by the Hon. the Minister or by the Deputy Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments, Tanjore;

(b) whether any enquiry was conducted by the Assistant Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments, Tirunelveli;

(c) whether any report was submitted after such enquiry;

(d) whether the Assistant Commissioner has suggested framing of any scheme for the temple or filing of a suit in respect of the Math; and

(e) the action proposed to be taken in respect of the management of the Math and temple?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) to (e) Petitions have been received and a report has been called for from the Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments. His report is awaited.

SRI A. V. P. ASAITHAMBI : இதைப்போல் பல மடங்களில் ஊழல்கள் இருப்பதாக சர்க்காருக்கு ரிப்போர்ட் வந்திருப்பது உண்மையா? அப்படியானால் அவைகளின் பேரில் சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுக்க விருக்கிறது?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : குறிப்பாக ரிப்போர்ட் எதுவும் வந்ததாகக் கூறமுடியாது. எந்த தர்ம ஸ்தாபனத்திலும், எந்த மடத்திலும், ஊழல்கள் இருந்தாலும், சட்டம் கொடுக்கும் அதிகாரங்களை யெல்லாம் பிரயோகித்து வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும்; நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

MR. SPEAKER : Questions are over.

[7th November 1957]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. SPEAKER.

MESSAGES FROM THE GOVERNOR

MR. SPEAKER : I have to announce to the House the following two messages, dated 4th November 1957, received from the Governor of Madras :—

(1) In pursuance of Article 207, clause (1), read with Article 199, clause (1), of the Constitution of India I, P. V. Rajamannar, Governor of Madras, hereby give my recommendation to the introduction in the Madras Legislative Assembly of the Madras Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Second Amendment) Bill, 1957.

(2) In pursuance of Article 207, clause (3), of the Constitution of India, I, P. V. Rajamannar, Governor of Madras, hereby recommend to the Madras Legislative Assembly the consideration of the Madras Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Second Amendment) Bill, 1957.

III.—ADJOURNMENT MOTION *RE* THE ARREST OF E. V. R. PERIYAR.

✓ MR. SPEAKER : I have received notice of an adjournment motion from the hon. Member Sri S. B. Adityan to discuss a matter of urgent public importance, viz., the arrest of Sri E. V. R. Periyar. Under rule 49, sub-rule (viii), the matter to be discussed must involve more than the ordinary administration of the law. I am, however, satisfied that the arrest of E. V. R. Periyar is in the normal course of the maintenance of law and order and, I, therefore, rule the adjournment motion out of order.

IV.—CALLING ATTENTION TO A MATTER OF URGENT PUBLIC IMPORTANCE UNDER RULE 40 OF THE ASSEMBLY RULES *RE* FAILURE OF THE GOVERNMENT IN NOT TAKING ACTION AGAINST THE MANAGEMENT OF A BEEDI FACTORY.

MR. SPEAKER : I have received notice of a motion under rule 40 from Sri V. K. Kothandaraman, which calls the attention of the Hon. the Minister for Industries to a matter of urgent public importance, viz., the failure of the Government in not taking action against the management of 'Three Horse Beedi' Factory at Pernambut, which has closed down a number of branches.

Sri V. K. Kothandaraman will now speak.

9-32
a. m. SRI V. K. KOTHANDARAMAN : கனம் தலைவர் அவர்களே, வட ஆற்காடு ஜில்லாவிலுள்ள பேரநாம்பட்டி கிராமத்திலிருக்கும் மூன்று குதிரை பீடி பாக்டரியில் 1957-ம் ஆண்டு ஜூலைமீ 26உ அன்று கதவடைப்பு செய்யப்பட்டது. இந்தத் தொழிற்சாலையில் சுமார் 400-க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். பாக்டரியில் திடீரென்று கதவடைப்பு செய்யப்பட்டது. மறுபடியும் தொழிற்சாலையைத்

CALLING ATTENTION TO A MATTER OF URGENT PUBLIC
IMPORTANCE UNDER RULE 40 OF THE ASSEMBLY RULES re
FAILURE OF THE GOVERNMENT IN NOT TAKING ACTION
AGAINST THE MANAGEMENT OF A BEEDI FACTORY

369

7th November 1957] [Sri V. K. Kothandaraman]

திறந்து தங்களுக்கு வேலைகொடுக்க வேண்டுமென்று தொழிலாளர்கள் சாத்வீகமான முறையில் போராட்டம் நடத்தினார்கள். அப்படிப் போராடிய 200 தொழிலாளர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். அவர்களில் பலர் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டது. இப்போதும் 100-க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் மீது வழக்கு இருந்துவருகிறது. இந்தத் தொழிலாளர்கள் சாத்வீகமான முறையில் போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருந்தபோது இந்தப் பிரச்சனை தொழில் தகராறு கோர்ட்டுக்கு விடப்பட்டது. தகராறுனது தொழில் தகராறு கோர்ட்டுக்கு விடப்பட்டதால், தொழிலாளர்கள் தங்கள் போராட்டத்தை நிறுத்திக்கொண்டார்கள். ஆனால் இதுவரைக்கும் இவர்களுக்கு மீண்டும் வேலை கொடுக்கப்படவில்லை. தகராறுனது தொழில் தகராறு கோர்ட்டில் இருக்கும்போது முதலாளிகள் தொழிற்சாலையைத் திறந்து தொழிலாளர்களுக்கு மீண்டும் வேலை கொடுக்கவேண்டும்; தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தமோ போராட்டமோ நடத்தக்கூடாது. அதன்படியே தொழிலாளர்கள் தங்கள் போராட்டத்தை நிறுத்திக்கொண்டார்கள்; ஆனால் முதலாளி இதுவரையிலும் அவர்களுக்கு மீண்டும் வேலை கொடுக்கவில்லை. அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்காத முதலாளியின் மீது இதுவரையிலும் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. வேலை கொடுக்கப்படாததால் தொழிலாளர்கள் மிகமிகக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தொழிலாளர்கள் சாத்வீகமான முறையில் போராட்டம் நடத்தினார்கள். தொழிலாளர்கள் சார்பில் போலீசாருக்கு பல “கம்பளெய்ண்ட்ஸ்” கொடுக்கப்பட்டபோது போலீசார் அவைகளை கவனிக்கவே இல்லை. ஆனால் முதலாளியின் சார்பில் கொடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு புகாரின் பேரிலும் போலீசார் நடவடிக்கை எடுக்கும் நிலைமை அங்கே இருக்கிறது. இப்போது 100-க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் மீது தொடரப்பட்டிருக்கும் வழக்கை வாபஸ் வாங்குவதற்கு கணம் போலீஸ் அமைச்சரிடம் கணம் தொழில் அமைச்சர் சிபாரிசு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும், முதலாளியின் இரண்டு பிள்ளைகள், முதலாளிக்குச் சாதகமாக இருக்கும் 11 பேர்களின் மீது வழக்குப்போடதற்குப் பிறகு அந்த வழக்கை வாபஸ் வாங்கியிருப்பதாகவும் தெரிகிறது; அந்தப் 11 பேர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டு அவர்கள் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டபிறகு அந்த வழக்கு வாபஸ் வாங்கப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரிகிறது; இதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. இந்தப் பிரச்சனைபற்றி அரசாங்கம் உடனடியாக விசாரணை செய்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, in August 1957, the North Arcot District Beedi Workers' Union represented to the Labour Department that three factories belonging to the proprietor of the 'Three Horse Beedi Factory', Pernambut, were closed on 26th July 1957, with a view to splitting the factories into several branches and thus evade labour legislation. The Personal Assistant to the Commissioner of Labour conducted conciliation in the dispute. The proprietor contended that he had no connexion with the workers as they were under the employment of three contractors who were the occupiers of the factories concerned, under the Factories Act. The Government after examining the report of the Conciliation Officer (Personal Assistant to the Commissioner of Labour) referred the dispute to the Industrial Tribunal, Madras, for adjudication. Both the proprietor of the factories and the three agents have been impleaded as parties in the dispute. The award of the Industrial Tribunal is awaited. Since the Tribunal is seized of the affair, the question of taking action against the management will have to be considered only after the award is published.

[7th November 1957]

V.—GOVERNMENT MOTION.

MOTION UNDER RULE 23 OF THE MADRAS ASSEMBLY RULES *re* TRANSACTION OF GOVERNMENT BUSINESS ON A NON-OFFICIAL DAY.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, I move that rule 23 of the Madras Legislative Assembly Rules be suspended and the House do resolve to transact Government business now.

The motion was put and carried.

VI.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS PAYMENT OF SALARIES AND REMOVAL OF DISQUALIFICATIONS (SECOND AMENDMENT) BILL, 1957.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, I beg leave to introduce the Madras Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Second Amendment) Bill^a, 1957.

MR. SPEAKER: The question is—

“That leave be granted for the introduction of the Madras Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Second Amendment) Bill, 1957.”

The motion was put and carried and the Bill was introduced.

VII.—NON-OFFICIAL BUSINESS.

RESOLUTION.

RE-OPENING OF FAIR PRICE SHOPS.

SRI N. K. PALANISAMI: Sir, I beg to move my resolution as revised, namely,—

“This House desires to bring to the notice of the Government the critical food situation in the State and urges them to take steps to ensure—

(a) increase of food production in the State;

(b) stabilization of prices at reasonable levels and for taking preventive measures against speculation; and

(c) continuance of the fair price shops by securing adequate quota from the Centre and by procuring the surplus produce from the rich landlords”.

My original resolution was as follows:—

“This House recommends to the Government to reopen all Fair Price Shops in all places including major and minor panchayats”.

MR. SPEAKER: I hope the House gives permission to Sri N. K. Palanisami to move his resolution as revised.

HON. MEMBERS: Yes, Sir.

7th November 1957]

MR. SPEAKER : Sri N. K. Palanisami has the permission of the House to move his resolution as revised. As the Mover of the Resolution, I hope he will be able to finish his speech within half an hour.

SRI N. K. PALANISAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே நான் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருவதன் நோக்கம் இன்றைக்கு நமக்கு இருக்கக்கூடிய நெருக்கடியான நிலைமையை விளக்குவதற்காகத்தான். அது மட்டுமல்ல. நம் சர்க்கார், மத்திய சர்க்காரை மேலும் நிர்ப்பந்தம் செய்து இன்னும் ஓரளவு அதிகப்படியான அளவு இறக்குமதி செய்யவேண்டுமென்பதற்கும்தான். இதில் கட்சி பேதம் ஒன்றுமில்லை. எல்லோரும் ஒரே கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற முறையிலே நாம் மேலும் மேலும் மத்திய சர்க்காரிடம் நமக்கு இருக்கக்கூடிய நெருக்கடியான நிலைமையை அறிவித்து போதிய அளவு உணவுப்பொருளை அவர்களிடமிருந்து பெறவேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டும். 1953-ல் உணவு மந்திரி சொன்னார்கள், உணவுப் பிரச்சனை தீர்ந்துவிட்டதென்று. இப்போது நாலு வருஷத்திற்குப் பிறகு இந்த உணவுப் பிரச்சனை மிக நெருக்கடியான நிலைமையில் இருக்கிறது. 1958-ம் வருஷத்திற்கான ரிஸர்வை எடுக்கக்கூடிய நிலைமை வந்திருக்கிறது. அடுத்த வருஷத்திற்கு என்ன செய்வதென்ற நெருக்கடியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஓரிஸாவில் பஞ்சம், பீஹாரில் பஞ்சம், மத்தியப் பிரதேசம் போன்ற பகுதிகளில் நெருக்கடியான பஞ்சம். நெருக்கடி ஏன் வருகிறது? அன்றைக்கு இதற்குப் பல நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கிறோம். அன்றைய தினம் உணவு மண்டலங்களை ஏற்படுத்தினோம். விவசாயிகளுக்குப் போதுமான கடன் கொடுத்தோம். இன்னும் அவர்களுக்கு உரம் வாங்கப் பணம் கொடுத்தோம். மாடு வாங்கப் பணம் கொடுத்தோம். இவ்வளவு கொடுத்தும் இன்றையதினம் நெருக்கடியான நிலைமை ஏற்படுவதற்கு யார் பொருப்பு? உணவு மண்டலத்தை ஏற்படுத்தினோம். அப்படி ஏற்படுத்திய பிறகு அரிசி விலை ஏறிவிட்டது, குறையவில்லை. உணவு மண்டலத்தின் அடிப்படை நோக்கமென்ன? அதன் காரணமாக உணவு விலை குறையும் என்ற முறையில்தான் ஏற்படுத்தினோம். உணவு மண்டலம் ஏற்படுத்தியவுடன் அந்தந்த வியாபாரிகள் பேசாமல் உட்கார்ந்து விட்டார்கள். ஆனால் விலைப்போல் விலை ஏறிக்கொண்டு வருகிறது. மீடியமாக இருக்கக்கூடிய அரிசி 13½ அணுவாக இருந்தது இன்றைக்கு ஒரு ரூபாய் விற்கிறது. சாதாரண அரிசி 11½ அணுவாக இருந்தது இன்றைக்கு 12½ அணுவாக விற்கிறது. மீடியம் அரிசி 13½ அணுவிலிருந்து இன்றைக்கு 2½ அணு ஒரு படிக்கு ஏறி இருக்கிறது, உணவு மண்டலம் ஏற்படுத்திய பிறகு. காரணம் என்ன? தஞ்சாவூரில் குறுவை அறுவடையான பிறகு முன்பெல்லாம் விலை குறைந்துவிடும். ஆனால் இன்றைக்கு ஏறியிருக்கிறது. ஆந்திராவில் கூட விலை ஏறியிருக்கிறது. இந்த உணவு மண்டலத்தால் பிரயோசனம் இருக்கிறதா என்ற நிலைமை இல்லையென்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஏற்கெனவே உணவு மண்டலம் ஏற்படுத்தக்கூடிய காலத்தில் மத்திய சர்க்கார் அந்தந்த மாகாணத்துக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களை அனுப்ப வேண்டும் என்று முடிவு ஏற்படவில்லை. இன்றைய தினம் கேரளாவில் 500 பேருக்கு ஒரு ரேஷன் கடை வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இங்கு ஆட்களை அனுப்பி உணவுப் பொருள்களை வாங்கிக்கொண்டு போவதாக கனம் மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லக்கூடிய காலத்தில் சொன்னார்கள். 6,000, 7,000 டன் அரிசியை கேரளாவுக்கு இங்கிருந்து வாங்கிக்கொண்டு போயிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். நாம், இங்கு இருக்கக்கூடிய ரேஷன் அதாவது நிவாரண கடைகளை வைத்து ஆந்திராவிலிருந்து வாங்க ஏன் ஏற்பாடு செய்யக்கூடாது? இப்போது ரேஷன் கடைகளை நடத்துவதற்கு நாம் கடன் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். நாம் நேரடியாக வியாபாரிகள் மூலமாக பூரா கடைகளை நடத்துவதற்கு சர்க்கார் ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடாது? இப்போது இருக்கக்கூடிய பிரச்சனை ஒரு ஸ்டேட்டம் இன்னொரு ஸ்டேட்டம் சண்டை போடுவது என்பது அல்ல. பரம்பிதம் திட்டம் இருக்கிறது. அதனால் சண்டை போடக்கூடாது. கம்யூனிஸ்ட் சர்க்கார்

[Sri N. K. Palanisami]

[7th November 1957]

என்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. எந்த சர்க்காராயிருந்தாலும், மாகாண சர்க்கார், மத்திய சர்க்கார் ஆகிய முறையில் போகவேண்டுமென்பதாயிற்று, இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் வேறு விதமான விதத்தில் கூறுவது பொருத்தமாக இருக்காது என்று கூற விரும்புகிறேன்.

ஆந்திராவிலிருந்து நமக்குக் கிடைப்பதைவிட நம்முடைய பிரதேசத்திலிருந்து கேரளாவுக்குப் போவதாகச் சொன்னார்கள். நேரடியாக ஆந்திர சர்க்கார் (கனம் ஸ்ரீ வி. சப்ரமணியம்: சர்க்கார் அல்ல, வியாபாரிகள்) வியாபாரிகள் கொடுத்து கேரள வியாபாரிகள் வாங்கிப்போகிறார்கள். ஆகவே, இப்போது இருக்கக்கூடிய இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமைக்கு காரணம், நம் சர்க்கார் அனுஷ்டிக்கும் ஒரு கொள்கை. ஏற்கெனவேயே, எல்லா ராஜ்யங்களிலும் பற்றுக்குறை பட்ஜெட். அது மட்டுமல்ல. கோடிக்கணக்கான ரூபாய் நோட்டு அடித்திருக்கிறோம். அதனால் இன்ப்ளேஷன் என்று சொல்வார்களே அது ஏற்பட்டிருக்கிறது. உணவுப் பொருள்கள், மற்றப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் பற்றுக்குறையிருக்கிறது. உணவு உற்பத்தி அதிகமாக இல்லை. ஆகவேதான் நெருக்கடியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல. அன்றைய தினம் மத்திய சர்க்காரும் சொன்னார்கள். பாங்கில் கடன் கொடுப்பதை தடை செய்திருக்கிறோமென்று. ஆனால் முதலில் கொடுத்ததைவிட 87 பங்கு மேற்கொண்டு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. 1956-ல் 646 கோடி ரூபாய் முன் பணமாக வியாபாரிகளுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த ரூல்லைப் போட்டும் கூட, ரிசர்வ் பாங்க் உத்தரவை ஷெட்யூல்டு பாங்குகள் கேட்காமல் 1957-ம் வருஷக் கடைசியில் கூட 747 கோடி ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எஸ்கன்ஷியல் கமாடிட்டிஸ் பில் பாஸ் செய்தார்கள். இந்த விலைக்கு மேல் போனால், ஸ்டாக்குகளைப் ப்ரொக்யூர் செய்து மூன்று மாத சராசரி விலைப் போட்டு எடுத்துக்கொள்வோமென்று சொன்னார்கள். இப்படிச் சொல்லி இவ்வளவு நாட்களாகியும் வியாபாரிகள் மீது எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் விலை மட்டும் 13½ அணவிலிருந்து ஒரு ரூபாயாக ஆகிவிட்டது. இன்னும் ஒரு அண ஏறினால் நாட்டில் இன்னும் நெருக்கடியான நிலைமை ஏற்படும்.

இப்போது எல்லா இடங்களிலும் நிவாரணக் கடைகளில்லை. இதனால் தான் இன்றைய தினம் இந்தமாதிரி நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. எந்தெந்த இடங்களில் இந்தக் கடைகள் அவசியமோ அந்தந்த இடங்களில் ஏற்படுத்தியாகவேண்டும். திருநெல்வேலி போன்ற பஞ்சப் பிரதேசங்கள் இன்னும் அநேகம் இருக்கின்றன. தேவை அதிகமாக இருக்குமிடங்களில் அவசியமான நிவாரணக் கடைகள் இல்லை. எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே கணக்காக, தேவையில்லாத இடங்களில் எடுப்பதற்கு பதிலாக, பொதுவாக குறைத்திருப்பது வருந்தத் தக்கது. இன்றைய தினம் இந்த நிவாரணக் கடைகளில் கொடுக்கக்கூடிய அரிசியை மனிதன் சாப்பிட முடியாது. அவ்வளவு ரொம்ப மோசம். போதுமான கடைகளும் கிடையாது. ஸ்பீன செய்ய என்ன வழி இருக்கிறதென்று தெரியவில்லை. ஆகவே, இம்மாதிரியான பிரச்சனை இருக்கிறது. ஏழு, எட்டு வருஷ காலமாக அம்மாதிரியான நிலைமை ஏற்பட்டும், இந்த உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியவில்லை என்பது வருந்தத்தக்க விஷயம். உடனடியாக சரியான முறையில் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும். மாடு வாங்கப் பணம் கொடுத்தோம். உரம் வாங்கப் பணம் கொடுத்தோம். அணைக்கட்டுத் திட்டங்கள் போட்டோம். ஆனால் தேவையான அளவு உற்பத்தி செய்ய முடியவில்லை. நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டும். ஏற்கெனவே சட்டம் போட்டோம். நடைமுறைக்கு வரும் காலத்தில் வேறு விதமாகப் போய்விடுகிறது. காங்கிரஸ் என்ன சொல்கிறது? நாங்கள் என்ன சொல்கிறோம்? நிலப் பிரபுத்துவத்தை கட்டுப்படுத்தி ஓரளவுக்கு வரம்பு வைத்து அதிகப்படியான பூமிகளை நிலமில்லாதவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். காங்கிரஸ் உழைப்பவனுக்கும் நிலச் சொந்தக்காரனுக்கும் இடையில் இண்டர்மீடியரில் இவர்கள் பேரில் தான் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்ற முறையில் அவர்கள் கொள்கை வந்திருக்கிறது. அதன் காரணமாக ஜமீந்தாரிகளை ஒழித்தோம். அப்படியிருந்தும், இன்றைய தினம் ஏராளமான பூமி இருக்கிறது.

7th November 1957] [Sri N. K. Palanisami]

1953-ம் வருஷத்தில் ஆந்திராவில் ஒரு ஜில்லாவில் “சீலிங்” கைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதைப் பரீட்சார்த்தமாகக் கொண்டு வந்தார்கள். அங்குள்ள நிலத்தைப் பிரித்துக்கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தபோது அங்கே 96 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கலாம் என்று கணக்கிடப்பட்டது. ஆனால் பிரித்துக் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டபொழுது சுமார் ஆறு ஆயிரம் ஏக்கர் தான் இருந்தது. ஆகவே அங்கே சரியான முறையில் பிரித்துக்கொடுக்க முடியவில்லை. ஆகவே இந்தச் சட்டம் ஜனங்களுக்கு எந்த அளவிலும் உபயோகம் இல்லாமல் இருக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரியும்.

இப்பொழுது 60—40 சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. அது சரியானபடி அமுல் நடத்தப்பட்டு வருகிறதா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஒரு இடத்திலாவது சரியானபடி அமுல் நடத்தப்படவில்லை. மந்திரிகளுக்கு பூமி இருக்கின்ற காரணங்களால் அப்படி சரிவர அமுல் நடத்தப்படாமல் இருக்கிறதோ என்று கூட நினைக்கும்படியாக இருக்கிறது. சமீபத்தில் ஒன்று நடந்தது. மதுரை துவரிமான் என்ற இடத்தில் ஜானகி அம்மான் முதலியவர்களை அதாவது 120 பேர்களை கைது செய்திருக்கிறார்கள். நிலத்தை பத்து வருஷங்களாக உழுது ரசீதுகூட வைத்திருந்தார்கள். அப்படி இருந்தும் அவர்களை நிலத்தை விட்டு வெளியேறவேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதைப்போலவே உருமலைப்பேட்டையில் பரம்பரையாக உழுதுகொண்டிருந்தவர்களைக்கூட பூமியை விட்டு வெளியேற்றியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் ரசீது கூட வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தும் அவர்களை நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றியிருக்கிறார்கள். ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டரை வைத்துக்கொண்டு அப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் இருக்கிறது அதிகாரிகளுடைய நிலைமையும் மனோபாவமும். பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள் அவ்வளவு பேரும் பூமி வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் தான் இப்படி அந்தச் சட்டத்தை அமுல் நடத்த முடியாமல் செய்துவருகிறார்கள். பெரிய உத்தியோகங்களில் 14 பேர்களும், பஸ் டிரான்ஸ் போர்ட்டில் 11 முதலாளிகளும், மில் முதலாளிகளில் 56 பேரும் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் இம்மாதிரியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமை அதிகரித்துக்கொண்டிருந்தால் இந்தச் சட்டத்தை அமுல் நடத்துவது என்பது சந்தேகம் தான்.

ஆகவேதான் நாங்கள் சொல்லுகிறோம் நிலச் சீர்திருத்தம் தான் உணவு உற்பத்திக்கு அடிப்படையான காரியம் என்று. இன்றைக்குப் பார்த்தால் இந்த மாட்டு வாரம் ஏர் வாரம் தகராறினால் சுமார் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலம் இப்பொழுது தரிசாகக் கிடக்கின்றன. சமீபத்தில் சர்க்கார் லாண்ட் யூட்டிலிசேஷன் ஆர்டர் என்று ஒரு உத்தரவைக் கொண்டுவந்தார்கள். அதன்படி எல்லா தரிச நிலங்களை யும் நிலம் இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அதை இன்னும் அமுலுக்குக் கொண்டுவரவில்லை. அதற்கு வேண்டிய எந்த விதமான நடவடிக்கையையும் இன்னும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. தரிச நிலங்களை விவசாயத்திற்கு இன்னும் கொண்டு வரவில்லை.

நாம் ஹரிஜனங்களைப்பற்றி எவ்வளவோ பேசிக்கொண்டுவருகிறோம். ஹரிஜனங்களில் 100-க்கு 99 பேர்கள் விவசாயிகள். நம்மிடம் இப்பொழுது ஏராளமாக புறம்போக்கு நிலம் இருக்கிறது. அவைகளை நிலம் இல்லாத ஹரிஜனங்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்க இன்னும் சர்க்கார் சட்டம் இயற்ற முன் வரவில்லை. அப்படிப்பட்ட சட்டம் இயற்றுவதற்கு சர்க்காருக்கு அதிகாரம் வேண்டியது இருந்தும் இன்னும் அந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவராமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அப்படி புறம்போக்கு நிலங்களை பிரித்து கொடுக்க முன் வருவதோடு நிலத்திற்கு ஒரு “சீலிங்” கை வைத்து எல்லோரும் நிலம் அடையக்கூடிய வகையில் நிலங்களைப் பிரித்துக்கொடுக்கவேண்டும். யாரிடம் அதிகப்படியான நிலம் இருக்கிறதோ அவைகளை எடுத்து நிலம் இல்லாதவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்க நடவடிக்கை உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

[Sri N. K. Palanisami]

[7th November 1957]

அப்படி அவர்களுக்கு நிலத்தைப் பிரித்துக் கொடுப்பதோடு அவர்கள் அதை வைத்துக்கொண்டு வெள்ளாண்மை செய்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளையும் செய்துகொடுக்கவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு தங்களுக்கு என்று பூமி இருந்தால் தான் அவர்கள் நிலங்களை நன்றாக ஊக்கமாக பயிர் செய்ய முன் வருவார்கள். உணவு உற்பத்தியை பெருக்குவதற்கு அவர்களுக்கு ஊக்கம் ஏற்படும். அதிகமாக பாடுபடுவார்கள். அதிகப்படியான உணவை உற்பத்தி செய்வதற்கும் முன் வருவார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் தங்களுக்கு என்று சைக்கிள்கள் முதலியவைகள் வாங்கிக்கொள்வதற்கும் மற்ற வசதிகளை செய்துகொள்வதற்கும் வசதி ஏற்படும். அதன் பிறகு தங்களிடம் கொஞ்சம் பணத்தையும் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்ற மனப்பான்மையும் ஏற்படும். ஆகவே உணவை அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்றால் அதற்கு உடனடியாக நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டும். இது ரொம்பவும் அவசியமாக கவனிக்கவேண்டிய விஷயம். இதையேதான் திட்டக் கமிஷன் கூட அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். இன்னும் நெருஷல் டெவலப்மென்ட் கவுன்சில்கூட மாகாண சர்க்கார்கள் சரிவர இந்த நிலச் சீர்திருத்தத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று முன்னதாகவே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிச் சொல்லும்போது அதை வெகு வேகமாகக் கொண்டு வரவேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். இதை கணக்கில் வைத்து கொண்டு போன் வருஷமே நம் ராஜ்யத்தில் இம்மாதிரியான நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டும் என்று சொன்னதற்கு “சீலிங்” கொண்டுவரவேண்டும் என்பதற்காக டில்லியில் கூட்டம் போட்டு பேசினார்கள். அப்படி பேசிவிட்டு இங்கே வந்து பேசாமல் உட்கார்ந்து விட்டார்கள். அதற்கு என்ன காரணமோ தெரியவில்லை. இது சாதாரண விஷயம் அல்ல. இப்படியே இருந்தால் நாளுக்கு நாள் நெருக்கடி ஜாஸ்தியாகிக்கொண்டேதான் போகும். அதனால் நிலச் சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டியது அவசியமாகும். இதற்கு சர்க்கார் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டு நாட்டில் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

இம்மாதிரி நமக்கு இருக்கக்கூடிய நிலைமையை எப்படி சமாளிப்பது என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்து அதன் பிறகு மத்திய சர்க்காரை அணுகி அவர்களிடமிருந்து எவ்வளவு உதவி கிடைக்குமோ, எந்த அளவுக்கு உதவி வருமோ அதைப் பெற்றுக்கொண்டு நாம் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இப்பொழுது மறுபடியும் அறுவடை காலம் வருகிறது. இதற்குள் முக்கியமான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். விலைவாசிகளை கட்டுப்படுத்தக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். அதற்கு நாம் ஒரு நில வரம்பைக் கொண்டு வந்தாக வேண்டும். நஞ்சையாக இருந்தால் பத்து ஏக்கராவும் புஞ்சையாக இருந்தால் பதினைந்து ஏக்கராவுக்கும் மேல் ஒருவரும் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்ற அடிப்படையில் “சீலிங்” கை நாம் நிர்ணயிக்கவேண்டும். ஒருவர் தனக்குள்ளே தேவைக்கு போக பாக்கி இருக்கக்கூடிய உணவை சர்க்காருக்குக் விற்றுவிடவேண்டும். அதற்கு சர்க்கார் ஒரு விலையை நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். அப்படி விலையை நிர்ணயம் செய்து அதை சர்க்காரே வாங்கி விநியோகம் செய்ய வேண்டும்.

MR. SPEAKER : The hon. Member is speaking about things which are not contained in the resolution moved by him. He is speaking about the increase in prices, stabilization of prices, increase in food production, opening of more fair price shops and so on, things which are quite irrelevant to the subject under discussion.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I think the hon. Member is speaking on all the subjects found in the list of non-official business.

MR. SPEAKER : I do not want to unnecessarily interfere but I think the hon. Member would be well advised to confine his speech to the points relevant to the resolution.

7th November 1957]

SRI N. K. PALANISAMI : For increasing food production I have to refer to all those points.

MR. SPEAKER : I have no objection but I think they are all quite irrelevant to the subject and by doing so the hon. Member is only wasting valuable time.

SRI N. K. PALANISAMI : ஆகவே சர்க்கார் உடனடியாக அதிக பட்ச விலை இவ்வளவு தான் என்று நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். ஒரு மிராசுதார் தன்னுடைய தேவைக்கு இவ்வளவுதான் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நிர்ணயிக்கவேண்டும். பாக்கிய உடனடியாக சர்க்கார் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு சர்க்கார் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். மற்றும் எங்கேயெல்லாம் நிவாரணக் கடைகள் தேவைப்படுகின்றனவோ அங்கேயெல்லாம் அவைகளை அமைப்பதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். எங்கேயெல்லாம் ஜனங்கள் வைக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்களோ அங்கேயெல்லாம் வைக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்பொழுது பெரிய பெரிய அணைக்கட்டுகளைக் கட்டுவதற்கும் பெரிய பெரிய திட்டங்களை எடுத்து நடத்துவதற்கும்தான் கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறோமே தவிர சிறு சிறு திட்டங்களில் கவனம் செலுத்துவதாகவே இல்லை. திருப்பத் திருப்ப பெரிய திட்டங்களைத் தான் நாம் எடுத்து நடத்துகிறோம். அப்படி இல்லாமல் மைனர் இரிகேஷன் போன்ற குறைவான வேலையும் பணம் அதிகம் செலவு செய்யவேண்டியதில்லாமல் இருக்கக்கூடிய திட்டங்களையும் எடுத்து நடத்தினால் நமக்கு பணமும் மிச்சமாக இருக்கும், உணவு உற்பத்தியும் அதிகமாக ஏற்படுவதற்கு வசதியாக இருக்கும். அதிகப்படியான பணத்தை பெரிய பெரிய திட்டங்களுக்குப் போடுவதற்கு பதிலாக சிறு திட்டங்களுக்கு செலவு செய்யலாம். அப்படிப்பட்ட திட்டங்களைப் போட்டு உணவைப் பெருக்குவதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கனம் அங்கத்தினர் பெரிய அணைக்கட்டுகள் கட்டவேண்டாம் என்று சொல்லுகிறாரா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

SRI N. K. PALANISAMI : பெரிய அணைக்கட்டுகளை கட்டுவதினால் உடனடிப் பயன் ஒன்றும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட யோசனையைத்தான் நான் சொன்னேன். இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொன்னேன். ஆகவே இப்படிப்பட்ட யோசனைகளைச் சொல்லி வேண்டிய நடவடிக்கைகளை சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் இந்த பிரேரணையை ஆதரிக்கிறேன். கனம் பழனிசாமி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் பிரேரணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது ராஜ்யம் பொருத்த வரையில் இது ஒரு பற்றாக்குறை ராஜ்யம் என்ற முறையில் அதை நாம் கவனிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். அப்படி கவனித்தால்தான் சரியாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அதற்கு வேண்டிய சரியான புள்ளி விவரங்கள் என்னிடத்தில் இல்லையானாலும் நாட்டில் உள்ள நிலையைப் பார்த்து இதை ஒரு உபரி மாகாணமாகக் கருதக்கூடாது, கருதவும் முடியாது. அகில இந்திய நிலையிலும் கூட கடந்த காலத்தில் உணவு சுய தேவையை பூர்த்தி செய்துவிட்டோம் என்ற நம்பிக்கையுடன் இன்று நாம் வாழ முடியாமல் இருக்கிறோம். முதல் ஐந்து வருஷ திட்டத்தின் மூலம் நாம் சுய தேவையில் பூர்த்தி அடைந்து

10-8
அ.ம.

[Sri K. Sattanatha Karayalar]

[7th November 1957]

விட்டோம் வெற்றி அடைந்துவிட்டோம் என்று சொல்ல முடியாது. பூர்த்தி அடைந்துவிட்டோம் என்பதில் கருத்து வேற்றுமையுள்ள பல அறிக்கைகள் வெளி வந்தன.

சில சந்தர்ப்பங்களில் உணவு நம் நாட்டிலே உபரியாக இருக்கிறதென்றும் சில சந்தர்ப்பங்களிலே அது நமக்குப் பற்றாக்குறையாக இருக்கிறதென்றும் சொன்னார்கள். ஆனால், இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையைப் பார்த்தால் திட்டவாட்டமாக நாம் ஒப்பிட்டு மொத்தமாகப் பார்த்தால் நம் நாட்டிலே உணவுப் பற்றாக்குறை இருப்பதாகவே தெரிகிறது. சில தினங்களுக்கு முன்பு ஐக்கிய நாட்டு உணவு விவசாய மகாநாடு ஒன்றிலே நம் நாட்டு மத்திய சர்க்கார் உணவு மந்திரி அவர்கள் செய்த பிரசங்கத்தைப் பார்க்கும்போது 1958-ம் ஆண்டிலே, நம் நாட்டில் மிகப் பெரிய நெருக்கடி ஏற்படலாமோ என்ற சந்தேகம் கிளம்பியுள்ளது. நம் கையிலிருக்கும் 'ரிசர்வ்' ஐ நாம் உபயோகப்படுத்த வேண்டி வரும் என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த நிலைமையிலே இன்று நம் மாகாணத்திலிருக்கும் உணவு நிலைமையைப் பரிசீலிக்க வேண்டும்.

கழிந்த பல மாதங்களாக 5,000 டன் வரை நமக்குக் கிடைத்துக் கொண்டிருந்த அரிசி இப்பொழுது சுமார் நாலாயிரம் டன்கைக் குறைக்கப் பட்டுள்ளது. சில தினங்களுக்கு முன்பு இந்தச் சட்டசபையிலே குறிப்பிடப் பட்டது— 'கடமை மாதிரம் தான் அது நமக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது' என்று. அதே குறிப்பில், 'தற்சமயம் மலிவுக் கடைகளில் ஒன்றுக்குப் பாதியாக நிறுத்தப்பட்டுள்ளன' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதே இது மிகவும் கவலை தருகிறது.

நாட்டிலே உணவுத் தானியங்கள் ஓரளவு கிடைக்கின்றன. உணவு தானியங்களின் விலை படிப்படியாக உயர்ந்துகொண்டே போகிறதேயன்றி அது நிலையான நிலையில் நிற்பதாகவோ இறங்குமுகமாகவோ இல்லை. அறுவடை காலத்திற்குப் பிறகுப் மெதுவாக உயர்ந்து கொண்டே போகிறது. இந்த நிலைமையிலே சாரதான ரக அரிசி படியொன்று ஒரு ரூபாய்க்கு விற்கிறது. கிராமந்திரங்களில் மிகத் தாராளமாக இருக்க வேண்டிய இந்தக் காலத்தில் இப்பொழுது மிகக் கஷ்டமான நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. செப்டம்பர்-அக்டோபர் காலத்திலேயே வறட்சி காரணமாக இந்தியாவிலே பல பகுதி பாதிக்கப்பட்டுள்ளது என்று சொல்லப்பட்டது. அதே முறையில் தென் பகுதியிலிருக்கும் திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி மாவட்டங்கள் மிக மிக பாதிக்கப்பட்ட இடங்களாகும். அந்த இடங்களிலே இன்னும் உணவு தானியங்களுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது.

சில நாட்களுக்கு முன்பு இந்தச் சட்டசபையிலே இருக்கும் சில அங்கத் தினர்களும் நானும் சங்கரன்கோயில் பகுதியில் சுற்றி வரும்போது அங்கு சில கிராமங்களிலே வெறும் சோளம் வாங்குவதற்கு மாதிரம் நான்கைந்து மைல்கள் நடந்து போய் வரவேண்டியிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். மலிவு தானியக் கடை வேண்டுமென்று கூறினார்கள். அதற்குக் காரணம் அவர்கள் சொல்லும்போது, பகலெல்லாம் காடு கறைகளில் வேலை செய்து, விறகு கொண்டுவந்து, ஜீவனம் செய்தவர்க்கே மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறதென்றும், அப்படி வேலை செய்து விட்டு மாலே வீடு திரும்பியபின், அரிசிக்கோ, சோளத்திற்கோ பல மைல் தூரம் நடந்து சென்று வாங்கிவரவேண்டியிருக்கிறதென்றும், சொன்னார்கள். அதற்காக, குறிப்பாக அவர்களுடைய வட்டாரத்தில் மலிவுத் தானியக் கடைகள் வேண்டுமென்று நூற்றுக் கணக்கான கிராம மக்கள் வந்து சொன்னார்கள். அதுவும் அறுவடை காலத்திற்குப் பிறகு இந்த நிலைமை இருக்குமானால் இன்னும் சில நாட்கள் போனபின் எப்படியிருக்கும் என்று சிந்திக்க வேண்டும்.

நெசவாளர்கள் மலிவு தானியக் கடைகள் இல்லாததால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுள்ளார்கள். புகளும் இரவும் வேலை செய்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் வேலையை விட்டு மலிவு தானியக் கடைக்காக பல மைல் தூரம் நடந்து பக்கத்து கிராமத்திற்குச் சென்று வரவேண்டுமென்றால்

7th November 1957] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

உண்மையிலே இது நடக்க முடியாத காரியம். இந்த நிலைமையை மாற்ற வேண்டுமானால் நாம் உடனடியாகச் சில திட்டங்களை வகுத்து, அந்த திட்டங்களின் அடிப்படையிலே மலிவு தானியக் கடைகளை விரிந்த அளவு எங்கும் ஏற்படுத்தவேண்டும்.

மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து எவ்வளவு தானியங்கள் வாங்க முடியுமோ அவ்வளவு தானியங்களை வாங்கவேண்டும். அதே நேரத்தில் உள் நாட்டில் இருக்கும் உணவு தானியங்களையும் எந்த முறையிலே பலரையும் துன்புறுத்தாமல் கொள்முதல் செய்யமுடியுமோ அப்படிச் செய்வது நல்லது. சின்னச் சின்ன நிலச்சுவாந்தார்களை விட்டு விடலாம், பத்து பதினைந்து ஏக்கரா நஞ்சை நிலங்களுக்கு அதிகமாக நிலம் வைத்துள்ள மிராசதார்களிடமிருந்து அறுவடை காலத்திலே சுற்று வட்டாரத்திலே விற்கும் விலையின் அடிப்படையில் விலையை நிர்ணயித்து, சர்க்கார் கணிசமான அளவு நெல் கொள்முதல் செய்வது நன்மை பயப்பதாக இருக்கும். புஞ்சை தானியங்களையும் வாங்கி வைப்பது நல்லதாக இருக்கும். சிறு சிறு விவசாயிகள் கையில் வைத்துக் கொண்டு நீண்ட நாள் தாக்குப் பிடிக்க முடியாததால் மார்க்கெட் விலைக்கு விற்பனை செய்துவிடுகிறார்கள். அதை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, பெரும் வியாபாரிகள் ஒரு (ஸ்பெகுலேஷன்) சூதாட்ட விளையாட்டாக விளையாடுகிறார்கள். விலை ஏறுவதற்கு இது ஒரு முக்கிய காரணமாக இருக்கிறது.

பாங்குகள் பரிபூரணமாக உணவு தானியங்கள் பேரில் கடன் கொடுப்பதை நிறுத்தியாகவேண்டும். அந்த முறையிலே செயல்பட்டால் ஓரளவு நாம் இன்று இருக்கும் விலையை மேலும் ஏறாமல் தடுக்க முடியும்.

அதோடு, நீண்ட காலத் திட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு, உணவு தானியத்தை உற்பத்தி செய்வதில் சய தேவைப் பூர்த்தி அடைந்துவிட்டோம் என்ற எண்ணத்தில் இருப்பதைவிட, சய தேவைப் பூர்த்தியை அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் மேலும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். சமீப காலத்திலே, கரும்பு சாகுபடிக்குப் பல ஏக்கரா நிலங்கள் மாறிவிட்டன. அந்த முறையிலே அந்த அளவு உணவுத் தானிய உற்பத்திக்கு தற்சமயம் இருக்கும் தரிசு நிலங்கள் மாறியிருக்கின்றனவா என்பதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். சில வட்டாரங்களில், குறிப்பாக தென்காசி, செங்கோட்டை, சங்கரன்கோயில், திருநெல்வேலி, கனியாகுமரி வட்டாரங்களில் சாகுபடிக்குத் தகுந்த நிலங்கள் நூற்றுக் கணக்கான ஏக்கராக்கள் இருக்கின்றன. இவைகளுக்குத் தண்ணீர் தேவை, இதிலும் சர்க்கார் ஊன்றிக் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிலிருந்து மேற்கு நோக்கி ஓடும் நதிகளை இங்கு திருப்புவது பற்றிப் பரிசீலனை செய்வதற்கு நமது நிதியிலே அதற்கு என்று ஒரு தொகை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அது எந்த அளவு பரிசீலனை செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது என்பது பற்றி இதுவரை இந்தச் சபையிலே ஒன்றுமே குறிப்பிடவில்லை. ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்திருந்தால், அது எந்த நிலைமையில் உள்ளது, எந்த அளவு பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்று நல்ல முறையிலே பரிசீலனை செய்வது நன்மை பயக்கும்.

இரண்டு சர்க்கார் மத்தியிலும், பொது மக்கள் மத்தியிலும் சுமுகமான நல்ல அபிப்பிராயத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய நோக்கத்தோடு அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், குறிப்பாக காங்கிரஸ், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் வேலை செய்யவேண்டும். ஆளும் கட்சியில் இங்கு இருந்தாலும் அங்கு இருந்தாலும் இருவரும் கேரள நாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலும் இருக்கும் மக்களிடையே சுமுகமான மனோ நிலைமையை உண்டுபண்ணுவதற்குத் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க முன்வருவார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்தப் பொறுப்பு இங்கிருக்கும் காங்கிரஸ் நண்பர்களுக்கும், கம்யூனிஸ்ட் நண்பர்களுக்கும்—குறிப்பாக உண்டு என்பதையும் நான் சுட்டிக் காட்ட ஆவலுறுகின்றேன். அந்த அடிப்படையில் மக்களிடையே தப்பிப்பிராயம் ஏற்படாத முறையில் பெருந்தன்மையான மனோ நிலைமையை ஏற்படுத்துவதற்கு இரண்டு பக்கத்திலும் அவர்கள் வேண்டிய முயற்சி எடுத்தால், இதில் ஓரளவு வெற்றி அடைய முடியும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

[Sri K. Sattanatha Karayalar]

[7th November 1957]

சிறு சிறு பாசனத் திட்டங்கள் இருக்கின்றன. கோதையாறு திட்டத்தை நல்ல முறையிலே உடனடியாக நிறைவேற்றக்கூடும். கோதையாறு திட்டத்தில் நடக்கக் கூடிய ஒரு திட்டமான மாம்பழத்துறை லிப்ட் இரிகேஷனை சமீபத்தில் சென்று பார்த்தேன். கழிந்த பல மாதங்களாக குறிப்பாக ஒரு வருஷ காலமாக பைப் பிட்டில்ல அங்கு வந்திருந்தும் அங்கு மேல் நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை. அங்கு கட்ட வேண்டிய டாங்குகளோ இறைப்பு செய்ய வேண்டிய இன்ஜினோ வரவில்லை. அதனால் காலதாமதம் விசேஷமாக ஏற்படுகிறது என்று சொன்னார்கள். அதில் ஏதோ தகராறு, சிக்கல் இருப்பதாக சொன்னார்கள். கால தாமதத்திற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. அதுபோன்ற திட்டங்களைத் துரிதப்படுத்தினால் மிகவும் நன்மை பயப்பதாக இருக்கும் என்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

தற்சமயம் விவசாயிகளுக்குத் தேவையான இன்ஜினுக்கு, உரத்திற்கு, சாகுபடிக்கு முன் பணம் கொடுக்கப்படுவதற்கு நல்ல முறையிலே ஒரு திட்டம் இருக்கவேண்டும். அதைக் கூடுமானவரை அங்குள்ள பஞ்சாயத்து நிர்வாகத்திற்கோ, அந்த வட்டாரத்தில் இருக்கக்கூடிய நகரசபைக்கோ கொடுப்பது நன்மை பயக்கும். ஏனெனில் தற்சமயம் கொடுக்கும் கடன்கள் நல்ல முறையிலே கொடுக்கப்பட வில்லை. இதற்கு முன்பு இந்தச் சபையிலே கேட்கப்பட்டபோது, மறவர்களுக்கும் ஹரி ஜனங்களுக்கும் மாடு வாங்குவதற்காக ரூபாய் 250 கொடுக்கப்பட்டது. இந்தக் கடன் வசதிகள் யாருக்குப் போய்ச் சேரவேண்டுமோ அவர்களுக்குப் போய்ச் சேரவில்லை என்று பல்வேறு அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அது போன்ற நிலைமை ஏற்படாதபடி நல்ல முறையிலே கடன்கள் கொடுக்கப்படவேண்டும். உடனடியாக விவசாயிகளுக்குத் தேவைப்படும் கடன்களைக் கொடுப்பதற்கு ஒரு திட்டம் வகுக்க வேண்டும். அப்படித் திட்டம் இருந்தால் மாத்திரம் தான் இன்று விவசாயிகள் தங்கள் சொந்த சாகுபடியில் வைத்திருக்கும் நிலத்திலே நல்ல முறையிலே சாகுபடி செய்ய முடியும். அந்த வசதி இல்லாத காரணத்தால் மேலும் மேலும் கடன்பட்டு, அறுவடையான காலத்தில் தானியத்தை மலிவான விலைக்கு விற்றுவிட்டு, பிறகு அதை கூடிய விலைக்கு வாங்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. இது குறிப்பாக அவனுடைய கையிருப்பைக் குறைக்கக் கூடிய முறையிலே வாழ்க்கை அமைவதால் போதிய கடன் வசதி சர்க்காரிலே செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும். திட்டவட்டமான அடிப்படையில் விவசாயிகளை நெருங்கி தொடர்பு ஏற்படுத்திக்கொண்டு சர்க்கார் நல்ல முறையிலே திட்டம் வகுத்தால் மாத்திரம் தான் இன்றிருக்கும் உணவுப் பற்றாக்குறை நிலைமையை நாம் சரிப்படுத்த முடியும் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பிறகு, இன்று நியாய வாரிசு சட்டம் போன்ற பல்வேறு சட்டங்கள் இருந்தும், அவைகள் சரியானபடி அமுலாக்கப்படவில்லை. இதை நாம் உடனடியாக நல்ல முறையில் அமுல் செய்ய வேண்டும். ஒரு விவசாயி தான் பாடுபடக்கூடிய நிலத்திலிருந்து தன்னுடைய பரிபூரண உழைப்பால் லிருந்து தனக்கு பெரும் பங்கு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தால் தான் உற்சாகத்துடனும், உத்வேகத்துடனும் வேலை செய்வான். அவன் உழைப்பில் பெரும் பங்கு வேறு ஒருவருக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் அவனுக்கு வேலை செய்வதற்கு ஊக்கம் இருக்காது. எந்த முறையில் அந்த ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்றால் நாம் இயற்றியுள்ள சட்டங்களையெல்லாம் அமுல் நடத்துவதற்கு திட்டவட்டமான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜில்லா ரீதியாக பார்த்து எந்த ஜில்லாவில் இந்த சட்டங்கள் அமுல் நடக்கவில்லையோ அதை சர்க்கார் கவனித்து அமுல் நடத்தவேண்டும். அதற்கு ஏற்ற ஒரு 'மெஷனி' இயற்ற வேண்டும். இந்தச் சட்டங்களை செய்யலாம் குறிப்பாக கன்யாகுமரி ஜில்லாவில் செங்கோட்டை தாலுகாவிற்கு விஸ்தரிப்பது நன்மை பயக்கும். உணவு தானியத்தில் ஓரளவு உபரியாக இருக்கக்கூடிய பகுதி கன்யாகுமரி பகுதி. அங்கு மேலும் உற்பத்தியை அதிகப்படுத்தக்கூடிய திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும். கன்யாகுமரி வட்டாரத்திலிருந்து நெல் பக்கத்தில் உள்ள கேரள ராஜ்யத்திற்குப் போகிறது என்று ஒரு சில நண்பர்கள் குறிப்பிட்ட

7th November 1957] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

டார்கள். அது உண்மையாக இருக்கலாம். Flow of trade என்ற முறையிலே எங்கு 'டிமாண்டு' இருக்கிறதோ அங்கு போவது சாதாரண ஒரு விதி. நாட்டை ஒட்டு மொத்தமான கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கவேண்டும். கேரள ராஜ்யம் வேறு, பிரிந்து போன ஆந்திர ராஜ்யம் வேறு என்ற கண்ணோட்டம் இல்லாது ஒட்டுமொத்தமாக அகில இந்திய கண்ணோட்டத்தை வைத்துக் கொண்டு, நம்முடைய வட்டாரத்தில் சய தேவையை பூர்த்தி செய்துகொண்டு, நமக்கு அவசியப்படுவதை மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து எப்படி பெறுவது என்ற கண்ணோட்டத்தோடு இந்த சபையிலே இருக்கக்கூடிய எல்லா அங்கத்தினர்களும் இந்தப் பிரச்சனையை அணுகவேண்டுமென்று என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயத்தை தெரிவித்துக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI A. VEDARATHNAM PILLAI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த பிரச்சனையைக் கொண்டுவந்த கனம் பழனிசுவாமி அவர்கள் இதை ஒரு கட்சி பிரச்சனையாக வைத்துக்கொள்ளாமல் எல்லோரும் ஒரு கட்சி என்று நினைத்து இதை அணுக வேண்டுமென்று கூறினார்கள். அதை நான் முழுமனதோடு வரவேற்கிறேன். அதே சமயத்தில் தன்னுடைய கட்சி என்ன நினைக்கிறது, எதிர்க்கட்சி என்ன நினைக்கிறது என்று அவர் நினைக்கிறாரா? அதெல்லாம் எதிர் கட்சியின் வாதம் என்றெல்லாம் வர்ணித்தார்கள். அவற்றை அவர் சொல்லாமல் இருந்திருந்தால் நல்லதாக இருக்கும்.

(இந்த சமயத்தில் ஸ்ரீ பி. எஸ். சின்னதுரை தலைமை வகித்தார்.)

10-13
a.m.

அதோடு இந்த உணவுப் பிரச்சனையை தீர்த்து விட்டதாக அரசாங்கம் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் கூறிற்று, இப்பொழுது மறுபடியும் இந்தப் பிரச்சனை இருந்து வருகிறது என்பதையும் சுட்டிக் காட்டினார்கள். அவர்களுக்கு நான் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் அரசாங்கம் கூறியது தவறு அல்ல. பொய்யாக அந்தப் பிரச்சாரம் அவர்கள் செய்யவில்லை. நமக்குத் தெரியும், கடந்த முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் ஆரம்பிக்கும் முன் அமெரிக்கா முதலிய வெளி நாடுகளிலிருந்து இந்த நாட்டிற்கு 40 லட்சம் டன் உணவுப் பொருள்கள் இறக்குமதியாயிற்று. ஒரு டன் கூட இறக்குமதி செய்யாமல் நம் நாட்டின் தேவை போக முதல் ஐந்தாண்டு இறுதியில் இரண்டு லட்சம் டன் வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது என்றால், உணவுப் பிரச்சனையை தீர்த்து விட்டதாக அவர்கள் அப்பொழுது சொன்னது வெளித் தோற்றத்திற்காக அல்ல என்று அவர்களே ஒத்துக் கொள்ளுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அப்படியிருந்தும் உணவுப் பிரச்சனை தீரவில்லை என்று சொன்னால், அதற்கு முக்கியமான காரணம் இருக்கும். நிலத்தை நாம் அதிகப்படுத்த முடியவில்லை. அதே சமயத்தில் நமது பிரஜா உற்பத்தி வருஷம் ஒன்றுக்கு 50 லட்சம் அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. இந்த நான்கு ஆண்டுகளில் இரண்டு கோடி ஐந்தாண்டுகை அதிகமாக உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம். அந்தக் காரணத்தினால்தான் இந்த உணவுத் தட்டு வந்தது என்ற விஷயத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். எனவே, இது அரசாங்கத்தின் குறை அல்ல என்பதை அவர்கள் ஒத்துக் கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

எப்படி யிருந்த போதிலும் இப்பொழுது இந்தப் பிரச்சனையை நாம் தீர்த்துத்தான் ஆகவேண்டும். அதற்கு வழி கண்டு பிடித்தாகவேண்டும். அதற்கு முக்கியமாக இப்பொழுது இருக்கும் நிலத்தை நாம் அதிகப்படுத்த முடியாத போனாலும், நிலத்திலுள்ள விளை பொருள்களை அதிகரிப்பதற்கு எத்தனையோ சிறந்த மார்க்கங்கள் இருக்கின்றன. விளைகின்ற அந்தத் தானியத்தைக் கூட வீண் விரயம் செய்யாமல், அதை அதிக நபர்களுக்கு பயன்படுத்தக்கூடிய முறைகள் இருக்கின்றன. தரிசாக, சாகுபடிக்கு வராத நிலங்களை சாகுபடிக்கு கொண்டு வருவதற்கான மார்க்கங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றைக் கொண்டுதான் இந்தப் பிரச்சனையை தீர்க்க முடியுமே அல்லாமல், வேறு அதற்கு வழி இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. இன்னும் கிடைக்கின்ற தானியத்தை சரியான முறையில் விநியோகம் செய்வதற்கான வழிகளை கண்டுபிடிக்கவேண்டும். இப்படி

யிருக்கிற இந்த நேரத்தில் விளைப் பொருள்களை அதிகரிப்பதற்கு ஜப்பானிய முறையைப் பற்றி பேசினார்கள். அது ஒரு சிறந்த முறை என்பதில் ஆட்சேபணை இல்லை. நம் நாட்டில் உள்ள எல்லோரும் அதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சராசரி ஒரு ஏக்கரவுக்கு 800 பவுண்டு விளையும் கூடிய நிலத்தில் ஜப்பானிய முறையை கையாண்டால் 8,000 பவுண்டு விளையும். அதை இன்னும் கொஞ்சம் தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்து அதை முறையை அதிகமாக அமுலுக்குக் கொண்டுவர அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும். முன் காந்தி நினைவு நிதியிலிருந்து இதற்காக பயிற்சி பெற்ற ஊழியர்களை ஜில்லாதோறும் அனுப்பி ஆங்காங்கு இது விஷயமாக முயற்சி எடுத்துக் கொண்டார்கள். அந்த ஊழியர்களை இப்பொழுது நிறுத்திவிட்டார்கள். விவசாய இலாகா முன்பு இதில் தீவிர முயற்சி எடுத்த வந்தார்கள். அவர்களும் இப்பொழுது இந்த முயற்சியில் அவ்வளவு சிரத்தை காட்டாத காரணத்தினால் இந்த ஜப்பானிய முறை அவ்வளவாக பரவவில்லை என்ற விஷயத்தை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இருக்கிற நிலங்களுக்கு அவர்கள் பாசன வசதி அதிகமாக கொடுக்க முன் வருவார்களானால், அதன் மூலமாக இன்னும் விளைபொருள்களை அதிகரிக்க முடியும். சிறப்பாக தஞ்சை ஜில்லாவிலே இன்னும் 60,000 ஏக்கர் சாகுபடிக்கு வாய்க்காமை நிலம் தரிசாக கிடக்கின்றது. அதை இந்த உணவுப் பஞ்ச காலத்தில் அப்படியே விட்டு வைத்திருப்பது நியாயமல்ல என்ற விஷயத்தை இங்கே நான் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். காவேரியில் தண்ணீர் கிடைப்பது என்று சொல்லுகிறார்கள் என்னியினியரிங் இலாகா. இன்னும் சமார் 20,000, 30,000 ஏக்கரவுக்கு பாயக்கூடிய தண்ணீர் கடலில் வீணாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. எத்தனையோ சிறு சிறு திட்டங்கள் அரசாங்கத்தினிடம் இருக்கின்றன. அவைகள் நிறைவேற்றப்பட்டுக்கொண்டுதான் வருகிறது. பாய வேண்டிய இடம் கொஞ்சம் மோமான பிரதேசமாக இருப்பதினாலே, நவீன கருவிகளைக் கொண்டு அந்த இடங்களுக்கு பாசன வசதி கொடுத்து வருகிறார்கள். துரிதமாக இதை கவனிக்கவேண்டும்.¹ மற்ற விஷயங்களில் காட்டுகின்ற அக்கரையை கொஞ்சம் குறைத்துக் கொண்டாலும், உணவுப் பிரச்சனையில் முக்கிய கவனம் காட்டி அதில் தீவிர முயற்சி எடுக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தஞ்ஞை ஒரு ஜில்லாவில் மாத்திரம் ஒரு லட்சம் டன் உணவு அதிகரிப்பதற்கு சாத்தியக் கூறுகள் அங்கே இருக்கின்றன என்பதை குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

புறம்போக்காக கிடக்கும் நிலங்களை ஏன் கொடுக்கவில்லை என்று பழனிசுவாமி அவர்கள் கேட்டார்கள். வாய்மேடு என்ற கிராமத்தில் 2,500 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. அதைக் கொடுப்பதற்கு சர்க்கார் உத்தர விட்டு விட்டார்கள். அங்கே பாசன வசதிக்கு 'பம்பிங் ஸ்கீம்'! வேண்டிய தில்லை. தானாகவே பாயும் 'ஸ்க்ரூஷ்டர்', ஒன்று போட்டு தண்ணீரை திருப்பிவிட்டால் போதும். நிலம் இல்லாத ஏழைகளுக்கு இரண்டு ஏக்கர் வீதம் பிரித்துக் கொடுப்பதற்கு சர்க்கார் உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அது இன்னும் அமுலுக்கு வரவில்லை. ஏனென்றால், அது இன்னும் சர்வே செய்யப்படாமல் இருக்கிறது. அதற்கு போதிய சிப்பந்திகள் இல்லை. அது சாகுபடிக்கு லாயக்கான நிலம், பாசன வசதி உள்ள நிலம். அப்படி யிருந்தும் அது சம்மாவாக கிடக்கிறது. இதில் அரசாங்கம் உடனடியாக கவனம் செலுத்தவேண்டும்.

அதே போன்று காவேரியின் கீளை ஆறான வளவனூரில் எப்பொழுதும் எட்டடி தண்ணீர் தேங்கி யிருக்கிறது. எப்ரல் மாதத்தில் கூட சில மைல் தூரத்திற்கு 8 அடி தண்ணீர் இந்த ஆற்றில் இருக்கிறது. இதை பம்பு வைத்து 'இரிரிகேஷன்' செய்யவேண்டும். நமது ரெவின்யூ மந்திரி ஸ்ரீ மாணிக்கவேலு அவர்கள் கூட இதை வந்து பார்த்திருக்கிறார்கள். என்ஜினியரிங் இலாகா இதை பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று மூன்று ஆண்டுகள் கழித்து விட்டார்கள். பரிசீலனை செய்து இந்தத் திட்டத்தை துரிதமாக அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். காலகரணம் செய்யாமல் உடனடியாக இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றினால் இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய உணவுப் பஞ்சத்தை தீர்ப்பதற்கு வேண்டிய தானியத்தை அங்கேயே உற்பத்தி செய்ய முடியும். இந்த விஷயத்தில் அரசாங்கம் உடனே கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்

7th November 1957] [Sri A. Vedarathnam Pillai]

கொள்கிறேன். விளைகின்ற தானியத்தை உபயோகப்படுத்துகின்ற முறையில் சில கொள்கைகளைக் கையாளுவதன் மூலம் கொஞ்சம் பற்றாக்குறையைப் போக்க முடியும். உதாரணமாக தானியத்தை மில்லில் அரைத்து பாலிஷ் பண்ணுவதன் மூலமாக 12½ சத விசதம் சேதம் ஏற்பட்டு வருகிறது. கைக்குத்தல் அரிசியையே உபயோகப்படுத்துவதன் மூலம் இந்த 12½ சத விசதம் சேதாரத்தைத் தவிர்க்க முடியும். இதன் அருமை பெருமை மக்களுக்குத் தெரியாத காரணத்தினால் அவர்கள் இன்றையதினம் பாலிஷ் அரிசியையே உபயோகிக்கும் மனப்பான்மையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, சர்க்கார் கைக்குத்தல் அரிசியின் அருமை பெருமையை மக்கள் உணர்ந்து கொள்ளும்படியாகச் செய்தால் இதன் மூலம் குறைந்தது 10 சத விசதம் தானிய அளவு அதிகப்படும் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

ஏற்றுமதி விஷயமாகவும் ஒரு வார்த்தை. தமிழ் நாட்டில்—சென்னை ராஜ்யத்தில்—ஒன்றரை லட்சம் டன் உணவு பற்றாக்குறை இருக்கும்போது இங்கிருந்து பல லட்சம் டன்கள் மலையாளத்திற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது என்று சொன்னால் இதை நாம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது முறை அல்ல என்று நினைக்கிறேன். நம் ராஜ்யத்தினுடைய பற்றாக்குறையைப் போக்குவதற்கு ஒன்றரை லட்சம் டன் வெளியில் இருந்து இங்கே கொண்டுவருவதற்கு நம் சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்வதோடு நம் நாட்டில் இருந்தும் இனி வெளி ராஜ்யங்களுக்கு உணவு தானியம் ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதைத் தடை செய்தாகவேண்டும். இன்றைக்கு ஆந்திர ராஜ்யத்தில் எட்டு லட்சம் டன் உபரியாக இருக்கிறதென்று சொன்னால் ஜோனல் ஸ்கிம்படி நம் முடைய பற்றாக்குறையைப் போக்குவதற்கான தானியத்தையும் அங்கிருந்து வரவழைத்து பாக்கி பற்றாக்குறை ராஜ்யங்களுக்கும் அங்கிருந்து தானியம் ஏற்றுமதியாகும்படியாகச் செய்யவேண்டுமே அல்லது மூன்று ராஜ்யத்தை ஒன்றாக வைத்துவிட்டு இங்கிருந்து மலையாளத்திற்கும் தானியம் போகும் படி செய்வது சரியில்லை. அதே சமயத்தில் மலையாளத்திற்குச் செல்கின்ற அவ்வளவு அரிசியும் அங்கேயே உபயோகப்படுத்துவதற்கு அல்ல. அங்கிருந்து லட்சத் தீவுகளுக்கும், கோவாவுக்கும் களைத்தனமாகக் கடத்தப் படுகிறது. இதைப்பற்றி கேட்டபோது கூட மத்திய சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்க ஆலோசனை சொல்வதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. அதை உடனே கவனித்து, இங்கிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதைத் தடை செய்யவேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் ஒரு முக்கியமான விஷயம். வாங்குகிற சக்தி ஜனங்களுக்கு அதிகம் இருக்கின்ற காரணத்தினால் விலை அதிகமாக ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. அதே சமயத்தில் நெல், அரிசியின் விலை குறைவாக இருப்பதால் இவற்றினால் வருகின்ற லாபத்தைக் காட்டிலும் வர்த்தகப் பொருள்களுக்கு—புகையிலை, கரும்பு, பருத்தி போன்றவைகளுக்கு—அதிக லாபம் வருகிறது. நெல் பயிரிட்டால் ஒரு ஏக்கருக்கு 100 ரூபாயில் இருந்து 250 ரூபாய் வரையில்தான் வருமானம் கிடைக்கிறது. ஆனால் வர்த்தகப் பொருள்களுக்கு ஆயிரத்திலிருந்து, ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் வரையில் ஒரு ஏக்கருக்குக் கிடைத்துவிடுகிறது. அதனால் நெல் விளைகின்ற பூமியாக இருந்தாலும் கூட வர்த்தகப் பொருள்களையே அதிகமாகச் சாகுபடி செய்கிறார்கள். ஆகையினால் உணவுப் பொருள் உற்பத்தி பாதிக்கப்படுகிறது. சர்க்கார் இம்மாதிரி வர்த்தகப் பொருள்களை—லாகிரிப் பொருள் ஆகிய புகையிலை முதலியவற்றின் சாகுபடியை—தடை செய்ய முன்வந்தாலும் சரி, உணவுப் பொருள்களை அதிகம் உற்பத்தி செய்வதற்கான ஊக்கத்தை அளித்தாலும் சரி, உணவுப் பொருள் ஜாஸ்தியாக உற்பத்தியாகும்படி செய்ய முன்வரவேண்டும். நியாயவிலைக் கடைகளில் அரிசியோடு கூட அதிகமாகப் புஞ்சை தானியங்களையும் விநியோகிக்க ஏற்பாடு செய்தாகவேண்டும். குறிப்பாக தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் வீணாகக் கடலில் போய் சேருகின்ற தண்ணீரை விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்துவதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தாகவேண்டும். கடலில் இந்தத் தண்ணீர் போய் விழாவிட்டால் கடல் நீர் வற்றிவிடுமோ என்று நினைக்கிறார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை—இதற்கு ஒரு ஏற்பாடும் செய்யாமல் இருக்கிறார்கள். இதற்கான ஏற்பாட்டை அதனால் விரைவில் கொண்டுவரவேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Sri A. Vedarathnam Pillai]

[7th November 1957]

இந்தப் பிரச்சனை நிலத்திற்கு சீலிங் வைத்துவிட்டால் தீர்ந்துவிடும் என்பதாக ஸ்ரீ பழனிசாமி அவர்கள் சொன்னார்கள். அதுவே முற்றிலும் சரியான வழியாக ஆகாது என்பதற்கு ஒரு உதாரணத்தை நான் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். எங்கள் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கர்பநாங்குளம் கிராமத்தில் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ சாமியப்ப முதலியார் அதிகமான நிலத்தை குத்தகைக்கு வாங்கி ஒரு ஏக்கர் ஒன்றுக்கு முப்பது கலம், நாற்பது கலம் என்று உற்பத்தி செய்து வந்தார்கள். அப்படி ஒருவரிடமே நிலம் கொடுப்பது சரியில்லை என்பதாக அந்த நிலத்தை பத்து வருஷங்களுக்கு முந்தியே நிலம் இல்லாத விவசாயிகளுக்கு, தியாகிகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தார்கள். ஆனால் இன்று வரைக்கும் அந்த நிலத்தில் யாரும் ஒரு கலம் கூட வெள்ளாளமை செய்யவில்லை. அவை பூராவும் தரிசாகத்தான் கிடக்கின்றன. சாமியப்ப முதலியாரிடம் இருந்தபோது அந்நிலங்களில் குறைந்தது ஏக்கருக்கு 30 கலம், 40 கலம் என்று கண்டுமுதல் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு சீலிங் மூலம் இந்தப் பிரச்சனையை தீர்த்துவிட முடியாது என்பதை ஞாபகப்படுத்தி இதற்கான வேறு வழித்துறைகளையும் சர்க்கார் கண்டுபிடித்தாக வேண்டுமென்று சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

10-27
a.m.

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : கனம் சேர்மன் அவர்களே, இப்போது இருக்கும்படியான சென்னை ராஜ்யத்திலே உணவுப் பிரச்சனை யைப்பற்றி உத்தியோகப் பற்றற்ற தீர்மானத்தை விவாதிக்கிறோம். முதலிலே நாம் என்ன நினைக்கவேண்டுமென்றால் “இப்போது இருக்கும்படியான உற்பத்தி எவ்வளவு? மக்களுடைய வாங்கும் சக்தி எவ்வளவு? நமக்கு உணவுப் பற்றாக்குறை எவ்வளவு? பற்றாக்குறையை நம் நாட்டு உற்பத்தியின் மூலமே சமாளித்துக்கொண்டுவிட முடியுமா?” என்கிற விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து இதற்கெல்லாம் அடிப்படையாக இருக்கக்கூடிய பிரச்சனையில் கவனம் செலுத்தியாகவேண்டும். பிரத்யட்சமான நிலைமை என்ன என்று தெரிந்தால்தான் நாம் எடுக்கிற காரியங்கள் வெற்றி அளிக்கும்.

ஒரு தேசத்தின் சுபிட்சம் எங்கே இருக்கிறதென்றால்—பல திட்டங்களைப் போட்டாலும் கூட, பெரிய நகரங்களில் ஆடம்பரமான கட்டிடங்களைக் கட்டினாலும்கூட, மண்ரோடை நீக்கி தார் ரோடுகளை அமைத்தாலும் கூட, அவற்றினால் எல்லாம் சுபிட்சம் என்பது தேசத்திற்கு வந்துவிடாது. தேசத்தின் சுபிட்சம்—கிராமங்களிலே—கிராமங்களில் இருக்கும்படியான கழனி களிலே—கழனிகளில் உயர்ந்திருக்கும்படியான பயிர்களின் கதிர்களிலே—கதிர்களில் இருக்கும்படியான தானியங்களின் உரத்தைப் பொறுத்தே தான் தேசத்தின் சுபிட்சம் இருக்கிறது. இதை இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் நமக்கும் பிரத்யட்சமாகக் காட்டியிருக்கிறது. விவசாயிகள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்பதை கண்ணால் கூட நிமிர்ந்து பார்க்காது இருந்த காலம் முன்பு. உலக யுத்தம் வந்தது. சாமான்கள் விலைகள் ஏறின. உணவுப்பொருள் விலைகள் ஏறின. அவற்றுக்குத் தட்டு வந்தது. உணவுப் பொருள்களின் விலையைக் கட்டுப்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. உணவுத் தட்டு வந்தது. விவசாயிகள் எங்கே எனத் தேட ஆரம்பித்தார்கள். விவசாயிகள் விவசாயம் செய்ய முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த நிலைமை அப்போதுதான் தெரிந்தது. உணவுத் தட்டுப்பாடு நீங்க, விவசாயம் நன்றாக நடக்கவேண்டும், விவசாயம் செய்கின்ற விவசாய மக்களின் நிலைமை உயர்ந்தாகவேண்டும் என்கிற எண்ணத்தை உலகயுத்தம் நமக்கு உண்டாக்கியது. அந்த விவசாய மக்கள் விவசாயத் துறையில் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டுருக்கிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெரிகிறது. அவர்கள் பொருளையுடன் இருந்து வருகிறார்கள். ஆகவே இந்த நிலைமையில் இந்தப் பிரச்சனையை எந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டால் இரண்டுவிதமாகப் பார்க்கவேண்டும். ஒன்று விவசாய தானிய உணவு உற்பத்தி செய்கின்ற விவசாயிகளுக்கு உரிய விலை கிடைக்கிறதா என்பது ஒன்று, உற்பத்தி செய்கின்ற விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய வசதிகள் எல்லாம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்பது ஒன்று. விலையேற்றம் வேறு ஒருபுறம் இருக்கிறதென்று சொல்கிறார்கள். விலையேற்றம், விலையேற்றம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இப்போது இருக்கும் உற்பத்திச் செலவையும் இப்போது இருக்கும் வாழ்க்கைத் தரத்தையும்

7th November 1957]

[Sri P. G. Karuthiruman]

முன்பு இருந்த உற்பத்தி செலவுடனும், வாழ்க்கைத்தரத்துடனும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் இப்போது இருக்கும் விலை அக்கிரமமான விலை என்று சொல்ல முடியாது என்று வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இரண்டாவது உலக மாகாயுத்தத்திற்கு முன் சாகுபடி செலவு ஒரு ஏக்கருக்கு ரூ. 40-ல் இருந்தது ரூ. 50 வரை இருந்தது. ஆனால் இப்போது சாகுபடி செலவு ஒரு ஏக்கருக்கு ரூ. 150ல் இருந்தது ரூ. 200 வரை உயர்ந்திருக்கிறது. அதாவது சாகுபடிச் செலவு முன்பு இருந்ததைவிட இப்போது ஐந்து பங்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை அங்கத்தினர்களுக்கு தெரியப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஆனால் விளைபொருட்களின் விலை ஐந்து பங்கு உயர்வில்லை. விவசாயிகளின் தேவைக்கு வேண்டிய மற்ற பொருள்களின் விலை மிக அதிகமாயிருக்கும் காலத்தில், அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் விளைபொருள்களின் விலை அதற்குத் தகுந்தவாறு உயராமல் இருப்பதால் அவர்களையும் நிலை மிகவும் பரிதாபமாகியிருக்கிறது. இந்த நவநாகரிக உலகத்தில், எவ்வளவோ வகையில் வேகமாக முன்னேறிக்கொண்டிருக்கும் இந்த உலகத்தில் இந்த ஏழை விவசாயிகள் பலியாக்கப்படுகிறார்கள் என்று சொன்னால் மிகையாகாது.

(இந்த சமயத்தில் சபாநாயகர் தலைமை வகித்தார்.)

அடுத்தபடியாக பருத்தி உற்பத்தியை எடுத்துக்கொண்டால் விவசாயிகள் கொடுக்கக்கூடிய கப்பாஸ் விலை ரூ. 100-ல் இருந்தது ரூ. 120 வரை இருக்கிறது. ஆனால் மில்லுக்கு, இந்த கப்பாஸ் போய், அங்கு துணியாக்கப்பட்டு வெளியே வரும்போது அதன் விலை எட்டு மடங்கு அதிகமாகிறது. அல்லும் பகலும் இந்த ஏழை விவசாயிகள் உழைத்து உற்பத்தி செய்யும் பருத்திக்கு போதிய விலை கிடைக்கச் செய்வதற்கு சர்க்கார் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமாய் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த ஏழை மக்கள் உழைத்து பருத்தியை உற்பத்தி செய்து அந்த மில்களுக்கு கொடுக்கா விட்டால் அந்த மில்கள் ஓடாது. நெல் உற்பத்தி செலவைக் காட்டிலும் பருத்தி உற்பத்தி செலவு அதிகம். நெல் உற்பத்திக்கு, ஒரு ஏக்கருக்கு 40 பவுண்டு தழையும், 30 பவுண்டு பாஸ்பரிக் உரமும், வேண்டியிருக்கும். ஆனால் பருத்தி உற்பத்திக்கு, 100 பவுண்டு தழை (nitrogen)-யும், 50 பவுண்டு பாஸ்பரிக் உரமும் தேவைப்படுகிறது. இதைத் தவிர பருத்தி யானது பூ சாரத்தை அதிகமாக இழுத்துக்கொள்கிறது. எனினும் கொடுத்தால் உடல்நிலை எப்படி ஆகிறதோ அதே மாதிரி பருத்தி உற்பத்தி செய்யும் நிலத்தின் நிலையும் ஆகிறது. ஆகவே இந்த ஏழை மக்கள் உற்பத்தி செய்யும் விளைபொருட்களுக்கு போதிய விலை கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டியது மிக அவசியம் என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் உணரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நமக்கு அத்தியாவசியமான ஆடைகள் நெய்வதற்கு வேண்டிய பருத்தியை உற்பத்தி செய்து தரும் இந்த ஏழை மக்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டியது மிக முக்கியமானது. தற்போது மில் முதலாளிகள் தங்கள் தொழிலாளிகளுக்கு போனால் ஆக பணம் கொடுக்கிறார்கள். அந்த மில்கள் ஓடுவதற்கு வேண்டிய பருத்தியை உற்பத்தி செய்யும் இந்த ஏழை விவசாயிகளுக்கும் ஏதாவது போனால் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தால் இவர்களுக்கு நன்மை ஏற்படும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் இந்த ஏழை விவசாயிகள் strike செய்யக்கூடிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டாலும் ஏற்படும்.

SRI M. JAGANATHAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர், உணவு தானியங்களை உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளின் நிலையை மேலும் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும் என்று சொல்கிறாரா அல்லது **Commercial crops** அதிகமாக பயிரிடுவதை தடைசெய்ய அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று சொல்கிறாரா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : எல்லா விவசாயிகளும் ஒன்று தான். ஆனால் பருத்தி உற்பத்தி செய்வதற்கு அதிகப்படி சிலவு ஆகிறது என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் உணரவேண்டும். எல்லா விவசாயிகளின் நிலையும் நன்றாக இருந்தால்தான் உற்பத்தியை பெருக்குவதற்கு முடியும். விவசாயம் என்ன என்பதே தெரியாதவர்கள் விவசாயத்தைப் பற்றி பேசும்போது இந்தக் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது.

10-30 a.m.

[7th November 1957]

SRI N. K. PALANISAMI : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் தன்னைப் பற்றியே பேசுகிறார் அல்லது கொள்கையைப்பற்றி பேசுகிறார் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

MR. SPEAKER : It is as relevant as the speech of the hon. Member in moving the resolution !

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : என்னைப்பற்றி பேசவில்லை. ஆனால் கனம் அங்கத்தினர் தொழிலாளிகளுக்கு அதிக கூலி கொடுக்க வேண்டும் என்று இங்கும் வெளியிலும் சொல்லிக்கொண்டு தன்னிடத்தில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிக்கு குறைந்த கூலி கொடுப்பதும், அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுவதும் எனக்கு தெரியும்.

உணவு உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகள் நல்ல நிலையில் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. வேதரத்தனம் பிள்ளை அவர்கள் பேசும்போது, ஜப்பானிய சாகுபடி முறையைப்பற்றி குறிப்பிட்டார். அம்முறை முன்பு வேகமாக பலன் அளித்ததாகவும், இப்போது அவ்வளவாக பலன் அளிக்கவில்லை என்றும் சொன்னார் ; ஆனால் இந்த முறையின் மூலம் அதிகமான நெல் உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்பது என்னுடைய திடமான நம்பிக்கை. P.W.D. கணக்குப்படி ஒரு ஏக்கருக்கு 100 அங்குல அளவு தண்ணீர் தேவை என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவ்வளவு தண்ணீர் தேவை இல்லை என்று இப்போது கருதப்படுகிறது. 40 அங்குல அளவு தண்ணீர் இருந்தாலே போதும் என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. ஜப்பானிய முறையின் அடிப்படையில் தண்ணீர் அவ்வளவு அதிகம் தேவையில்லை. திருச்சி, தஞ்சை போன்ற ஜில்லாக்களில் நஞ்சை நிலங்களில் அதிகமான தண்ணீர் விட்டு வைக்கவேண்டுமென்ற ஒரு வழக்கம் இருக்கிறது. இது பழயகாலத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட முறை. இப்போது இருக்கும்படியான நிலையில், ஜப்பானிய முறையை அனுஷ்டிப்பதால், நஞ்சை நிலத்திலும் உற்பத்தியை இரண்டு மடங்கு அதிகரிக்க முடியும் என்பது எனக்கு அனுபவத்தின் மூலம் தெரியும். தகுந்த உரங்களின் முக்கியத்துவத்தை ஆராய்ச்சி செய்து அதன் விளைவுகளை விவசாயிகளுக்கு எடுத்துரைத்து அவர்கள் அதன்படி உபயோகப்படுத்தினாலும் ஜப்பானிய முறையை அனுஷ்டிப்பதினாலும் உற்பத்தி நூற்றுக்கு ஐம்பது சதவிகிதம் அதிகமாகும். தவிர, நல்ல உயர்ந்த வித்துகளை தயார் செய்து, அவைகளை விவசாயிகளுக்கு விநியோகித்தால், அதன் மூலம் நூற்றுக்கு ஐம்பது சதவிகிதம் உற்பத்தியை பெருக்க முடியும். இவ்வாறு செய்தால் நூற்றுக்கு நூறு சத விகிதம் நாம் உற்பத்தியை பெருக்க முடியும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஜப்பான், இதாலி, ஸ்பெயின் முதலிய நாடுகளில் 3,000, 5,000, 4,000 பவுண்டு ஒரு ஏக்கருக்கு உற்பத்தியாகிறது. ஆனால் இந்தியாவிலே 1,500 பவுண்டு தான் உற்பத்தியாகிறது. ஆகையால் நாமும் பழங்கால முறையை பின்பற்றி வராமல், புதிய முறைகளை அனுஷ்டித்து நமது உற்பத்தியையும் பெருமளவுக்கு அதிகப்படுத்துவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த சமயத்தில் எனக்கு வள்ளுவர் மிக அழகாக கூறிய குறள் வாக்கியம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது:

“எரினும் நன்றால் எருவிடுதல் ; கட்டபின்
நீரினும் நன்றதன் காப்பு.”

“எரினும் நன்றால் எரு விடுதல்” என்றால், எரு உழுவதைக் காட்டிலும், எரு அதிகமாக உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்பதுதான். “கட்டபின் நீரினும் நன்றதன் காப்பு” என்றால், நீர் பாசன வசதி செய்து கொடுப்பது மட்டும் போதாது, அதைவிட முக்கியமானது என்னவென்றால், விளைகின்ற பயிரை நல்ல முறையில் பாதுகாப்பதுதான்.

“செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்து இல்லாளி ஊடிவிரும்”

அதாவது நிலத்திற்கு உரியவன் நிலத்தைச் சென்று பார்க்காமல் வாளா இருந்தால் அந்நிலம் அவனுடைய மனைவியைப்போல் வெறுத்து அவனோடு யிணங்கிவிரும் என்பதை திருவள்ளுவர் முன்னமே சொல்லிவிட்டார்.

7th November 1957]

[Sri P. G. Karuthiruman]

விவசாயிகள் பயிரிடும் விலைபொருள்களுக்கு நியாயமான விலையைக் கொடுத்தால்தான் அவர்கள் அதனுடைய பலனை அடைய முடியும். இதை அரசாங்கம் கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இதில் பணக்கார விவசாயிகள், ஏழை விவசாயிகள், என்ற வித்தியாசம் காண்பிக்கக்கூடாது. 100 ஏக்கர், அல்லது 1,000 ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களிடமிருந்து நிலத்தை வாங்கி, 2 ஏக்கர், 4 ஏக்கர் என்று நிலமில்லாத மக்களுக்கு பிரித்துக் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. இதனால் நம் விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்ய முடியாது. இம்மாதிரி நிலத்தைப் பிரித்துக்கொடுத்தால் மட்டும் நாம் உணவு உற்பத்தியைப் போக்கிவிட முடியாது. விவசாயம் செய்வதும், உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதும் ஒரு சாதாரண விஷயம் அல்ல. விவசாயிகளுக்கு நல்ல ஊக்கமும், ஆர்வமும், அனுபவமும் தேவை. அம்மாதிரி ஆர்வமும் அனுபவமும் உள்ள மக்களிடம் நிலம் இருந்தால், நாம் விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்யவும் உணவு உற்பத்தி பெருக்கவும் முடியும். ஆகவே விவசாயிகளின் நிலைமையை ஓரளவு உணர்ந்து அவர்களையிரிடும் விலைபொருள்களுக்கு ஒரு நியாயமான விலை கொடுத்தால்தான், உணவு உற்பத்தியை நாம் பெருக்க முடியும். கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டபடி விவசாயிகள் வெளியேறாமல் தடுப்பதற்கும், அவர்களுக்கு வேண்டிய உரம் கொடுப்பதற்கும், அவர்களுக்கு தேவையான கடன் வசதியைக் கொடுப்பதற்கும் நமது அரசாங்கம் உதவி செய்து உணவு உற்பத்தியை பெருக்குவதில் நமது சென்னை மாகாணம் பின்வாங்காது என்ற நம்பிக்கையுடன் என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR : Mr. Speaker, I need not tell you and hon. Members here that we are faced with an acute shortage of foreign exchange and that, therefore, the prospect of our getting foodstuffs from foreign countries is very remote. For this reason, we have to be very careful in the matter of production of food not only in our State but in the country as a whole. First of all, I want to know from the Hon. Minister what the Food policy of the Government is. We must definitely know where our State is and whether it is surplus or deficit. This should be clearly examined as early as possible. If it is deficit, we must find out how much we are going to get from the Centre and whether the Centre will keep its promise. Recently, there was a zonal conference and I understand that at that conference the Andhra Government agreed to give us and also Mysore about five lakh tons of foodgrains. I want to know from the Hon. Minister whether the Andhra Government have kept their promise, and if not, why. What is the action taken by the zonal conference in the matter? If the Government of Andhra have not implemented the recommendations of the zonal conference, it is high time that our Government take the matter up with the Centre and see that the recommendations of the conference are implemented as early as possible. Another submission of mine would be that the recommendations of the zonal conference should be given wide publicity so that we may understand the matter in greater detail. I should say that the zonal conference has failed to do its duties properly in not taking any action against the Andhra Government for not implementing its recommendations. The Andhra Government have failed to discharge their obligations. After all, they are not giving rice free. We pay for it and pay at a higher rate too. We find at regular intervals there is a Food Ministers' Conference held but even the proceedings of that conference are not released to the

10.40
a.m.

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar] [7th November 1951]

Press. The public would like to know what has transpired at these conferences and the action taken by the Government then and there so that they might also give some concrete suggestions. That is my submission. The general impression that is gaining currency is that our Government are not having as much pull as they should have with the Centre and that, as a result, the South is being neglected so far as the food question is concerned. Here, my submission would be that the proceedings of this House today on the Food problem should be directly communicated to the Prime Minister so that he at least may come to our rescue and take immediate action on our recommendations. Many Members have said that the surplus rice of Tanjore is being taken to Kerala from all directions and that there is no effective control of the situation by our Government. I am sure the Hon. Minister will take early action to see that the movement of foodstuffs by lorry is restricted at all costs. This is a very important and serious matter which should be looked into as early as possible.

Regarding fixation of prices, I may point out that the Government themselves are running so many farms and that they know the working costs of the agricultural farms. Our Ministers are convening regular conferences in important districts in the zonal areas and I am sure they will fix the prices of foodgrains periodically. Of course, the prices should be acceptable both to the consumer and to the producer, especially because of the abnormal increase in the cost of cultivation. Otherwise, so far as agriculturists are concerned, there won't be any incentive to produce and many of them will switch over to commercial crops very soon.

I would like to suggest one or two long-range programmes for the consideration of the Government. With regard to the Food Production Drive, my humble submission is that the drive is neither very effective nor quick. Of course, it is moving at a snail-like pace. I wish the Hon. Minister to take up this thing very seriously and see that this drive is pushed through as expeditiously as possible.

With regard to supply channels and tanks, so many tanks are in a state of disrepair. The improvement or the strengthening of the bunds should be taken up as quickly as possible. Even with regard to supply channels, wherever there is no objection from the foreshore land-owners, the Government should see that these supply channels are improved. Where frivolous objections are raised, the Government must straightaway see that those objections are settled as early as possible and something is done to augment the supply to these tanks. In my own area, in one village, the supply channel question has been hanging fire before the Government for the last two decades and now only the Collectors of North Arcot and Chingleput recently met at a Conference. I do not know what decisions have been taken. What I wish to point out is that in such cases the Government must see that the supply channel question is taken up as early as possible and something is done. Otherwise, even if we have plenty of rain, many tanks will not get adequate supply of water and will be empty.

7th November 1957] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar]

The same is the case with regard to desilting. It is also being done, but not to the extent to which it should be done. There also, the work is deplorably slow.

With regard to the supply of pesticides, I must, of course, thank the Minister for having cut red-tape to some extent and District Agricultural Officers have been empowered to supply pesticides. But the general complaint is that the amount allotted for each district is quite inadequate. Take for instance the district of Chingleput. Only a sum of Rs. 5,000 has been allotted. When once there is pest attack, it spreads like wild fire and the amount allotted is quite insufficient. By the time the subordinate officers write and get orders for increased allotment, there will be sweeping devastation. I would, therefore, request the Hon. Minister to see that sufficient money is allotted where there is pest attack. With regard to certain pesticides like 'Endrain', the Government do not give any concessions. I would request the Hon. Minister to consider this aspect also.

The price of manure is going up abnormally. I do not know whether the Government are having any effective control over these manures. Apart from the fact that there has been some enhancement in price in the case of ammonium sulphate probably due to the import policy, even with regard to the manures that are supplied by some Companies like Messrs. Parry & Co., they go on increasing the prices day by day with the result that some of the ryots find it very difficult to go in for these artificial manures especially because of the fact that farm-made manures are not available in large quantities. It would be better if the Government could come to the rescue of the ryots by granting some subsidy for these manures if possible.

I understand that in the Kanyakumari district, even though the Japanese method has become popular, still the complaint is that the authorities are not co-operating with the ryots with the result that there is a sort of feeling in the minds of the ryots that they should revert to the old system. My own personal experience is that the Japanese method is very good and I wish the Government will introduce it in all the districts.

With these few words, I resume my seat.

* SRI T. KARIA GOUNDER : சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த கந்தர்ப்பத்திலே விவசாயி என்ற முறையிலே நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர்கள், கோயம்பத்தூரிலிருந்து இரண்டு பேர்கள் பேசினார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். இந்தத் தீர்மானத்தைக்கொண்டு வந்த நண்பர் அவர்களும், அதை ஆதரித்தும் எதிர்த்தும் பேசிய என் நண்பர் கருத்திருமன் அவர்களும் இதைக் குறித்து அழகாக பேசி விட்டார்கள். ஆனால் விவசாயிகளின் நிலை, உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிற அளவிலே, உற்பத்தியைப் பெருக்குகிற அளவிற்கு, உற்பத்தி செய்யவேண்டியதற்குள்ள செலவு என்ன என்பதைப் பற்றி கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்த நிலைமையில் ஏதோ சர்க்கார் மீது, எதிர்கட்சிக்காரர்களாய் இருந்தாலும் சரி, ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்தவராக இருந்தாலும் சரி, அரசாங்கத்தின் மீது குறை கூறுவதில் எதுவும் அர்த்தம் இருப்பதாக என்னைப் பொறுத்த வரையில் எனக்குத் தோன்றவில்லை. எதிர் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், எருவின் விலை, தினந்தோறும் விலைவாசி உயர்ந்து

10-56
a.m.

[Sri T. Karia Gounder] [7th November 1957]

கொண்டே போகிறது என்று. இந்த அளவிலே, தொழில் கட்சியில் அக்கரை கொண்ட நண்பர் பழனிசாமி அவர்கள் ஏதோ அரிசி விலை உயர்ந்து விட்டது என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் அரிசி விலை அவ்வளவாக உயர்ந்து விடவில்லை என்பதுதான் என் எண்ணம். யுத்த காலத் திற்குப் பின்னரும் கூட இரண்டு ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசி விற்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இரண்டு ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசி விற்பது. ஆனால் திடீரென்று விலைவாசி குறைந்து ஒரு ரூபாய்க்கு இரண்டு படி அரிசி விற்பது காலம் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்தது. ஆனால் எங்கள் ஜில்லாவைப் பொறுத்தளவில் சொல்ல வேண்டுமானால், வட ஆற்காடு ஜில்லாவைப் பொறுத்த வரையில் எங்களுக்கு விமோசனம் என் பதே கிடையாது. புயலினால் வீடுகள் அழிந்து போய் விட்டன. ஆயிரக் கணக்கான குடிசைகள் போய்விட்டன. மத்திய சர்க்காரிலிருந்து 10, 20 லட்சம் ரூபாய் இதற்கென வந்து இந்த வீடுகளுக்காக வேண்டி அது செல் விடப்படும் என்று சொல்லப்பட்டது. எங்கள் ஜில்லாவில் மமையே வில்லை. அங்கு ஆற்றில் தண்ணீர் இல்லை. சர்க்காரிடம் இதைப் பற்றிச் சொன்னால் அவர்கள் அதற்கு லஞ்சமாக பதில் அளித்து விடுகிறார்கள். மைசூரிலிருந்து, பாலாற்றிலிருந்து ஏதாவது விமோசனம் கிடைக்குமா என்று பார்த்தால் அதற்கு விமோசனம் இல்லையென்று அவர்கள் சொல்லி விட்டார்கள். ஆனால் இப்பொழுது மத்திய சர்க்கார் ஸ்ரேனல் கொன்விலை என்று வைத்திருக்கிறார்களே, அதிலிருந்து ஏதாவது விமோசனம் வருமா என்றால், என்னை விட ஸ்ரீ பக்தவத்சல முதலியார் அவர்களுக்கு செங்கல்பட்டு ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரையில் அதிக அக்கறையிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். பாலாற்றுத் திட்டத்தைப் பற்றிச் சென்னை, வெளியில் பாலாற்றுக்காரர் வந்து விட்டார் என்று கேலி செய்கிறார்கள். எங்கள் ஜில்லாவில் கிணற்றிலும் தண்ணீர் இல்லை. கிருஷ்ண-பெண்ணறு திட்டத்தினால் வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் ஒரு பகுதிதான் பலன் அடையப் போகிறது. மற்ற பகுதி பலன் அடையப் போவதில்லை என்பது ஏற் கனவே உள்ள திட்டத்திலிருந்து தெரியும். ஆனால் இப்பொழுது கோதாவரி தண்ணீர் சென்னை மாகாணத்திற்குப் பகிர்ந்து வரும் சமயத்தில் வட ஆற்காடு ஜில்லாவிலுள்ள மற்ற பகுதிகள் பயன் அடைய முடியுமா என்று கேட்போது, அதைப்பற்றி சர்க்கார் பரிசீலனையில் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். கருத்திருமன் அவர்கள் அந்த வகையில் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் அவர்கள் வெற்றி கண்டவர். பாவானித்திட்டத்தின் மூலம் அவர்கள் பலனடைந்தார்கள். அமராவதித் திட்டம் முடிவடையும் தரு வாயில் இருக்கிறது. பரம்பிக்குளம் திட்டம் வந்தாலும் அதனாலும் அவர் களுக்கு பலன் கிடைக்கும். மேட்டூர் அணைத்திட்டமும் இருக்கிறது. அதி லிருந்து அவர்கள் பலன் பெற முடிகிறது. அவர்கள் திருக்குறளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள்: தண்ணீர் பஞ்சம் பற்றிச் சொல்லப் பட்டிருப் பதைக் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுக்கு நான்கைந்து சகோதரர்கள் இருக் கிறார்கள், அவர்கள் நிலங்களை நன்கு கவனித்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில், ஏக்கர் ஒன்றைக் 250 ரூபாய் செலவிட வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி செலவும் செய்தோம். வட ஆற்காடு ஜில்லா வில், அப்படிச் செலவு செய்தும் பலன் இல்லாமல் போய் விட்டது.

ஆகவே உணவு உற்பத்தி பெருகி இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதோடு மக்களை உற்பத்தி செய்வதிலும் நாம் குறைவாக இருக்கவில்லை. ஆகவே சர்க்கார் மக்கள் உற்பத்தியை கொஞ்சம் மட்டுபடுத்த ஏதாவது வழி வகை செய்ய வேண்டும். கனம் மெம்பர் வேதாரத்தினம் பின்னே அவர்கள் கூறினது மாதிரி நாம் லட்சக்கணக்கான மக்களை அதிகப்படுத்தி விட்டோம் என்பது உண்மை. இதற்கு சர்க்கார் ஏதாவது ஒரு வழி வகை செய்வதாகவேண்டும். இந்த அளவில் மக்கள் உற்பத்தி அதிகமாக இல்லாமல் இருந்தால் இப்பொழுது இருப்பதைக் கொண்டே நம் நாடு சரி கட்டிகொள்ளும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. எங்கள் ஜில்லாவை பொறுத்தவரையில் கோயம்புத்தூரிலுள்ள வியாபாரிகள் அவர்கள் நாட்டு க்கு என்று நெல்லை வாங்கிக் கேரள நாட்டுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருப்ப தாக தெரிகிறது. இது மாதிரிமல்ல. சமீபத்தில் பிளானிங் கமிட்டி கூட்டத்தில் பாகிஸ்தானுக்குகூட இங்கிருந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்ற புகார் வந்தது என்பதை சர்க்காரின் கவனத்திற்கு கொண்டுவர

7th November 1957] [Sri T. Karia Gounder]

விரும்புகிறேன். இவ்விதமாக அந்நிய நாடுகளான லட்சத்தீவுகளுக்கும் போய்க் கொண்டிருப்பதாக புகார்கள் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே இதில் சர்க்கார் ஒரு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அது மாத்திரமல்ல. எருக்களின் விலை அதிகமாக உயர்ந்துகொண்டு போவதாக சொன்னார்கள். சென்ற ஆண்டில் 33 ரூபாயாக இருந்தது இன்றைய தினம் 40 ரூபாய் சில்லறையாக உயர்ந்திருக்கிறது. இதிலும் ஏன் விலை கூடுகிறது என்று பார்த்தால் ஆந்திர மாகாணத்திற்கு எங்கள் ஜில்லாவிலிருந்து அதிகமாக போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. பெரிய வியாபாரிகள் எல்லாம் இதைத்தான் செய்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் சொன்னார், ஒரு வியாபாரி குறைந்த காலத்தில் 10 ஆயிரம் ரூபாய் வரை சம்பாதித்து விட்டார் என்று சொன்னதை கேட்டேன். இந்த மாதிரி கள்ளமார்க்கட்டில் வியாபாரிகள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி எரு போன்ற சாமான்கள் ஒரு மாகாணத்திலிருந்து இன்னொரு மாகாணத்திற்கு போவதை தடுக்கும் வகையில் சர்க்கார் தீவிரமான நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் செங்கல்பட்டு ஜில்லாவை கவனிப்பது போன்று எங்கள் ஜில்லாவிலும் அக்கரை காட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இனி வருகின்ற திட்டத்திலாவது கவனம் செலுத்தி வட ஆர்க்காடு ஜில்லா பகுதிகளை கவனித்து அங்குள்ள விவசாயிகளுக்கு விடுதலையை வாங்கித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். புறம்போக்கு நிலங்களைப் பற்றி தீர்மானம் கொண்டு வந்த நண்பர் அவர்கள் சொன்னார்கள், எங்களுடைய ஜில்லாவிலும் கூட புறம்போக்கு நிலங்களில் சாகுபடி செய்த விவசாயிகளுக்கு அந்த நிலங்களை பட்டா செய்து கொடுக்கப்படாமல் இருப்பதால், அங்குள்ள குடியானவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே இதை சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இவ்விதம் பட்டா செய்து கொடுக்காமல் இருப்பதினால் பல இடையூறுகளும் பல சங்கடங்களும் ஏற்படுகிறது. அதிக உற்பத்தி செய்வதற்காக முதலாவதாக குடியானவர்களுக்கு கொடுத்துவிட்டு பின்னால் வாபஸ் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால் அந்த விவசாயிகள் உழுத நிலங்களிலிருந்து ஒருவிதமான நன்மையும் பெற முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் உழுது பயிர் செய்தவர்களுக்கு அந்த நிலங்களை பட்டா செய்து கொடுப்போமானால் அதிக உற்பத்தி ஏற்பட்டு நம் நாட்டில் பற்றாக்குறை ஏற்படாது, இதைக்கொண்டே சரிசெய்துகொள்ளும் என்பதை தெரிவித்துக்கொண்டு இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றியை தெரிவித்துக்கொண்டு என் சிறிய உரையை முடித்துக்கொள்கொள்கிறேன்.

SRI A. GOVINDASAMY : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய தினம் நண்பர் பழனிசாமி அவர்கள் நம்முடைய நாட்டின் உற்பத்தி பெருக்கத்தைப்பற்றியும், அந்த உற்பத்தி பெருக்கத்தை எந்த அளவு அதிகப்படுத்துவது என்பதைப்பற்றியும், மக்களுக்கு தேவையான உணவை கொடுக்க அரசாங்கம் எவ்வித வழிவகை செய்யவேண்டும் என்பதைப்பற்றியும், வியாபார கண்ணோட்டத்தோடு கொள்ளை லாபம் அடக்கிறதை கட்டுப்படுத்துகின்ற முறையில் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று ஒரு தீர்மானத்தை கொண்டு வந்தார்கள். இதை பொதுவாக ஏழைகள் வரவேற்பார்கள். ஆனால் பெரிய மிராசதாரர்கள் வரவேற்க மாட்டார்கள். இது இந்த சபை விவாதத்தில் கலந்து கொண்டவர்களின் நிலைமையிலிருந்து புரியும். எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் சர்தார் வேதரத்தினம் பிள்ளை அவர்கள் இந்த பிரச்சினையை கட்டி கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்காமல் ஏழைகளுடைய பிரச்சினையாக கருதி இனிதே சுமுகமான முறையில் தீர்த் தை வைக்க வேண்டும் என்ற முறையில் அவர்கள் பேசினார்கள். அதற்கு பின்னால் பேசிய நண்பர் கருத்திருமன் அவர்களும், கரிய கவுண்டர் அவர்களும், எதிர்க்கட்சி தலைவர் அவர்களும் பெரும் வியாபாரிகளுக்கு பரிந்து கொண்டு பேசினார்கள். விலை அதிகமாக உயரவில்லை என்ற முறையில் கருத்திருமன் அவர்களும், கரிய கவுண்டர் அவர்களும் பேசினார்கள். அவர்கள் உண்மையில் விவசாயிகள் பக்கம் இருந்து பார்த்திருந்தால் இவ்விதம் பேசியிருக்கமாட்டார்கள்.

11-5
a.m.

[Sri A. Govindasamy] [7th November 1957]

ஒரு படி அரசி 2 ரூபாய்க்கு விற்பது என்று குறிப்பிட்டார்கள். இந்த விலையை குறைப்பதற்கு அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது மிக அவசியம். இதில் கட்சி கண்ணோட்டம் ஒன்றும் கிடையாது. இதில் மிராசதார், ஏழை என்ற பிரச்சனை இல்லை. எதிர் தரப்பில் இருந்தாலும் சரி, ஆளும் கட்சியின் சார்பில் இருந்தாலும் சரி, விலை குறையவேண்டும் என்பது எல்லோருடைய கருத்திலும் இருக்கிறது. இந்த பிரச்சனையில் மிராசதார் ஏழை என்றில்லாமல் எல்லோருக்கும் ஒரே நிலை என்கிற முறையில் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். “சோழ நாடு சோறு உடைத்து” என்று சொல்லப்பட்ட நாட்டில் இன்று உற்பத்தி குறைந்திருக்கிறது. உற்பத்தி போதும் என்று பலர் சொன்னார்கள். அப்படியென்றால் ஏன் இன்று நாட்டில் பற்றாக்குறை இருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். இங்கே விளைகின்ற பொருட்கள் எங்கே பதுக்கப்படுகிறது என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். இன்றைக்கு விவசாயிகள் குறைந்த விலையில் தன்னுடைய பொருட்களை விற்கிறார்கள். இவைகள் எல்லாம் வியாபாரிகள் கையில் போகும்போது பதுக்கி வைத்து விடுகிறார்கள். சமீபத்தில் கூட மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து ஒரு அறிக்கை வெளி வந்தது. மத்திய மந்திரி ஜெயின் அவர்கள் ஒரு அறிக்கையில் குறிப்பிடுகிறார்கள், அடுத்த ஆண்டு உணவு நிலைமையில் மோசமான நிலைமை ஏற்படலாம் என்று. அதைப் பார்த்ததும் வியாபாரிகள் பதுக்கலை ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். இதை தடுப்பதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்தாகவேண்டும். இந்த நிலையில் அரசாங்கமே அறுவடை காலங்களில் ஏற்கெனவே செய்தது போல் அதிகப்படியாக கவனம் செலுத்தி நெல்லை வாங்கிவை, நமக்கு தேவையான நெல் மார்க்கட்டில் வந்துவிடும். எதிர் கட்சி தலைவர் ராமசாமி முதலியார் அவர்கள் சொன்னார்கள், உற்பத்தி பெருகியிருந்தம்கூட மார்க்கட்டுக்கு அதிகமாக வரவில்லை என்று. நியாயமான விலையும் நிர்ணயம் செய்யப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். ஆகவே அதிகமாக உற்பத்தி பொருள் மார்க்கட்டுக்கு வரும்படி செய்வதற்கு அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இன்றைக்கு விவசாயிக்கு அதிக உற்பத்தி செய்வதற்கு அதிகமாக செலவாகிறது. உரத்தின் விலையை குறைப்பதற்கும் இன்று “ஆயில்” என்னென்று குறைந்த விலையில் கிடைக்க வேண்டும், மின்சாரம் குறைந்த அளவில் கிடைக்க வேண்டும், அதிலும் இரண்டு வேளையிலும் கிடைக்கவேண்டும். அதற்குரிய வரிகளைக் கொடுக்க அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும். இது தவிர விலை அதிகமாக உயரவில்லை என்று சொல்வது சரியாகாது. ஏழைகள் பக்கத்தில் இருந்து பார்க்குதல் விலை எவ்வளவு அதிகமாக உயர்ந்திருக்கிறது என்பது தெரியும். ஆகவே மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்கிற கண்ணோட்டத்தோடு இதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

விலை உயர்வைத் தடுப்பதற்கும், ஏழை எளியவர்களாக இருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நியாய விலைக்கு அரிசி கிடைக்கச் செய்வதற்கும்தான் ஆங்காங்கு நியாய விலைக் கடைகளை சர்க்கார் திறந்தார்கள். ஏற்கெனவே போதுமான அளவு நியாய விலைக் கடைகள் திறக்கப்படவில்லை என்று உணரப்படும்போது, மத்திய அரசாங்கம் நமக்குப் போதிய அளவு அரிசி வழங்காத காரணத்தால் அவைகளின் எண்ணிக்கையை அரசாங்கம் பாதியாகக் குறைத்துள்ளது. தஞ்சாவூர், திருச்சி, திருநெல்வேலி ஆகிய மூன்று மாவட்டங்கள் நீங்கலாக எல்லா மாவட்டங்களும் பற்றாக்குறை மாவட்டங்களாகத்தான் இருக்கின்றன. செலம், கோயம்பகத்தூர், கனம் அமைச்சர் அவர்களின் சொந்த ஜில்லாவாகிய வட ஆற்காடு, ஆகிய மாவட்டங்கள் எல்லாம் பற்றாக்குறைப் பிரதேசங்களாகத்தான் இருக்கின்றன. குறிப்பாக, கைத்தறி நெசவாளர்களும், ஏழை ஆதித் திராவிடர்களும் அரிசியை அதிக விலை கொடுத்து வாங்க முடியவில்லை. அரிசியின் விலை அதிகமாக இருப்பதால் அதிகக் கூலி கொடுக்கவேண்டுமென்று தொழிலாளர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆகவே அரிசியின் விலையைக் குறைக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். நியாய விலைக் கடைகளில் அரிசியின் விலை சிறிதளவாவது குறைக்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்தவரையிலும் அங்கே 4 நியாய விலைக் கடைகள் இருந்தன. வளவனூரில்

7th November 1957]

[Sri A. Govindasamy]

மூன்று நியாய விலைக் கடைகளும் விக்ரவாண்டியில் ஒரு நியாய விலைக் கடையும் இருந்தன. வளவனூரிலிருந்த மூன்று கடைகளையும் சர்க்கார் மூடிவிட்டார்கள். வியாபாரக் கண்ணோட்டத்துடன் இல்லாமல் ஏழை எளியவர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் நடத்தப்படுமானால் இன்னும் நியாய விலைக் கடைகள் திறக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டது. வளவனூரிலிருந்த மூன்று நியாய விலைக் கடைகளும் மூடப்பட்டுவிட்டன. (குறுக்கீடு) அங்கே ஒரு கடை இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. அதுவும் மூடப்பட்டுத்தான் இருக்கிறது. சமீபத்தில்தான் நான் வளவனூருக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே நியாய விலைக் கடையைத் திறப்பதற்கு ஸ்ரீ குப்புசாமி செட்டியார் என்பவர் லைசென்ஸுக்கு விண்ணப்பம் போட்டிருக்கிறார். அவருக்கு லைசென்ஸு கொடுக்கவேண்டுமென்று கலெக்டரிடத்திலும் நான் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆதித்திராவிடர்கள் அரிசி விலை உயர்வால் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களில் பலர் விவசாயம் செய்ய முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள்; அல்லது அவர்கள் விவசாயத் தொழிலில் ஈடு பட்டாலும் போதிய கூலி கிடைப்பதில்லை. ஆகவே ஆதித் திராவிடர்கள் அதிகமாக இருக்கும் இடங்களில் போதிய நியாயவிலைக் கடைகளைத் திறக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

உணவு நெருக்கடிக்குக் காரணம், மக்கள் அதிகமாக அரிசி சாப்பிடுவது ஆகும் என்று கனம் உணவு மந்திரி அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அரிசியை மட்டுமே சாப்பிடாமல் கோதுமையையும் சாப்பிட்டுவெண்டுமென்று கனம் உணவு மந்திரி அவர்கள் கூறினார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது, வடநாட்டில் கட்டப்பட்டுள்ள பெரிய பெரிய நீர்த்தேக்கங்களின் மூலம் உற்பத்திசெய்த உபரி கோதுமைக்கு இங்கே 'மார்க்கெட்' தேடுவதற்கு நமது அரசாங்கத்தாருக்கு மத்திய அரசாங்கத்தாரிடமிருந்து ரகசிய உத்தரவு வந்திருக்கிறதோ என்ற சந்தேகம் எழுகிறது. நாம் கோதுமை சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லாதவர்கள். வேண்டுமானால், வடநாட்டுக்காரர்கள் கோதுமையையே சாப்பிட்டும்; அப்படிச் செய்தால் அங்கே அரிசி போவதைத் தடுக்கலாம்.

நமக்கு போதிய அரிசி நியாய விலைக்குக் கிடைக்கச் செய்வதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு ஆங்காங்கு புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவென்றும். எங்கெல்லாம் புதிய நீர்த் தேக்கங்களைக் கட்ட முடியுமோ அங்கெல்லாம் அவைகளைக் கட்டவேண்டும். அரசாங்கத்தின் கவனத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் நீர்த்தேக்கத் திட்டங்களையெல்லாம் உடனடியாக அமுலுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். நான் சங்கரன்கோவில் பகுதிக்குச் சென்றிருந்தேன். பதினாறு வருஷங்களாக அங்கே மழை பெய்யவில்லை என்பதை அறிந்தேன். அதன் காரணமாக அங்கே ஒரு புல்கூட இல்லாதிருந்ததைப் பார்த்தேன். அந்தப் பகுதியில்கூட நியாய விலைக் கடை இல்லை என்று சொன்னார்கள். கீரியாறு திட்டம், ஆரணியாறு திட்டம் முதலிய திட்டங்களையெல்லாம் உடனடியாக அமுலுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு அரசாங்கம் முயற்சிக்கவேண்டும். இப்போது புதிதாக ஆந்திராவுடன் செங்கற்பட்டின் ஒரு பகுதி சேர்க்கப்பட்டது. ஆகவே ஆரணியாறும் நம்மை விட்டுப் போய்விடுமோ என்ற பயம் இருக்கிறது. ஆரணியாற்றுத் திட்டத்தை நாம் மீண்டும் பெறுவதற்கு, கனம் மந்திரி அவர்கள் எந்த விதமான தியாகத்தையும் செய்து நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். (குறுக்கீடு) ஆரணியாறு நம்மை விட்டுப் போகாது என்று கனம் மந்திரி அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அப்படியானால் ரொம்ப சந்தோஷம். மேலும் எங்கள் விருத்தாசலம் பகுதியில் ஊற்றுக் கிணறுகள் தோண்டுவதற்கு வசதி இருக்கிறது. அவைகளை அதிகமாகத் தோண்டுவதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். மேலும் 'ரிவர் பம்ப்ஸ் ஸ்கீம்'ஐக் கொண்டுவருவதற்கு சில இடங்களில் முயற்சி செய்துவருகிறார்கள். அவைகளையும் அதிகமான இடங்களில் நிறைவேற்றுவதற்கு அரசாங்கம் முயற்சிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பெரிய நீர்த்தேக்கங்களைக் கட்டுவதற்கான பிரமாண்டமான நதிகள் தமிழ்நாட்டில் இல்லாவிட்டாலும், சிறு சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான வசதிகள் குறித்து தாலூகா வாரியாகப் புள்ளி விவரங்கள் சேகரித்து, சிறு சிறு நீர்த் தேக்கத் திட்டங்களை பல

[Sri A. Govindasamy]

[7th November 1957]

இடங்களிலும் நிறைவேற்றுவதற்கு அரசாங்கம் முயற்சிக்கவேண்டும். சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் அதிகக் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. என் பகுதியில் வெட்டுக்காடு என்ற கிராமம் இருக்கிறது. அங்கே ஒரு வாய்க்கால் கட்டித்தர வேண்டுமென்று கோரப்பட்டது. அதை நிறைவேற்றுவதற்கு ரூ. 3,000 செலவாகும் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கனம் மந்திரி அவர்கள் விட்டதிலும் அங்கேயுள்ள எஞ்ஜினியரிடத்திலும் சொல்லப்பட்டது. 1953-ம் வருஷம் அந்த கோரிக்கையை சர்க்கார் ஏற்றுக்கொண்டார்கள் : ஆனால் இன்று வரையிலும் அது சம்பந்தமாக எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் பல சிக்கல்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. அந்த சிக்கல்களைத் தீர்த்து நல்ல நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை நிறைவேற்றினால் விவசாய உற்பத்தி பெருகும்.

நிலம் உழுவவனுக்கே சொந்தம் என்ற கொள்கையை அமுலுக்குக் கொண்டுவருவதற்குத் தயாராக இருப்பதாக அரசாங்கத்தார் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, அதற்கான நடவடிக்கையை எடுக்கவில்லை. ஆகவே உடனடியாக நில உடைமைக்கு வரம்பு கட்டுவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் வருகிறது, வருகிறது என்று அரசாங்கம் சொல்லி வந்தது மிராசதாரர்களுக்கு எச்சரிக்கையாக இருந்தது. ஆகவே மிராச தாரர்கள் இப்போது முன் எச்சரிக்கையுடன் இருக்கிறார்கள். நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தைப் படிப்படியாகக் கொண்டுவரப்போவதாக சர்க்கார் சொல்கிறார்கள். அதை ஏன் ஓரேயடியாக சீக்கிரம் கொண்டுவரக் கூடாது என்று நாங்கள் கேட்கிறோம்.

நிலமில்லாத ஏழை ஆதித்திராவிடர்களுக்கும் பின்தங்கிய வகுப்பினர் களுக்கும் புறம்போக்கு நிலங்களை ஜாரி செய்து கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் துரிதமான நடவடிக்கையை எடுக்கவேண்டும். சேலம் மாவட்டத்தில் ஆத்தூர் பகுதியில் புறம்போக்கு நிலங்களை நிலமில்லாத ஏழைகளுக்கு வழங்கியதுபோல், எல்லா மாவட்டங்களிலுமுள்ள புறம்போக்கு நிலங்களை அந்த அந்த பகுதியிலுள்ள ஏழை விவசாயிகளுக்கு வழங்குவதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

மேலும், கனம் உணவு மந்திரி அவர்களிடமே மத சம்பந்தமான இலா காவும் இருப்பதால் இன்னொரு யோசனையையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆண்டவன் பேரிலும் மடாலயங்கள் பேரிலும் ஆயிரக்கணக்கான நிலங்கள் இருக்கின்றன. ஆண்டவனுக்கு அவ்வளவு நிலம் தேவையில்லை. அவர் ஒரு பருக்கை அரிசி கூடச் சாப்பிடுவதில்லையே அவர் பொங்கல் சாப்பிட்டதாகவும் சண்டல் சாப்பிட்டதாகவும் கணக்கு எழுதுகிறார்கள். கோவில்களின் பேரிலும் மடாலயங்களின் பேரிலும் உள்ள நிலங்களை ஏழை ஆதித்திராவிட மக்களுக்கும் உழைக்கும் ஏழை விவசாயிகளுக்கும் கொடுத்து, அந்தக் காரியத்தை ஆண்டவன் திருப்பணியாகக் கருதவேண்டும். இந்தக் காரியத்தைச் செய்தால், உணவு தானிய உற்பத்தி பெருகும்; உணவு தானியப் பற்றாக்குறை தீரும். இந்தக் காரியத்தை செய்வதற்கு கனம் மந்திரி அவர்கள் முயற்சிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI G. GOMATHISANKARA DIKSHITHAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த தீர்மானத்தின் மீது பல கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். உணவு தானியங்கள் விஷயத்தில் பற்றாக்குறையாக இருக்கும் நம் ராஜ்யத்தில் பற்றாக்குறையை நீக்குவதற்கு நமது அரசாங்கம் பல காரியங்களைச் செய்திருப்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் நன்றாக அறிவார்கள். முக்கியமாக, முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் உணவுப் பொருள்கள் விஷயத்தில் சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய அளவிற்கு உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தியை அதிகமாக்குவதற்காக நமது சென்னை அரசாங்கம் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழித்திருப்பதை நாம் நன்றாக அறிவோம். பல அணைக்கட்டுத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. நீர்ப்பாசன வசதிகள் எல்லாம் செம்மையாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் விவசாயிகள் அவர்கள் உழைக்கும் அளவிற்குத் தகுந்த பயனை

7th November 1957] [Sri G. Gomathisankara Dikshithar]

அடைய வேண்டுமென்பதற்காக விவசாய சம்பந்தமான சட்டங்களை காங்கிரஸ் அரசாங்கம் இயற்றியிருப்பதை நாம் மறந்துவிடமாட்டோம். நமது அரசாங்கம் விவசாயிகள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தையும் நியாய வரரச் சட்டத்தையும் இயற்றியதுடன், விவசாயிகளுக்கு மிகவும் நன்மை பயக்கக்கூடிய வேறு பல சட்டங்களையும் இயற்றுவதற்குத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். உணவுப்பொருள் உற்பத்தியை பெருக்குவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை நமது அரசாங்கம் எடுத்திருந்தபோதிலும் ஏன் நம் ராஜ்யத்தில் உணவுப் பொருள் பற்றுக்குறை இருக்கிறது என்பதை, ஏற்கெனவே கனம் அங்கத்தினர்கள் கூறியதுபோல், கட்சி மனப்பான்மை இல்லாமல் ஆர அமர யோசித்தப்பார்த்தால், பற்றுக்குறையை நீக்குவதற்கு எந்த முறையில் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதை அறிந்தே தீருவோம்.

அடுத்தபடியாக இந்த நியாய வார மசோதாவை எடுத்துக்கொள்வோம். விவசாயிகள் இந்த நியாய வார மசோதாவின் பயனைப்பெற கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். விவசாய சங்கங்கள், அதாவது கட்சியின் சார்பில் வேலை செய்யக்கூடிய விவசாய சங்கங்கள் நியாய வார மசோதாவை விவசாயிகள் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இடம் கொடுக்காமல் சங்கத்தின் பேரால் விளைச்சலில் கால் கோட்டை அல்லது அரைக்கால் கோட்டை கொடுங்கள் என்று கேட்டு வருகிறார்கள். 60—40 சட்டம் அவர்களுக்கு பயன்படாத முறையில் அவர்கள் இப்படித் தள்ளிக்கொடுங்கள் என்று கேட்டு வருகிறார்கள். இப்படி பிரசாரம் செய்து வந்தால் விவசாயிகள் எப்படி விவசாயத்தில் கவனம் செலுத்தி விவசாயத்தின் மூலம் உணவு உற்பத்தியை பெருக்குவார்கள் என்பதையும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். விவசாயிகள் விவசாயத்தை நேரடியாக கவனிப்பதற்கு அவர்களுக்கு எல்லா விதமான வசதிகளையும் செய்து கொடுத்திருக்கிறோம். அந்த வசதிகளை அவர்கள் பெறாவதற்கும் அதைப் பெற்று பயனடைவதற்கும் நாம் சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அவர்களுக்கு நாம் இப்பொழுது போதிய அளவு உரம் கொடுக்கிறோம், மாடுகள் வாங்குவதற்கு பணம் கொடுக்கிறோம். ஆனால் அவைகள் எல்லாம் நேரடியாக விவசாயிகளுக்குப் போய்ச் சேறுவது இல்லை. அதில் குறைகள் இருக்கின்றன. அந்தக் குறைகளை நிவர்த்திப்பதற்கு நாம் முயற்சிக்கவேண்டும்.

நியாய வார மசோதாவினுடைய பெரும் பயனை விவசாயிகள் பெற வேண்டுமானால் அவர்கள் விவசாயத்தில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் அவர்களை சட்டத்தின் பெயரால் விவகாரங்களிலும் வியாஜ்ஜியங்களிலும் இழுக்கப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கு அரசாங்கமும் அரசியல் கட்சியாரும் முன் வரவேண்டும் என்பதையும் நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு நாம் எவ்வளவோ வசதிகளைச் செய்து கொடுத்திருக்கிறோம், சமாதான சூழ்நிலையில் விவசாயத்தில் ஈடுபடவேண்டும் என்றும் நில வெளியேற்றத்தைத் தடுத்தும், ஜப்பான் முறையைக் கற்றுக்கொடுத்தும் வந்திருக்கிறோம். அவைகளைச் செய்து கொடுத்தும் அவர்கள் அதிகமாக உற்பத்தி செய்து அதன் பலனை நல்ல முறையில் பெற்று மகிழ்வதற்கு நாம் ஆவன செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

எங்கள் ஜில்லா சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் கழிந்த காரில் மழையின்மையால் ஏற்கெனவே உற்பத்தி செய்யக்கூடிய இரண்டு தாலுகாக்கள் உள்பட மிகவும் கஷ்டம் அடைந்துவிட்டன. தாமரபரணி பாசனத்திலுள்ள பல விவசாயிகள் கஷ்டப்படக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அப்பொழுது நமது மின்சார மந்திரி அவர்களுடைய கருணையால் கொஞ்சம் பாசனம் கிடைத்து கஷ்டப்பட்ட விவசாயிகள் ஒரு முறையில் விவசாயம் செய்வதற்கு உதவியாக இருந்தது. அதற்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அரசாங்கத்திற்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதே சமயத்தில் இன்னொன்றையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

நீர்ப்பாசன அதிகாரிகள் காலாகாலத்தில் அங்கங்கே கவனம் செலுத்தி தண்ணீர் வசதி விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கும் அளவில் மிக ஜாக்கருதை புடனே அவரவர்கள் தங்களுடைய கடமையைச் செய்ய முன் வரவேண்டும்.

[Sri G. Gomathisankara Dikshithar] [7th November 1957]

இதை நம் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும் என்பதையும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். தண்ணீர் இல்லாத காலங்களில் தண்ணீரை ஒழுங்குப்படுத்தி விவசாயத்திற்கு விடவேண்டும். அதற்கு இஞ்சினியரிங் இலாகா தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். மேலே இருக்கும் பயிர்களுக்கும் நீர்பாசனம் இல்லாமல் பயிர்கள் வாடக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். அதைப்போலவே கீழே இருக்கக்கூடிய பயிர்களும் தண்ணீர் இல்லாமல் வாடக்கூடிய நிலைமை ஏற்படலாம். ஆகவே காலாகாலங்களில் யாவருக்கும் தண்ணீர் தட்டு இல்லாமல் தண்ணீர் விடுவதை ஒழுங்குபடுத்தி, தண்ணீரைக்கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகவே நீர்பாசனத்தில் ஒழுங்கான முறை இருக்கக் கூடாது. ஆகவே இதிலும் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி இருந்தால்தான் உணவு உற்பத்திக்கு வசதி செய்தவர்களாக ஆவோம் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மதிப்பிற்குரிய நண்பர் பழனிசாமி அவர்கள், பெரிய அணைக்கட்டு திட்டங்களுக்கு அதிகப்படியாக பணத்தை செலவு செய்யாமல் நியாய விலைக் கடைகளை அமைக்க வேண்டும் என்று சொன்னார். அணைக்கட்டு திட்டங்களை நிறைவேற்றாமல் போனால் எப்படி விவசாயம் பெருகும்? எப்படி நம்முடைய உணவு பற்றாக்குறையைப் போக்கிக்கொள்ள முடியும்? சமீபத்தில் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் தண்ணீர் இல்லாத காரணத்தால் 20 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் காரில் தீய்ந்து போய் விட்டது. கடனா நதி அணைக்கட்டு திட்டம் ஒன்று முன்பு ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டது. அதை 85 லட்சம் ரூபாய் செலவில் கட்டலாம் என்று தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. அதை உடனடியாக எடுத்து முடிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த அணைக்கட்டு திட்டம் வெற்றி பெற்றால் அந்த கடனா நதி பாசனத்தின் மூலமாக சுமார் 40 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் பாசனத்திற்கு வரும். அதன் மூலம் உணவை அதிகம் உற்பத்தி செய்யலாம் என்பதை அரசாங்கத்தினுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். அதே மாதிரி சிவசைலம் முதலிய கடனாநதி பாசனத்தில் இருக்கக்கூடிய இடங்களும் விவசாயத்திற்குக் கொண்டுவரலாம். மீசத்தில் அங்குள்ள பயிர்களுக்கு தண்ணீர் இல்லாமல் கதிர்கள் வாடுவதைக் கண்டு அங்குள்ளவர்கள் கண்ணீர் விட்டது ஒரு கதையாக இருக்கும். அதை நான் நேரில் பார்த்தேன் என்பதையும் அரசாங்கத்திற்கு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அம்மாதிரி இருக்கக்கூடிய நிலையில் சிறு சிறு அணைக்கட்டுகளை ஐரூராக எடுத்து நடத்தினால் நல்ல பலனை அடையலாம். இவைகளை முதன் முதலாக அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாயிகள் நேரடியாக நிலங்களில் விவசாயம் செய்து அதன் பயனைப் பெருவதற்கு பதிலாக நியாய வாரிசு சட்டத்தின் நிழலில் இருந்து கொண்டு, அவர்களுக்கு சொந்தமான நிலம் இருந்தால் அதையும் வைத்துக்கொண்டு நியாய வாரிசு சட்டத்தில் வரக்கூடிய நிலங்களையும் வைத்துக்கொண்டு அதன் பயனை அடைந்து வருகிறார்கள். அப்படி இல்லாதபடி நிலம் இல்லாத விவசாயக் கூலிகளுக்கு அதன் பலனை அடைந்து விவசாயம் செய்வதற்கு உதவ முன் வரவேண்டும் அதற்கு வேண்டிய திருத்தத்தையும் செய்யவேண்டும். அதாவது நிலம் இல்லாத விவசாயிகள் நிலம் பெருவதற்கு வேண்டிய திருத்தத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும், நியாயவாரி சட்டத்தில், அத்துடன் இந்த விவசாயிகளைப்போலவே கஷ்டப்படுகிற துன்பப்படுகிற சிறு நிலச் சுவாந்தார்களும் இருக்கிறார்கள். சிறிய அளவில் நிலம் வைத்திடுகிறவர்கள் படுகிற கஷ்டம் எவ்வளவோ இருக்கிறது. விவசாயிகளைப்போலவே சிறு நிலச்சுவாந்தார்களும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் இருக்கிறார்கள். சிறு நிலச்சுவாந்தார்களையும் முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமையாகும். எவ்வளவோ சிறு நிலச்சுவாந்தார்கள் சிறிய அளவில் நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள். அம்மாதிரி ஆயிரக்கணக்கான லட்சக்கணக்கான நிலச் சுவாந்தார்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமை ரொம்பவும்

7th November 1957] [Sri G. Gomathisankara Dikshithar]

மோசமாகப் போகக்கூடிய அளவில் அரசாங்கம் விட்டுவிடக்கூடாது. விவசாயிகளை நிலத்தை விட்டு அப்புறப்படுத்தக்கூடாது என்றும் நியாய வாரம் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்றும் சட்டம் செய்ததுபோல் சிறு நிலச்சுவாந்தார்களும் நன்மைபெறக்கூடிய அளவில் நியாய வாரம் சட்டத்திற்குத் திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதைப்போலவே இன்னும் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு ஜனராக கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து வேலைசெய்ய வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அந்த சூழ்நிலையை நாம் விவசாயிகளிடத்திலிருந்து நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதில் கட்சிக் கொள்கை, வித்யாசம் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும் என்று என்னுடைய நண்பர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்று கேட்டால் நம்முடைய சென்னை ராஜ்யத்திலே உணவு விலை ஏறிக்கொண்டுதான் வருகிறது. விவசாயி, தான் செலவுசெய்து உற்பத்தி ஆக்குகின்ற தானியத்திற்குப் போதுமான விலை இன்னும் கிடைக்கவில்லை என்று கருதுகிறான். அவ்வளவு செலவுழிக்கிறான். இப்பொழுது இருக்கிற சூழ்நிலையிலே நமக்கு அதிகமாக விலை ஏறிக்கொண்டு வருகிறது என்பதை நாம் எண்ணியபோதிலும், நெல் விலை ஏற்றத்திற்கு விவசாயிகளைத் தவிர மற்ற காரணங்களும் இருக்கின்றன என்பதை நாம் உணர்ந்துகொண்டோமானால் அதற்கைய முறையிலே விலை ஏறாமல் தடுப்பதற்கு நம் அரசாங்கம் நடவடிக்கையெடுக்க முன்வரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஏற்கெனவே, நம்முடைய தமிழ் நாட்டுக்கு வேண்டிய உணவை நமது அரசாங்கம் ஜனராக மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற்று நியாய விலைக் கடைகளை மறுபடியும் நிறுவுவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டதான் இருக்கிறார்கள். அம்பாசமுத்திரம் தாலுகா விலும் முக்கியமாக தொழிலாளர்கள் மீல் தொழிலாளர்களும், கைத்தறி நெசவாளர்களும், விவசாயத்தில் சம்பந்தம் இல்லாத தொழிலாளர்கள் அந்தத் தொகுதியிலும் ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து ஏரியாக்களிலும் இருக்கிறார்கள். இதைக் கவனித்து அந்தத் தொழிலாளர்கள் நெசவாளர்கள் உணவுத் தானியம் பெறுவதற்கு நியாய விலைக் கடைகள் அரசாங்கம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொண்டு, உணவு உற்பத்தியை பெறுக்குவதற்கு நமது அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டு வருகின்ற எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் நாம் ஒத்தழைத்து, நமது சென்னை ராஜ்யத்தில் இருக்கும் பற்றுக்குறையைப் போக்க, சுயதேவைப் பூர்த்தி அடையக் கூடிய நிலைமையை ஏற்படுத்துவதற்கு நாம் ஆவன செய்வது கடமையாகும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI K. GOPALA GOUNDER : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தைப்பற்றி நான் சில விஷயங்கள் சொல்லவிரும்புகிறேன். தென்னாற்காடு ஜில்லாவிலே பெரும் பகுதி புஞ்சை தானியம் விளையக்கூடிய பகுதியாகத்தான் இருக்கும். நஞ்சை சாகுபடி செய்யக் கூடிய பகுதிகள் கொஞ்சம். இவ்வாண்டிலே பருவ மழை தவறியதால், எங்கள் ஜில்லாவிலே புஞ்சை தானியங்கள் விளைவு நஷ்டமாகிவிட்டது. அதுமட்டுமல்லாமல் நஞ்சை சாகுபடிக்கு, நாற்றுக்கள் சில இடங்களிலே சாவியாகப் போய்விட்டன.

தற்சமயம் எங்கள் ஜில்லாவில் திறக்கப்பட்ட நிவாரணக் கடைகளில் பாதி மூடப்பட்டுவிட்டதாகத் தெரிகிறது. அப்படி மூடிய கடைகளை யெல்லாம் மறுபடியும் திறக்கவேண்டும். எங்கெங்கே நிவாரணக் கடைகள் வேண்டுமென்று கோரப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் திறக்கப்பட வேண்டுமென்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எங்கள், தாலுகாவிலே நான்கு நிவாரணக் கடைகள் தான் திறக்கப்பட்டன. ஆனால், இப்பொழுது அவைகளில் இரண்டு மூடப்பட்டுவிட்டதாகத் தெரிகிறது. இன்னும் 10 இடங்களிலாவது கடைகள் திறக்கப்படவேண்டும். எங்கள் தாலுகாவில் நேற்றுவரை மழை இல்லையென்று தபால் வந்தது. நிவாரணக் கடைகள் அங்கே திறக்கப்படவேண்டுமென்று நான் திரும்பவும் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

[Sri K. Gopala Gounder]

[7th November 1957]

எங்கள் தாலுகாவில், செஞ்சி அருகே வராக நதியின் குறுக்கே கட்டப்பட்ட ஒரு அணையை விஸ்தரித்து கட்டுவதென்று 1949-ல் ஒரு திட்டம் வகுக்கப்பட்டு, அதில் நம்முடைய கவர்ன்மென்டார் ஆயிரக் கணக்கான ரூபாயை செலவு செய்தார்கள். அந்தத் திட்டம் என்ன ஆயிற்று என்று இதுவரை தெரியவில்லை. அந்தத் திட்டத்தை மீண்டும் எடுத்துக்கொண்டால் எங்கள் தாலுகாவிலே சமார் 2,000 ஏக்கரான நிலங்கள் நல்ல முறையில் பாசனத்திற்கு வந்து, நஞ்சை சாகுபடி அதிகரிக்கும். தினாடிவனம் தாலுகாவிலும் ஆயிரம் ஏக்கரான நஞ்சை நிலங்களுக்குப் பாசன வசதி ஏற்படும். ஆகையால், அந்தத் திட்டத்தை சர்க்கார் உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தற்போது மழையிலல்லாத காரணத்தால், எங்கள் தாலுகாவில் சில முக்கியமான இடங்களில் எல்லாம் மின்சாரம் தேவை என்றும் விண்ணப்பம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் கிராமங்களிலெல்லாம் மின்சாரம் கூடிய சீக்கிரம் விஸ்தரிக்கப்படவேண்டுமென்றும், அப்படி விஸ்தரிக்கும் போது வேலை துரிதமாகப் பூர்த்தி செய்யப்படவேண்டுமென்றும் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய சிறுநரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

11-37

a.m.

SRI K. ANBAZHAGAN: அவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று இந்த

நாட்டிலே ஏற்பட்டுள்ள உணவுப் பற்றாக்குறை நிலைமையை அடிப்படையாக வைத்து, எதிர்க் கட்சிகளிலே ஒரு கட்சியைச் சார்ந்த நண்பர் அவர்கள் இந்த தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கிற தென்பதை இந்த நாட்டை ஆள்கிற அரசாங்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பல தடவை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பற்றாக்குறைக்கான காரணங்களையும் பல்வேறு வகையாக எடுத்துச் சொன்ன போதிலும், இதுவரை பற்றாக்குறை நீக்கம் செம்மையாக நிறைவேற்றப் படாத காரணத்தால், இந்த நாட்டு அரசாங்கம் தன்னுடைய கடமையைச் செம்மையாக நிறைவேற்றுவதற்கு வழிவகை காணாத காரணத்தால், இன்றையதினம் பொது மக்கள் மிகுதியாக பாதிக்கப்பட்டுள்ளார்கள்.

உணவு சரியான விலையில் கிடைக்காத காரணத்தால், ஏழை மக்கள் பாதிக்கப்படுவது ஒரு புறம்; உணவுக்கு சரியான விலை கிடைக்காத காரணத்தால், உணவைத் தயாரித்தவர்கள், அப்படிப்பட்ட உழவர்களாக இருக்கும் மக்களை துன்பப்படுவது மற்றொரு புறம். இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் ஒரு நல்ல தரணை சரியான முறையில் தூக்கும்போது தான், இரண்டு தட்டுகளின் வேற்றுமையும் தெரிந்து, இந்தப் பக்கம் தாம்கிறது, அந்தப் பக்கம் உயருகிறது என்று கண்டு, சரிசெய்து கொள்ள முடியும் சரியாகத் தூக்கும் போது. தவறான வகையில் தூக்கினால் உண்மை நிலைமை பாதிக்கப்படுவதுபோல, இன்றையதினம் அரசாங்கத்திற்கு மிகச்சாதாரண உழவர்களிடமிருக்கும் அக்கரையைவிட, மிராசுதார்களிடத்தில் அதிக அக்கரையும், அதே போல் வியாபாரிகளாக உள்ளவர்களிடையில் செய்கிற காரியங்களைப் பற்றி, அவர்களால் ஏற்படும் தீமையைப்பற்றி கவனிக்காத மனப்பான்மையும் இருக்கின்ற காரணத்தால், அவர்கள் கையிலே உள்ள தராசு சரியாக பிடிக்கப்படாத நிலையில், குற்றம் எங்கே இருக்கிறது என்று தெரியாமல், அதனால் ஏற்படும் விளைவு இன்றுள்ள சூழ்நிலை.

உண்மையாகவே உணவுப் பற்றாக்குறை என்று சொன்னால், உணவு கிடைக்கும் இடங்களையெல்லாம் அரசாங்கம் தங்களுடைய கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டதாக ஆக்கிக் கொண்டால், உணவு தேவைப்படும் இடங்களில் அளிக்க முடியும். இன்றையதினம் இருக்கும் அரசாங்கம் வியாபாரிகளுடைய உரிமையை இதே முறையில் வைத்திருக்கவேண்டும் என்ற காரணத்தால், பயிரிடுகிறவர்களிடம் நேரடியாகக் கொள்முதல் செய்வதற்குத் திட்டம் இல்லாத காரணத்தால், அந்தக் கொள்முதல் யார் யார் எவ்வளவு உற்பத்தி செய்கிறார்களோ அந்த அளவுக்கு ஏற்ற விகிதமாக அமைக்கப்படாத காரணத்தால், உணவுப் பற்றாக்குறை சிற்சில வட்டாரத்தில் மிகுதியாகவும், சிற்சில வட்டாரத்தில் குறைவாகவும், அதனால் விலையிலே பல தடுமாற்றம் ஏற்படுகிற நிலைமை ஏற்படலாம் என்று உண்மையாகவே நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

7th November 1957] [Sri K. Anbazhagan]

வட்டார அமைப்பு (சோனல் சிஸ்டம்) உணவுப் பற்றாக்குறையைக் குறைப்பதற்குப் பயன்படும் என்று எதிர்பார்த்த நேரத்தில், தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் அது வேறு விதமாக ஆக்கிவிட்டதோ என்று சந்தேகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆந்திரா வியாபாரிகள், ஆந்திராவிலிருந்து தஞ்சை ஜில்லாவைக்கு வருகிறார்கள். கேரளத்திலிருந்தும் வியாபாரிகள் வந்தார்கள். பல லட்சக்கணக்கான டன் என்று நான் சொல்கிற அளவு வேண்டுமானால் சற்று வித்தியாசம் இருக்கலாம் - ஆனால், குறிப்பிடத்தக்க அளவு நெல் அல்லது அரிசி பிற மாகாணங்களுக்குச் செல்கிறது என்றும் அறிகின்றோம். வட்டார எல்லை அமைத்தது, எந்த ஒரு வட்டாரத்திற்கும் அந்த வட்டாரத்திலுள்ள பகுதியில் உணவு போதுமான அளவு உற்பத்தி செய்யப்படாவிட்டால், வேறு வட்டாரங்கள் உதவி செய்வதற்கு வழி இருக்கவேண்டுமே தவிர, போதுமான அளவு உணவு உற்பத்தி செய்யப்படாத வரையில் விலைக்கீக் கொடுப்பதற்கு வாய்ப்பு இருக்குமானால் யார் வேண்டுமானால் வாங்கிக் கொண்டு போகலாம் என்று இருக்கக் கூடாது. உதவி செய்தவற்கு சோனல் ஸிஸ்டம் பயன்பட வேண்டுமே தவிர, இடையூறு விளைவிப்பதற்குப் பயன்படக்கூடாது. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், போதுமான உணவு உற்பத்தி செய்ய முடியாத நிலைமை இருக்கிற வரையில், தமிழ் நாட்டில் உற்பத்தியாகும் எந்த உணவுப் பொருளையும், அரசாங்கம் “இது சரியான அளவு உற்பத்தி, இனி வெளியேற்றப்படலாம்” என்று தீர்மானித்தாலொழிய, வெளியேறுவதற்கு இடம் இருக்கக் கூடாது. அதே போல, வட்டார அமைப்பிலே, வட்டாரத்திற்குள்ள ஒரு பகுதியில் (சர்ப்ளஸ் ப்ரொடக்ஷன்) தேவைக்கு மேற்பட்டு உற்பத்தி செய்யப்படுமானால், அந்தத் தேவைக்கு மேற்பட்டு உற்பத்தி செய்கின்ற உணவுப் பொருளும், அதோடு இணைத்திருக்கிற வட்டாரப் பகுதி முழுவதற்கும் நிறைவேற்றியதற்குப் பின்னால், தான், அதைவிட்டு வெளியேறக் கூடிய நிலைமை இருக்கவேண்டும். இந்த அரசாங்கத்தின் திறமைக் குறைவினாலோ, திட்டம் இல்லாத காரணத்தாலோ, தமிழ் நாட்டிலிருந்து நெல் - உணவுப் பொருள், இன்றமையாத உணவுத் தேவையானது, கேரள நாட்டுக்கு ஏற்றுமதியாகிவிடுகிறது, அங்கேயிருந்து வெளியே போகிறது என்று குறையும் இருக்கிறது. அங்கேயிருந்து வெளியே போகும்போது சோனல் சிஸ்டம் என்று அமைக்கப்படும் வட்டாரத்தைவிட்டு வெளியேறுகிறது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டால் தமிழ் நாட்டில் உணவுத் தாண்டியங்களை நம்முடைய திறமையின்மையாலோ அல்லது வேறு காரணத்தாலோ இழந்துவிடுகிறோம்.

அடுத்து நான் சொல்ல விரும்புவது, கள்ளக்கடத்தல் இந்த வட்டாரத்தில் ஒருபுறம் இருக்க, உணவு விலை ஏறினால் இடையே உள்ள வியாபாரிகள் அதிக லாபம் தேடலாம் என்ற காரணத்தினால், மிகப்பெரிய மிராசு தார்களும்கூட, மிகப் பெரிய வியாபாரிகளும் உணவுப் பதுக்கல் செய்கிறார்கள். அப்படிப் பதுக்குவதைத் தண்டிப்பதற்கு அரசாங்கம் சட்டத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறதே தவிர, பதுக்கலை கண்டுபிடித்து அங்கிருந்து கொண்டு நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு அரசாங்கத்தினிடம் கருவி இல்லை. பதுக்கல் செய்கின்ற நீனைப்பு ஏற்படாதபடியும், பதுக்கல் ஏற்படுதலை கண்டுபிடிப்பதற்கே அவசியம் ஏற்படாதபடியும், உற்பத்தி செய்கின்ற அளவிலே, இந்த அளவு நிலத்திற்கு இன்ன உற்பத்தி கிடைக்குமானால், அதில் 50 சதவிகிதம், 75 சதவிகிதம் அரசாங்கத்தினிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்ற நிர்ணயம் உண்டாக்கப்படவேண்டும். இப்பொழுதே உண்டாக்கலாம். ஏனென்று கேட்டால், மிகப் பெரிய முதலாளிகள் ஏராளமான உணவுப் பொருள்களை வாங்கிப் பதுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறார்கள், அதுபோலவே மிக அதிகமாக உற்பத்தி செய்யும் பெரிய மிராசுதார்கள் அதற்கு நல்ல விலை கிடைக்கின்றபோது விற்றுக் கொள்ளலாம் என்று பதுக்கிவைக்கும் அவசியத்திற்கு ஆளாகிறார்கள். இந்த நிலம் அளவுக்கு மேற்பட்ட நிலச் சொந்தக்காரர்கள் இந்த அளவு நெல் விளை, முக்கியமான உணவுப் பொருள்களை அரசாங்கத்தினிடம் ஒப்படைக்கவேண்டுமென்ற ஒரு ஏற்பாட்டைக் கொண்டுவரலாம்.

அடுத்து நான் சொல்லுவேன். இப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்பட்டதற்குக் காரணம், இந்த நாட்டில் நில அளவானது ஒரு முறையாக இல்லை. அதாவது உடமை உச்ச வரம்பு ஏற்படாததன் காரணத்தினால்

[Sri K. Anbazhagan]

[7th November 1957]

சில பெரியவர்களும் செல்வந்தர்களும் ஏராளமான நிலத்துக்குச் சொந்தக் காரர்கள். ஆகவே, அவர்கள் இந்த ஆண்டிலே வரவேண்டிய லாபத்தைப் பெருக்குவதற்கு எப்படி வழி என்பதைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதிலே எந்த அளவு அக்கரை காட்டவேண்டுமென்ற உணர்ச்சி அவர்களுக்கு இல்லை. மற்றவர்களுக்கு மிகச் சிறிய அளவு நிலம் இருக்கிறது. அவர்கள் எவ்வளவுதான் பாடுபட்டாலும், உழைத்தாலும், அவர்களுக்கு ஒரு கலம், இரண்டு கலம் தான், அதிகமாகக் கிடைக்கிறது. அதனால் அவர்களுக்கு உழைப்பிலே அக்கரை குறைகின்றது. நிலத்தை எல்லா மக்களுக்கும் பங்கு போட்டு ஒரு ஆளுக்கு ஒரு ஏக்கர், 10 காணி என்று பிரித்துக் கொடுக்கும் முறையைவிட, நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு நிச்சயமாக ஏற்படுத்துவது நலம். ஒவ்வொருவருக்கும் எந்த அளவு நிலம் தங்களுக்குச் சொந்தமாக இருக்குமென்று சொன்னால், அதில் உணவுப் பொருள்களை தயாரிப்போமானால் நம்முடைய வாழ்க்கை உயர்கிறது என்ற நினைப்பு வரும் அளவுக்கு உச்ச வரம்பு கட்டப்படவேண்டும். அதுபோலவே, ஏழைகளாக இருப்பவர்களுக்கு நிலம் மிகச் சிறிய அளவில் இருக்கும் காரணத்தினாலே, அப்படிப்பட்ட சிறிய நிலம் உடையவர்களையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து, “கோவாபரோடிவ் ஸிஸ்டம்” கூட்டுறவு முறை ஏற்படுத்தி, ஏராளமான அளவிலே உணவு உற்பத்தி செய்வதற்கு தக்க வசதியான முறையை ஏற்படுத்தவேண்டும். அந்த முறையில் என்னுடைய நண்பர் திருவாளர் கோவிந்தசுவாமி சொல்லியதை நினைவுபடுத்தினேன். திருவாளர் தியாகராஜருக்கு 1,000 வேலி நிலங்கள் இருக்கின்றன. தரம்புரம் மடத்துக்கு 1,000 வேலி நிலங்கள் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட நிலங்களெல்லாம் அரசாங்கத்தினுடைய பொறுப்பிலே கண்காணிக்கப்பட்டு, அரசாங்கத்தார் அவைகள் “கோவாபரோடிவ் ஸிஸ்டம்” மூலம் பயிர் செய்யப்பரும் முறையை ஏற்படுத்தி, அதனால் உணவுப் பொருள்கள் அதிகமாக உற்பத்தி செய்து, மக்களுக்கு நன்மை விளைவித்து, மடாலயங்களில் நடைபெறுகின்ற தவறுகளை அதன்மூலம் குறைத்து, அவைகளுக்குத் தேவையான செலவுக்குரிய தொகையைக் கொடுப்பது என்ற முறை ஏற்படுத்தினால், உணவு உற்பத்தி பெருகுவதற்கு அது ஒரு வாய்ப்பாக இருக்கும். ஆலயங்களுக்குச் சொந்தமான பல்லாயிரம் ஏக்கர் நிலங்கள் தரிசாகவே சிடந்து வருகின்றன. குத்தகைக்காரர்களுக்கும், மடாலயங்களுக்கும் இடையே பெருந்த தகராறின் காரணமாக நிலங்கள் நல்ல முறையில் பயிர் செய்யப்படாமல், அவர்களிடையே விரோதம் காரணமாக, குத்தகைக்காரர்களுக்கு பல இடைஞ்சல்கள், தொல்லைகள் தந்து அந்த இரண்டுபேர்களும் நிலத்தை பாழ்படுத்தி விளைச்சலை கெடுத்து விடுவதால், இவைகளெல்லாம் சேர்ந்து உணவு பற்றாக்குறைக்கு துணை செய்துவிடுகின்றது.

நான் மற்றொரு கருத்தை குறிப்பிடுகிறேன். இன்றைய தினம் மிகப் பெரிய மிராசுதாரர்களாக இருப்பவர்களிலே சிலர் -இங்கே பேசிய காங்கிரஸ் நண்பர் ஒருவர் இதை எடுத்துக்காட்டினார் என்று நம்புகிறேன்-நெல்லைப் போன்ற உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதை விட வியாபாரத்திற்கு பயன்படக்கூடிய கரும்பு, புகையிலை, அதிக லாபத்தை தரக்கூடிய இத்தகைய வேறு பயிர்களை விளைவிப்பதற்கு நெல் விளையும் நிலத்தை பயன்படுத்துகிறார்கள். இதை, என்னுடைய கட்சியைப் பொறுத்த வரையில், சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே கண்டித்து வருகிறோம். தஞ்சை ஜில்லாவில் ஒரு பெரிய மிராசுதாரர் ஏறத்தாழ 1,000 வேலி சொந்தக்காரர் சர்க்கரை ஆலையை ஏற்படுத்தினார். அவர் ஒரு சர்க்கரை ஆலையை ஏற்படுத்துவது, நாட்டில் சர்க்கரை ஆலைகள் ஏற்படுவது, வரவேற்கக்கூடியது என்ற கருத்து இருந்தாலும், தஞ்சை மாவட்டத்திலே நெல்விளையும் பகுதி நிலத்தை கரும்புபோன்ற வர்த்தகப் பொருள் உற்பத்திக்கு மாற்றிவிடுகின்ற காரணத்தினால், அதனால் ஏற்படக்கூடிய இன்னல் அந்த அளவுக்கு நெல் விளைச்சல் குறையும். இன்னொன்று, இதன் விளைவாக ஏழை மக்கள் நெல் விளைவித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் கரும்பு பயிரிட தூண்டப்படுகிறார்கள். பெரிய மிராசுதாரர்கள் நெல் விளையும் நிலத்தை கரும்புக்கு மாற்றிவிட்டதால், நம்முடைய நிலத்தையும் கேட்டால் அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டால், அதிலே லாபம் தான் வருகிறது என்று கருதும் நிலைமை வரும். மிகப் பெரிய மிராசுதாரர்கள் தங்கள் நிலத்தை கரும்பு பயிர்

7th November 1957] [Sri K. Anbazhagan]

செய்வதற்கு மாற்றுவதால், பக்கத்திலுள்ள நெல் சாகுபடி செய்யும் நிலத்தில் கரும்பு விளைவிப்பதால், இந்த நிலத்தில் நெல் சரியாக விளையாது. இதையும் அவர்களோடு சேர்த்துத்தான் விட வேண்டும் என்று கருதி கரும்பு விவசாயத்துக்கு நெல் விளையும் நிலத்தையும் ஒதுக்கிவிடுவது ஒரு புறம். இப்படிப்பட்ட நிலைமையிலே நெல் விளைச்சல் பாதிக்கப்பட்டது எத்தனை ஏக்கர் என்று வேண்டுமானாலும் அமைச்சர் அவர்கள் புள்ளி விவரம் கொடுக்கலாம். எத்தனை நிலம் பாதிக்கப்பட்டது என்பதை விட, எந்த அளவுக்கு மக்களுடைய மனப்பான்மை பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை கவனிக்கவேண்டும். நெல் விளைவித்து அந்த நெல்லை வீட்டில் கொண்டுவந்து கொட்டும் பொழுது, நெல் விளைவித்ததால் நமக்கு 150 ரூபாய் தான் வருமானம் கிடைத்தது, கரும்பு விளைவித்து 250 ரூபாய் வருமானம் கிடைக்கும் வாய்ப்பு நமக்கு இல்லையே என்று கண்ணீர் விடுகின்ற மனப்பான்மை உண்டாகிறது என்பதையும் அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டும். அதே நேரத்தில் சர்க்கரையே கூடாது, கரும்பையும் உற்பத்தி செய்யக்கூடாது என்று கருத்தல்ல நான் சொல்லுவது. தென் ஆற்காட்டைச் சுற்றியுள்ள புஞ்சை நிலப்பகுதியிலே, நெல் ஏராளமாக விளையாத பகுதியிலே, நெல்லுக்கு ஏற்ற இடமில்ல என்ற பகுதியிலே, தென் ஆற்காடு, வட ஆற்காடு நஞ்சை நிலத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள புஞ்சை நிலத்திலே, அங்கே வேண்டுமென்றால் இயந்திரம்வைத்து தண்ணீர் றைத்து, நவீன முறையில் நிலத்தை பக்குவப்படுத்தி, தக்க எருவைப் போட்டு, அங்கே கரும்பை விளைவித்தால் அதை யாரும் மறுக்கப் போவதில்லை. உண்மையிலேயே கூழுக்கு உப்பில்லை, ஏன், அரிசிக்கே வழி இல்லை என்றுள்ள நிலைமையில் பாலுக்கு சர்க்கரை தயாரிப்பதற்காக, கூழுக்குத் தேவையான நெல் விளையக்கூடிய இடத்தில் பாலுக்குத் தேவையான சர்க்கரைக்குத் தேவையான கரும்பை உற்பத்தி செய்தால், ஏழை மக்களுக்கு அரசாங்கம் தங்களைக் கவனிக்கவில்லை என்ற எண்ணமும் அதிகரிக்கும் தான் ஏற்படும்.

அதற்கு அடுத்து சொல்லுவேன். இந்த நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலே உணவுப் பற்றாக்குறையை நீக்கவேண்டுமானால் சில அடிப்படைத் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும். “கம்ப்யூனிடி டெவலப்மெண்டு பிராஜக்ட்”, “நாஷனல் எக்ஸ்டென்ஷன் ஸ்கீம்” என்ற பெயரால் பல இடங்களில் கிணறுகள் வெட்டுவதற்கும், வேறு பல காரியங்கள் செய்வதற்கும் உதவிகள் செய்கிறார்கள் என்று சொன்னாலும், சில இடங்களிலே, கிணறு வெட்டுவது என்ற பெயரால் ஒரு ஆழமான குழியைத் தோண்டி, அந்தக் குழியைக் காட்டி பணம் வாரங்கிலும் நிலைமையிலேயே, எத்தனையோ இடங்களில் கிணறுகள் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மாதிரி அதிகாரிகளை சிலமக்கள் ஏமாற்றுகிறார்கள். அதுபோல மக்களையும் அதிகாரிகள் ஏமாற்றுகிறார்கள். இந்த சூழ்நிலை இருக்குமேயானால், நாட்டில் நிரந்தரமான நன்மைகள் எப்படி விளையும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். அதே போல் குளங்கள், ஏரிகள், இவைகளையெல்லாம் சீரமைப்பதற்கு அரசாங்கம் திட்டமிட்டு செயலாற்றவேண்டும். பல இடங்களில் ஏரிகளின் கரைகளை பலப்படுத்துவதிலும், குளங்களை ஒழுங்குபடுத்துவதிலும் போதுமான அக்கரை அரசாங்க இலாகாவினால் காட்டப்படவில்லை. அதனாலே மழை பெய்தால் தண்ணீரை தேக்கிவைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அதே நேரத்தில் பெய்சின்ற மழைத் தண்ணீர் வீணாகப் போவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. தண்ணீர் வீணாகப் போவதைத் தடுக்க முடியாததுமட்டுமல்ல. கரைபுரண்டு ஓடுகின்ற தண்ணீர் நிலத்தைப் பாழ்படுத்தி உணவு உற்பத்திக்கும் கேடு விளைவிக்கின்றது. இந்த நிலைமையைத் தடுக்க வேண்டும். மிகப்பழங்காலத்திலேயே தமிழர்கள், பழங்காலப் புலவர்கள் பொறுமையாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்

“வாப்பு உயர நீர் உயரும்
நீர் உயர நெல் உயரும்”
நெல் உயரக் குடி உயரும்
குடி உயரக் கோன் உயர்வான்”

இந்த அடிப்படையிலேயே அப்பொழுதிருந்த அரசாங்கத்தார், அப்பொழுதிருந்த மன்னர்கள் வரப்பிலே அதிக கவனம் செலுத்தினார்கள் என்று தெரிகிறது. வரப்பு உயர்வதிலே கவனம் செலுத்தாமல், வரப்புச் சண்டையிலே அதிக கவனம் செலுத்துவதன் காரணத்தினால் பல தீமைகள்

[Sri K. Anbazhagan]

[7th November 1957]

ஏற்படுகின்றன. வரப்பு உயரவேண்டுமானால் மக்களுக்குத் தேவையான அடிப்படைக் காரியங்களிலே அரசாங்கம் அதிக அக்கரை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மற்றொன்று நான் சொல்லுவேன். நமது நாட்டிலே போதுமான அளவு இயற்கை வள நிலை இல்லை. போதுமான மழை இல்லை. பெரிய ஆறுகள், ஜீவ நதிகள் இல்லை என்பது ஒன்று. இருக்கின்ற ஆறுகளில் வருகின்ற தண்ணீர் போதவில்லை என்பது மன்றொன்று. பாலாறு பாகமாகிவிட்டது இன்னொன்று. இப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கின்ற காரணத்தினாலே தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை என்ற நிலைமையிலே, சிறு சிறு அணைகள் எங்கெங்கே கட்டமுடியுமோ அங்கெல்லாம் அணைகள் கட்டவேண்டும். கிரியார் திட்டமானாலும் சரி, கடாநா ஆறு திட்டமாக இருந்தாலும் சரி, குடவனாறு திட்டமாக இருந்தாலும் சரி, செலவழிக்கப்படும் தொகையினால் எத்தனை ஏக்கருக்குத் தண்ணீர் பாயும், எத்தனை டன் உணவு உற்பத்தி செய்யமுடியும், உணவு உற்பத்தி திட்டத்தை எவ்வளவு தூரம் நிறைவேற்றமுடியும் என்று பார்த்து, மீது “இகனூமிக் யூனிட்”, ஆகாது என்று திட்டத்தை அப்படியே வை விட்டுவிட்டு முறை தவறானதாகாது. ஒரு மனிதன் நல்ல உடல் நிலையில், உடல் கட்டோடு இருந்தால், அவனுக்கு ஒரு மாதத்திற்கு இவ்வளவுதான் செலவழிக்க முடியும் என்று நிர்ணயம் செய்யலாம். உடல் நிலை சரியாக இல்லாமல் நோய் வாய்ப்பட்டிருக்கும் நேரத்திலே, வாங்கவேண்டிய மருந்து 80 ரூபாயாக இருந்தாலும், இவனுக்கு 20 ரூபாய்க்கு மேல் செலவழிக்க முடியாது என்ற காரணத்தினால், அவனுக்கு இவ்வளவுதான், உரியது. இனி காலி, என்று தீர்மானம் செய்வது உண்மையிலேயே நல்ல நோக்கம் ஆகாது. அதேபோல், பற்றுக்குறை இருக்கின்ற காரணத்தினாலே, திட்டங்களுக்கு அதிக செலவு ஆனாலும், அந்தப் பொறுப்பை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டு திட்டங்களை நிறைவேற்றவேண்டும். நோயாக இருக்கிற சமுதாயத்தில் அந்த நோயைப்போக்குவதற்கு அதிகம் செலவழிப்பது எவ்வளவு நியாயமானதோ அப்படி உணவு பற்றுக்குறை இருக்கிற நாட்டில் அந்தப் பற்றுக்குறையை நீக்குவதற்கு சிறு சிறு நீர்த்திட்டங்கள் எந்த எந்த ஜில்லாவில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமோ—ஒரு மடங்குக்கு மூன்று மடங்கு செலவு செய்வதானாலும் கூட—அவற்றை எல்லாம் நிறைவேற்றியாகவேண்டும். இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்தால்தான் இன்றையதினம் இல்லாவிட்டாலும் இன்னும் சில காலத்திற்குப் பின்னாவது உண்மையில் நம் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் உணவுப் பற்றுக்குறை குறையும்.

அதை அடுத்து நான் ஒன்று சொல்வேன். உணவுப் பற்றுக்குறையைப் போக்குவதற்கு இயந்திர சாதனங்களைக்கொண்டு இந்த நாட்டில் உழவுத் தொழிலை நடத்துவது மிகுதியாக வளராத ஒரு காரணத்தினாலே ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் குறிப்பாக புறம்போக்காக உள்ள நல்ல நிலங்களை எல்லாம் சர்க்காரோ எடுத்துக்கொண்டு, இயந்திர சாதனங்களின் மூலம் பயிர்ச்செலவு செய்து காட்டவேண்டும். விஞ்ஞான அறிவு, ஆராய்ச்சி உடையவர்கள் சாதாரண நல்ல நிலங்களிலேயே நம்மால் பயிர் செய்ய முடியாத நிலையில் நாம் தவித்துக்கொண்டிருக்கும்போது—இந்த இடத்திலே பயிர் எப்படிச் செய்வது என நாம் வியக்கும் இடங்களிலே பயிர் செய்து வருகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். நான் உதாரணமாகச் சொல்வேன், ருஷிய நாட்டில் அங்குள்ள பணி பட்டந்த பகுதிகளில்கூட பயிர்ச்செலவு செய்கிறார்கள், பழ மரங்களைப் பயிரிடுகிறார்கள் என்பதை அறிகிறோம். நாம் அவ்வளவு தூரத்திற்கு விஞ்ஞான வளர்ச்சியைப் பெற்றிருக்கவில்லை. அந்தத் துறையில் அவர்களோடு போட்டிபோட நம்மால் முடியாது என்று சொன்னாலும்கூட நம்பித்திலுள்ள புறம்போக்கு நிலங்களை, மேட்டு நிலங்களை எல்லாம் சர்க்காரே மொத்தமாக எடுத்துக்கொண்டு, பரிசுடார்த்தமாகவாவது இயந்திர சாதனங்களைக் கொண்டு அவற்றைப் பயிர் செய்ய வேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவற்றில் பல விளைபொருள்களை உண்டாக்கிக் காட்டவேண்டும். மக்களுக்குப் புது நம்பிக்கையை உண்டாக்கியாகவேண்டும். இன்றையதினம் இருக்கிற மக்கள் ஆண்டவனிடத்தில் நம்பிக்கையைப் போட்டுவிட்டு, “அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது”, ஆனால் “என்கையிலே உள்ள கலப்பை ஒன்றுதான் அசையும்” என்று இருக்கிறார்கள்.

7th November 1957]

[Sri K. Anbazhagan]

அவர்கள் புது எழுச்சி பெறவில்லை. பிறநாடுகளைப் போல விவசாயத்தில் நவீன முறைகளை எல்லாம் கையாளுவதற்கு அவர்கள் தயாராக இல்லை. பழமை மனப்பான்மையை விட்டுவிட முன்வரவில்லை. அரசாங்கத்தார் பழைய மனப்பான்மையை அவர்கள் விட்டு புது எழுச்சியைக் கொள்வதற்கு முன்வரச் செய்யவேண்டும். ஆனால் பகுத்தறிவைப் புகுத்துவதற்கும் அவர்கள் முன் வரத்தயாராய் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள்.

வானத்தில் பறக்கின்ற நவீன சந்திரனை வாய் பிளந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் நம் தமிழ் மக்கள் என்றால், “இது ஏதா ஒன்பது கிரணங்கள்தான் உண்டென்று கட்டம் போட்டு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இன்னொன்றை எந்தக் கட்டத்தில் புகுத்துவது, பத்தாவது கட்டம் போடவேண்டுமா” என்கிற சிந்தனையில் உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களே தவிர பிற நாடுகளில் விஞ்ஞானம் அந்த அளவு வளர்ந்து இருக்கிற போது நம் மனப்பான்மையும் விஞ்ஞானத் துறையில் வளர்ந்து இருக்கிறதா என்று எண்ணிப் பார்ப்பவர்கள் இல்லை. விஞ்ஞானத் துறையில் நம் அறிவைச் செலுத்தினால், பகுத்தறிவு மனப்பான்மையை ஒங்கி வளரவிட்டால் இன்றைய தினம் இருக்கிற விவசாயம் நமக்குப் பற்றுக் குறையை நீக்கி உபரி தானியத்தையே அளிக் கொள்வது என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. அரசாங்கத்தில் இருக்கிற குறைகளைப் போக்கினால் அது மக்களுக்குப் புது எழுச்சியை உண்டாக்கப் பயன்படும். அப்படிப்பட்ட காலம் வரும் அவ்வாவது நியாய விலைக் கடைகளை பரவலாக அதிகம் வைத்தால் அந்த அவ்வாவது மக்கள் நிம்மதியாக இருப்பார்கள். ஆகவே நியாய விலைக் கடைகளை அதிகமாகத் திறக்கவேண்டும் என்பது ஒன்று, அடுத்தபடியாக விவசாயத்தில் புத்துணர்ச்சியை, விஞ்ஞான அறிவை அதிகம் உண்டாக்க வேண்டும் என்பது இரண்டு, தானிய உற்பத்தியாளருக்கு ஏற்ற விலை கிடைக்கச் செய்வது என்பது மூன்று, கள்ளக் கடத்தலைக் கட்டுப்படுத்தி, பதுக்கல் தன்மையை ஒழிப்பது நான்கு. இவற்றின் மூலமாக நாட்டு மக்கள் நலம்பெற்று வாழ அரசாங்கத்தார் நல்ல வழி வகுக்க வேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொண்டு, அதற்கு இந்தத் தீர்மானம் பயன்படும், சர்க்காரும் பயன்படுத்துக் கொள்ளவேண்டுமே யல்லாது, எதிர்க் கட்சியினர் கொண்டுவந்துள்ள தீர்மானம் என்பதற்காகத் தட்டிக் கழித்துவிடக்கூடாது என்று சொல்லி என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI P. S. CHINNADURAI : மதிப்பிற்குரிய கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ராஜ்யத்தின் உணவு பற்றுக்குறை சம்பந்தமாகக் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானம் சபை முன்பு விவாதத்தில் இருக்கிறது. அரசாங்கம் இவ்விஷயத்தில் தீவிரமாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக, அரசாங்கத்தின் கவனத்தை கவரவதற்காக கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற தீர்மானம் இது. இந்தத் தீர்மானத்தைக் கட்சிக் கணினோட்டத்தோடு கவனிக்கமாட்டார்கள் அரசாங்கத்தினர் என்று நினைக்கிறேன்.

உண்மையில் நம்முடைய ராஜ்யம் உணவு விஷயத்தில் பற்றுக்குறையாக இருக்கிறது. பற்றுக்குறை ராஜ்யம், உபரி ராஜ்யம் என்று கருதப் பட்ட பீஹார், உத்தரப் பிரதேசம் போன்ற இடங்களிலும் இன்றைக்கு நம்மைப் போலவே இந்த வேளையில் பற்றுக்குறை அதிகமாக இருப்பதாக செய்தி வந்துகொண்டிருக்கிறது என்றால் நம் ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில் நாம் மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடனும், கவனத்துடனும் இப்போதி லிருந்தே நடந்து கொண்டால்தான் நாளாவட்டத்தில் இந்தப் பற்றுக் குறை அதிகமாகி நம் ராஜ்ய மக்களுக்கு ஒரு பெரிய பஞ்சத்தை உண்டாக்காமல் தவிர்க்க முடியும். நாளடைவில் பற்றுக்குறை வளர்ந்துவிடாமல் உணவுப் பற்றுக்குறையைச் சமாளிப்பதற்கு என்ன வழி என்பதை ஆலோசனை செய்து சர்க்காருக்கு உணர்த்துவதற்காகத்தான் இந்தத் தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தத் தீர்மானத்தின்மீது பேசும்போது உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு நிலப் பிரச்சனை முழுவதையும் மிக விரிவாக அதன் உள் அடக்கி என்னால் எடுத்துச் சொல்ல முடியும். இன்றுள்ள சமூக அமைப்பில் நான் அந்த மாதிரியான நிலச் சீர்திருத்தப் பிரச்சினையைப்பற்றிப்

11-54
a.m.

[Sri P. S. Chinnadurai]

[7th November 1957]

பேசப் போனால், அவ்வாறு பேசுவதற்கு முற்பட்டவுடன் அரசாங்கத்தினரும், அரசாங்கக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் தவறான முறையில்—கண்ணோட்டத் தோடு—பார்த்து விடுவதற்கு ஏதுவாகப் போய்விடும் என்கிற காரணத்தினால் தான் அதைப்பற்றி பேச அஞ்சுகிறேன். இருந்தாலும் உணவுப் பிரச்சனையை இரண்டு விதமாகத் தீர்க்க முடியும். ஒன்று இன்றைக்குள்ள அடிப்படையான சமுதாய அமைப்பையே மாற்றக்கூடிய முறையில் நிலச்சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவருவதன்மூலம் சாத்தியமாகும். அது இல்லை என்றால் இன்றைக்கு இருக்கும் முதலாளித்துவ முறையிலேயே இப்போது இருக்கிற நிலப் பிரச்சனையை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு இதன்பேரில் நாம் எடுத்துக்கொள்கிற நடவடிக்கையின் மூலம் உணவுப் பற்றாக்குறையைத் தாற்காலிகமாகவாவது தீர்த்துக்கொள்ள முடியும் என்பதற்குச் சில யோசனைகளைச் சொல்கிறேன். அதிக உணவை உற்பத்தி செய்வதற்கு ஏற்கெனவேயுள்ள நிலத்திலே சரியானபடி விளைச்சலைச் செய்வதற்கு நாம் முற்பட வேண்டும். புதிதாக நிலத்தைச் சாகுபடிக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று சொல்வது ஒருபுறம் இருக்க, சாப்போகம் என்று சொல்வார்களே, அதுமாதிரி ஏற்கெனவே சாகுபடிக்கு வந்துவிட்ட நிலங்களில் மூன்று போகம் சாகுபடி செய்ய வழிவகுக்க வேண்டும்.

உணவு உற்பத்திக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது தண்ணீர். தண்ணீர் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைப் போட்டுக் கொண்டு வருகிறோம். பரம்பிக்குளம் திட்டம் என்பது இன்னும் அமுலுக்கு வராமல் இருக்கிற திட்டம், நாம் உத்தேசித்திருக்கும்படியான ஒரு திட்டம். இந்தத் திட்டம் வந்துவிடுமானால் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில்—இப்போது பற்றாக்குறைப் பிரதேசங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற, வறட்சிப் பிரதேசங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற—தாராபுரம், உடுமலைப்பேட்டை, பல்லடம் ஆகிய தாலுக்காக்களுக்கு அது மிகவும் பயன்படும். இதனால் அந்தப் பிராந்தியங்களில் உள்ள நல்ல நிலங்கள் சாகுபடி செய்யப்படும். பொள்ளாச்சி தாலுக்காவிலும் பரம்பிக்குளத் திட்டம் பெரும் அளவுக்குப் பயன்படும். ஆனால் இந்த உத்தேச பரம்பிக்குளத் திட்டமானது எப்போது அமுலுக்கு வரும்? எப்போது நிறைவேற்றப்படும்? அதன் மூலமாக கோவை ஜில்லாவில் உள்ள வறட்சிப் பிரதேசங்கள் எல்லாம் பயன்பெறுமா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் நிச்சயமாக இந்தத் திட்டம் அமுலுக்கு வரும் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. அது அமுலுக்கு வருகிற கட்டத்தில் கோவை ஜில்லா பூராவும் இருக்கிற வறட்சிப் பிரதேசங்களுக்கு எல்லாம் பயன்படக்கூடிய அளவில் அது வரும் என்கிற பிரச்சனை எழுந்திருக்கிறது. பொள்ளாச்சி தாலுக்காவில் நஞ்சைப் பயிர் செய்வதற்கு தண்ணீரை உபயோகப்படுத்திவிட்டால் பல்லடம், தாராபுரம் தாலுக்காக்கள் அதனால் பயன்பட்டமாட்டா என்ற கருத்து நிலவிவருகிறது. பொள்ளாச்சி, உடுமலைப்பேட்டையில் நஞ்சை வெள்ளாளமை செய்யவில்லை என்றால், எல்லாப் பிரதேசத்திலும் புஞ்சை வெள்ளாளமை நன்றாகச் செய்யமுடியும். ஆகவே உடுமலைப்பேட்டை, பொள்ளாச்சி தாலுக்காக்களில் நஞ்சை வெள்ளாளமை செய்ய வசதிசெய்துவிட்டு, பல்லடம், தாராபுரம் தாலுக்காக்களுக்கு—இந்த உத்தேச பரம்பிக்குளத் திட்டம் அமுல் செய்யப்படும் காலத்தில்—இதனால் எவ்வித பயனும் உண்டாகாமல் செய்யப்போகிறார்களா, அல்லது எல்லாப் பிரதேசங்களும் வளம்பெறுவதற்கு நஞ்சை வெள்ளாளமை அதனால் நடக்கக்கூடாது, புஞ்சை வெள்ளாளமைதான் செய்யப்படுவேண்டும் எனச் செய்யப்போகிறார்களா என்பதை அரசாங்கத்தார் திட்டவாட்டமாக அறிவிக்க வேண்டும்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கீழ் பவானி திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட காலத்திலே ஒரு சிலர் தங்களுடைய சொந்த நன்மையை கருதி அதிகமான நஞ்சை நிலங்கள் பயன் அடையவேண்டுமென்று கூறியது கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு தெரிந்து இருக்கும். இருந்தபோதிலும், அரசாங்கம் எந்த கொள்கையை கடைப்பிடித்தது என்பது கனம் அங்கத்தினர் உணருவார். ஆகையால், இதிலே ஐயம் கிளப்பவேண்டியது அவசியமில்லை என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

7th November 1957]

* SRI P. S. CHINNADURAI : கனம் மந்திரி அவர்கள் கொடுத்த தகவலுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். என்னுடைய வேண்டுகோள் என்னவென்றால் அந்த திட்டம் அமுலாகும்போது புஞ்சை வெள்ளாண்மைக்கு பயன்பட வேண்டும். அதன் மூலம் அதிக பிரதேசங்கள் உணவு உற்பத்தியின் கீழ் கொண்டுவரப்படவேண்டும் என்று மிகவும் தாழ்மையாக வேண்டிக்கொள்கிறேன். இதனையே தான் அப்பகுதியிலுள்ள மக்களும் விரும்புகிறார்கள். இவ்விதம் செய்தால் குறிப்பாக நான் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கும் பல்லடம் தொகுதிக்கு மிக்க நன்மை ஏற்படும். அப்பகுதியில் உணவு உற்பத்தியை பெருக்குவதற்கான ஒரு சூழ்நிலையும் ஏற்படும். இந்த பரம்பிக்குளத்திட்டத்தை புஞ்சை நிலங்களுக்கும் பயன்படும்படிச் செய்தால், பல்லடம் தொகுதியில் இருக்கும் ஏழை மக்களுக்கு, அதுவும் விவசாயத்தையே பெரும்பாலும் நம்பி வாழும் மக்களுக்கு பயன்தரும். ஆகையால் இதை கவனிக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பெரிய நீர்பாசனத் திட்டங்களைத் தவிர சிறிய நீர்பாசன திட்டங்களிலும் அரசாங்கம் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன். சிறிய நீர்பாசனத் திட்டம் என்று சொல்லும்போது, சாதாரணமாக சிறிய காடாறுகளைத் தடுத்து அணைக்கப்படுகின்ற கட்டுவது என்றும் குளங்களை வெட்டுவது என்றும் கால்வாய்கள் முதலியவைகளை விசாலமாக்குவது என்றும் தான் நினைக்கிறார்கள் என்றே கருதுகிறேன். நான் சொல்லக் கூடிய சிறிய நீர்பாசனத் திட்டங்கள் இவை மட்டும் அல்ல. சிறிய, சிறிய குட்டைகளை அமைக்கவேண்டும். நான் குறிப்பிடுவது குளம், ஏரி இவைகள் அல்ல. அரசாங்கம் இவ்விதமான சிறிய குட்டைகளை அமைக்க முன் வர வேண்டும். இதை ஒரு பிரிட்சார்த்த ஏற்பாடாகவாவது அரசாங்கம் மேற்கொள்ளுவது நல்லது. இத்தகைய ஏற்பாட்டிற்கு என்னுடைய பல்லடம் தொகுதி மிகவும் பயன்படும் என்று சர்க்காருக்கு இந்த நேரத்திலே சொல்லக்கொள்ள விரும்புகிறேன். முன்பு குட்டைகள் இருந்த இடங்கள், குட்டைத்தொட்டம், குட்டைக்காடுகள் என்ற ரீதியில் மாறி, குட்டைகளே இல்லாமல் போய்விட்டன. இத்தகைய நிலைமையை தவிர்த்து அத்தகைய நிலங்களை அரசாங்கமே விலை கொடுத்தேனும் வாங்கி சிறிய குட்டைகளை அமைத்துக்கொடுப்பதற்கு போதிய பணம் செலவழிக்க வேண்டும். பெரிய நீர்பாசனத் திட்டங்களுக்கும், சிறிய நீர்பாசனத் திட்டங்களுக்கும் டீச்சக்கணக்கிலும் கோடிக்கணக்கிலும் பணம் ஒதுக்கப்பட்டு செலவழிக்கப்படுகிறது. ஆனால் சிறிய குட்டைகள் அமைத்துத் தரும் திட்டங்களில் கவனம் செலுத்தப்படாத காரணத்தால் என்னுடைய தொகுதியில் மட்டுமின்றி அடுத்தள்ள திருப்பூர் முதலிய பிரதேசங்களிலும், விவசாயத்திற்கு உபயோகப் படக்கூடிய தண்ணீர் வீணாகிக் கொண்டு வருகிறது என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இதனை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். சமுதாய நலத் திட்டத்தின் கீழ் இந்த மாதிரி குட்டைகள் அமைக்கும் திட்டமும் இருப்பதாகச் சொல்லப் படலாம். ஆனால் இந்த மாதிரித் திட்டங்களுக்கு ஆகும் செலவில் பாதிப் பங்கை அப்பகுதி மக்கள் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இது சாத்தியமல்ல. அங்குள்ள ஜனங்கள் மிகுந்த கஷ்டத்தில் இருப்பதால் அந்தப் பாதிப் பணத்தைக் கொடுக்க முடியாது. ஆகையால் இந்த குட்டை வெட்டும் திட்டத்தை “நீர்பாசனத் திட்டங்கள்” என்ற வரிசையில் சேர்த்துக் கொண்டு அரசாங்கமே முழுப் பணத்தையும் செலவழிக்கவேண்டும் என்றும் அப்படிச் செய்தல்தான் அந்தப் பகுதிகளில் நிச்சயமாக உணவு உற்பத்தியை அதிகரிக்க முடியும் என்றும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பல்லடம் போன்ற தாலுகாக்களில் சுமார் 150 அடிக்கு கீழே கிணறு வெட்டித் தண்ணீர் எடுத்து விவசாயத்திற்கு உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். இந்த விபரம் கனம் அமைச்சரவர்களுக்கும் நன்றாய் தெரிந்திருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன். அங்கு கஷ்டப்படும் விவசாயிகளுக்கு ஊக்கம் கொடுக்கின்ற முறையிலே இந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றினால் தான் நல்லது.

இதைத் தவிர இன்னும் ஒரு விஷயத்தை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவர வேண்டியது என்னுடைய கடமை ஆகும். இப்போது விவசாயத்திற்கு மின்சாரம் பெரும் அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

[Sri P. S. Chinnadurai] [7th November 1957]

ஆனால் மின்சாரக் கட்டணமோ மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. தஞ்சை, திருச்சி போன்ற ஜில்லாக்களை எடுத்துக்கொண்டால் அப்பகுதிகளில் உள்ள நிலங்களுக்கு அவைகள் சமீபம் செல்லும் வாய்க்கால்களிலிருந்து தண்ணீர் பாய்ச்சப்படுகிறது. ஆனால் எங்கள் தொகுதியில் உள்ள பகுதிகளில் 150 அடிக்கு மேல் வெட்டி தண்ணீரை ஒன்றிரண்டு மோட்டார்களை வைத்து மேலே கொண்டு வந்து நிலங்களுக்கு பாய்ச்ச வேண்டி யிருக்கிறது. அங்கு புஞ்சை வெள்ளாண்மை மட்டும்தான் இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. சில பகுதிகளில் நஞ்சை வெள்ளாண்மையும் இருக்கிறது. திருச்சி, தஞ்சாவூர் போன்ற ஜில்லாக்களில் விளையக்கூடிய நெல்லுக்கும் கோவை ஜில்லாவில் விளையக்கூடிய நெல்லுக்கும் ஒரே விலையாக மார்க் கெட்டில் இருக்கிறது. வாய்க்கால் பாசனத்தின் மூலம் திருச்சி, தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்களில் விளையும் நெல்லுக்கும், 150 அடி ஆழமுள்ள கிணறுகளிலிருந்து எடுக்கப்படும் தண்ணீரைக் கொண்டு விளையும் நெல்லுக்கும் ஒரே விலை இருப்பது சரியாகுமா? வாய்க்கால் பாசனம் உள்ள இடங்களில் சாகுபடிச் செலவு குறைவாக யிருக்கிறது. ஆனால் கிணற்று பாசனமுள்ள இடங்களில் சாகுபடிச் செலவு அதிகமாயிருக்கிறது. ஆனால் இந்த இரண்டு இடங்களிலும் உற்பத்தியாகும் பொருள்களுக்கு ஒரே விலைதான். உற்பத்திச் செலவிலேயுள்ள இந்த சமத்துவமின்மையை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன். திருச்சி, தஞ்சை போன்ற ஜில்லாக்களில் எவ்வளவு நிலவரி வசூலிக்கப்படுகிறதோ, அந்த அளவுக்கு மின்சார கட்டணத்தை மாற்றி அமைத்தாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் இந்த மின்சார கட்டணம் நீர் வரியைக் காட்டிலும் பல மடங்கு அதிகமாக யிருக்கிறது.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : நீர்ப்பாசன வசதிகள் அந்தந்த பிரதேசங்களின் இயற்கை வளத்தை பொறுத்து இருக்கின்றன. மின்சார விசைத்தலை பொறுத்தமட்டில், மற்ற ராஜ்யங்களைவிட இந்த ராஜ்யத்தில் மின்சார கட்டணம் குறைந்து இருக்கிறது என்று விவசாயிகளே ஒத்துக்கொள்கிறார்கள்.

***SRI P. S. CHINNADURAI :** கனம் மந்திரி அவர்கள் சொல்வதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் அதே நேரத்திலே, நம்முடைய ராஜ்யத்திலே தொழில்சாலைகள் உபயோகிக்கக்கூடிய மின்சார கட்டணத்தை விட, விவசாயத்திற்கு உபயோகப்படுத்தப்படும் மின்சாரக் கட்டணம் மூன்று மடங்கு அதிகமாக யிருக்கிறது என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நான் சொல்லுகிறேன் என்பதற்காக இதை புறக்கணிக்கக்கூடாது.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : தொழிற்சாலைகளுக்கும் விவசாயத்திற்கும் ஏதோ வித்தியாசமும் பாரபட்சமும் காட்ப்படுவதாக கனம் அங்கத்தினர் கூறுவதால், நான் இப்போது குறுக்கிட வேண்டி யிருக்கிறது. பெரிய தொழிற்சாலைகளுக்கு மொத்தமாக ஆயிரக் கணக்கான Unit மின்சாரம் supply செய்யப்படுகிறது. ஆனால் நான்கு, ஐந்து ஏக்கர் நிலத்திற்கு pump-set முதலிய இயந்திரங்களை அமைத்து அதற்கு வேண்டிய மின்சாரம் supply செய்யும்போது செலவு அதிகமாகத் தான் ஆகுகிறது. இந்த மின்சார கட்டணத்தை எவ்வளவு குறைக்க முடியுமோ அவ்வளவு குறைப்பதற்குத்தான் முயற்சி செய்யப்பட்டு வருகிறது.

***SRI P. S. CHINNADURAI :** நான் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்வது எல்லாம், விவசாயிகளுக்கு அதிக ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளிக்க வேண்டும் என்பதுதான். அப்போதுதான் அதிக உணவு உற்பத்திக்கு அது ஒரு சாதனமாக அமையக்கூடும். மின்சார கட்டணத்தை குறைத்தால், அதன் மூலமாக விவசாயிகளுக்கு கொஞ்சம் பணம் தீர்ச்சப்படும். அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு நல்ல உரங்களை வாங்குவதற்கு பயன்படுத்த முடியும். அதனால் உணவு உற்பத்தியையும் அதிகமாகத் முடியும். இதனை அரசாங்கம் செய்யும் என்று எதிர்பார்த்துக்கொள்ள வசதி செய்து கொடுத்தபோது நிர்ணயித்த கட்டணங்களை இந்த

7th November 1957] [Sri P. S. Chinnadurai]

சர்க்கார் அப்படியே வைத்துக்கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பது இல்லை. பிரிட்டிஷர் ஆண்ட காலத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்ட இந்த அநீதியான, சமத்துவமற்ற கட்டண முறையை மாற்றி அமைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை இந்த சர்க்காரின் கவனித்திற்கு கொண்டுவர வேண்டியது என்னுடைய கடமை. உண்மையிலே இந்த முக்கியமான வசதிகளை விவசாயிகளுக்கு செய்து கொடுப்பதற்கு தயங்கக்கூடாது. அதோடு ஒரே துறையிலே ஈடுபட்டிருக்கும் விவசாயிகளின் விஷயத்தில் உற்பத்தி செலவிலே இருக்கக்கூடிய தாரதம்மிய நிலைமையை நாம் போக்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று நான் மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI M. KALYANASUNDARAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, 12-10

இந்தத் தீர்மானம் சட்டசபையில் இருக்கக்கூடிய எல்லாக் கட்சி களுக்கும் பொதுவான லட்சியங்கள் கொண்டதாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த லட்சியங்கள் அடையக்கூடிய முறைகளில் சர்க்கார் இதுவரை கையாண்டு வந்த முறைகள் வேண்டுமானால் குறித்து விளக்கி இருக்க லாமே தவிர இந்தத் தீர்மானத்தில் கொடுத்திருக்கக்கூடிய முற்ற நோக்கங்களில் எந்தவிதமான வித்தியாசமும் இருக்கமுடியாது. நம் முடைய தேசத்தில் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் உணவு நெருக்கடி முற்றி வருகிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இப்படி இருக்கும்போது பேசும்போது ஜாக்கிரதையாக பேசவேண்டும். ஜனங்களிடத்தில் பொறுப் போடு எதையும் பேசவேண்டும். நாட்டிலே பஞ்சம் ஏற்பட்டதைப் பயன் படுத்திக்கொண்டு சிலர் கொள்ளை லாபம் அடிக்கப்பார்க்கிறார்கள். அப்பேர்ப் பட்டவர்களை உதவி செய்யக்கூடிய முறையிலே நம்முடைய பேச்சுக்கள் இருக்கக்கூடாதென்று மந்திரி அவர்கள் சொல்லுவார்களேயானால் அதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் எப்படிப் பார்த்தாலும் இந்தக் குற்றம் செய்கிறவர்கள் மத்திய சர்க்கார் மந்திரிகள்தான் என்று சொல்ல வேண்டும். மத்திய சர்க்கார் கொடுக்கும் தகவல்கள் அவர்கள் பேசக்கூடிய பேச்சுக்களைப்பார்க்கும் போது நம்முடைய தேசம் ஒரு பெரிய நெருக்கடியை நோக்கிக்கொண்டு போகிறதோ என்று நாமே பயப்படக்கூடிய நிலைமையில் தான் இருக்கிறது. என்ன நோக்கத்தோடு பேசுகிறார்களோ தெரியவில்லை. இருந்தாலும் உணவு நிலைமையானது கொஞ்சம் கவலைக்கிடமாகத்தான் இருக்கிறது என்பதை நிச்சயமாக மந்திரி அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்கள். இந்த சமயத்தில் உதவி சபாநாயகர் தலைமை வகித்தார்.

இந்தத் தீர்மானத்தில் இரண்டு நோக்கங்கள் இருக்கின்றன. நீண்ட கால பரிசாரம் விவசாயத்தை எந்த முறையிலே அபிவிருத்தி செய்வது. விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் விவசாயிகள் உற்சாகத்தை எப்படி பெருக்க வேண்டும். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் உணவு உற்பத்தியை பெருக்கவேண்டும் என்பதற்கு யோசனை சொல்லவேண்டும். நீண்டகால திட்டங்களால் சர்க்கார் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் உணவு நெருக்கடியை எப்படி சமாளிக்க முடியும்? உடனடியாக செய்யக்கூடிய திட்டங்கள், நீண்டகால திட்டங்களைப்பற்றி சர்க்காருக்கு நாம் புதிதாக சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. கடன் வசதி யைப்பற்றி சென்ற ஐந்து வருஷகாலமாக இந்தச் சட்டசபையில் பலமுறை விவாதிக்கப்பட்டுவந்திருக்கிறது. விவாதிப்பது இருக்கட்டும் அரசாங்கம் அறிக்கையில் எவ்வளவாக திட்டங்களை வெளியிட்டிருக்கின்றன. ஆகவே இப்பொழுது இருக்கும் திட்டங்களையாவது சர்க்கார் உறுதியாக நடை முறைக்கு கொண்டுவந்திருந்தால் நிலைமை மோசமாகி இருக்காது.

வருஷாவருஷம் உணவு நெருக்கடியைப்பற்றி பேசவேண்டிய நிர்ப் பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு பலவிதமான சலுகைகள் அளிப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் கொடுக்கக்கூடிய சலுகை அவர் களுக்கு போய்ச்சேறுகிறதா என்று கவனிக்க வேண்டும். விவசாயிகள் பொருள் உற்பத்திபெருக்குவதற்கு திட்டக்கமிஷன் வகுத்த திட்டவட்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்குவற்புறுத்தி வந்திருக்கிற ராஜ்ய சர்க்கார் நிலச்சீர்திருத்தம் அமுலுக்கு கொண்டுவருவதற்கு தயங்கி இருக்கிறார்கள் என்பதை சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்கார் அந்தத் தயக்கத்தில் முன்னணியில் இருக்கிறது. விவசாயிகள் பலன் அளிக்கக் கூடிய திட்டத்தை விளக்குகிறார்கள். இரண்டு சட்டங்கள் இன்று நமது சர்க்கார் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். ஒன்று நியாயவார சட்டம், இரண்டாவது

[Sri M. Kalyanasundaram] [7th November 1957]

விவசாயிகள் குத்தகைதாரர் பாதுகாப்புச்சட்டம். குத்தகைதாரர்களுக்கு பாதுகாப்புச்சட்டத்தில் இருக்கும் குறைபாடுகளால் பல குத்தகைதாரர்கள் நிலத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். சாகுபடி செய்வதற்கு பல நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நில உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறது. காவேரி பாயும் பிரதேசத்தில் நிலம் தரிசாக ஒரு வருஷ காலமாக இருந்துவருகிறது. இந்த விவரத்தை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தெரிந்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இதை பரிசீலனை செய்ய வேண்டியது அவசியம்.

ஐயின்தாரி முறை இனம்தாரி முறைகளை எடுத்துவிட்டு அந்தந்த இனம் ரயத்துக்களுக்கு பட்டா செய்யவேண்டுமென்று முக்கியமான திட்டம் இருந்தது. அதைப் பிரகடனம் செய்தும் இருக்கிறார்கள். 12 கோடி ரூபாய் நட்டியிடக் கொடுக்கவேண்டுமென்றிருக்கிறது. அதைச் செய்ய முடியவில்லை. இரண்டு வருஷத்திற்கு ஒரு முறை இன்னும் ரயத்துக்களை அப்புறப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குத்தகைதாரர் பாதுகாப்புச் சட்டம் வந்திருக்கிறதே தவிர, அவர்களுக்குத் தகுந்த பாதுகாப்பு அளிக்கப் படவில்லை. இங்கே 5 லட்சம் ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. அவைகளை அந்த ரயத்துக்கள் கையிலே ஒப்படைக்கப்பட்டால், அந்த நிலங்களை அவர்களுக்குச் சொந்தமாக்கினால், கிணறு தோண்டி பயிரிட்டு நிச்சயமாக உணவு உற்பத்தியை பெருக்குவதற்கு அவர்கள் நல்ல முறையில் பயன்படுத்துவார்கள். நிச்சயமாக உணவு உற்பத்தியை பெருக்குவதற்கு சர்க்காரும் ஏற்படும். நன்றாக சாகுபடி செய்வதற்கு வசதி ஏற்படும். இன்னும் 12 கோடி ரூபாய் நட்டியிடக் கொடுக்கப்படவில்லை. இந்தப் பிரச்சனை 10 வருஷ காலமாக ஒத்திப்போடப்பட்டு வருகிறது. இப்படியே இந்த உணவுப் பிரச்சனையில் எல்லாம் சர்க்கார் தயக்கம் காட்டிக்கொண்டே தான் வந்திருக்கிறது, அல்லது பயந்து பயந்து நடந்து வருகிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

உணவுப் பொருள் உற்பத்திச் செய்யும் பிரதேசத்தில்கூட, அதிக லாபம் தரக்கூடிய கரும்பு போன்றவைகளை உற்பத்திச் செய்கிறார்கள் விவசாயிகள் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதில் ஓரளவு உண்மை இருக்கிறது. சர்க்கார் புறம்போக்கு நிலத்தை, இனம் ரயத்து நிலங்களை சாகுபடி செய்திருந்தால் லாபமாக இருக்கும். உணவு பற்றாக்குறையும் ஏற்படாது. இதனால் சர்க்காரின் நீண்டகால திட்டத்திற்கு தயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உடனடியாக விநியோகிக்க வேண்டிய விளைபொருள்களை பாதுகாத்து கடைசியாக கொள்ளை லாபக்காரர்களிடத்தில் போய் சேருகிற அளவிற்கு விட்டுவிடுகிறார்கள். அவர்கள் உணவு நெருக்கடியான காலத்தில் பதுக்கி வைத்து, அந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். உணவுப்பொருளை இவர்கள் பதுக்காமல் நியாயமான விலைக்குக் கொடுக்க சர்க்கார் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்காரும், மத்திய சர்க்காரும் இந்த உணவு விஷயத்தில் தயக்கம் காட்டிவருகிறார்கள் என்பதை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ரிசர்வ் பாங்க் கொடுத்திருக்கும் புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால் மார்ச்சு 31-ம்தேதி கையிருப்பு அரிசிக்காக மட்டும் மண் பணமாக கொடுத்திருக்கிற தொகை 23 கோடி ரூபாய் என்று புள்ளி விவரங்கள் குறிக்கிறது. நாட்டில் உணவு நெருக்கடி இருக்கும் சமயத்தில் அரிசி கையிருப்பை வைத்திருக்கக்கூடியவர்களுக்கு இவ்வளவு அதிகமான தொகை கொடுக்கவேண்டிய அவசியம் என்ன என்று கேட்கிறேன். இப்படி இருந்தால் இந்த உணவுப் பற்றாக்குறையை எப்படி சமாளிக்க முடியும்?

இந்த உணவு மண்டலம் ஏற்படுத்தியிருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். இந்த உணவு மண்டலத்தில் தென் பிராந்திய ராஜ்யங்கள் கூடி ஏற்கனவே யோசனை சொன்னார்கள். இதன் மூலமாக இந்த உணவு பிரச்சனை சுமுகமாக பரஸ்பர அடிப்படையில் தீர்ப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். இந்த மண்டல அமைப்பால், மற்ற தென்பிராந்திய ராஜ்யங்களுக்கும் பிரதிசூலமான முறையில் உணவுப் பிரச்சனை தீர்க்கப்பட வேண்டும். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இவ்வளவு மோசமான நிலைமை ஏற்பட்டாலும்கூட பற்றாக்குறை மூன்று லட்சத்திற்கு மேல் இருக்காது.

7th November 1957] [Sri M. Kalyanasundaram]

இதை நமது ராஜ்ய சர்க்கார் சமாளிக்க முடியவில்லை என்றால், மத்திய சர்க்காரிடமாவது கடன் கேட்டு வாங்கி, சர்க்கார் போட்ட திட்டத்தின் அடிப்படையில் விநியோக முறையிருந்தால் இப்போது சமாளிக்க முடியும்.

ஆகவே, குறைந்தபட்சம் இந்தப் பதுக்கல்காரர்களிடம் உணவு தானியம், போகாதபடி தடுக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்தால் இந்த நிலைமை இன்னும் மோசமாகாமல் தடுக்க முடியும் என்பதற்காக சில யோசனைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம் ராஜ்யத்தின் உணவுப் பற்றாக்குறை இவ்வளவு பயங்கரமான நிலையில் ஏற்பட்டிருப்பதுடன், நம் நாட்டின் பற்றாக்குறையை போக்க முடியும் என்பதைப் பற்றி மந்திரியவர்களின் புள்ளிவிவரங்களில் இருந்தே தெரிந்து கொள்ளலாம். நம் நாட்டில் விளையும் உணவுப் பொருள்களை வியாபாரிகளும், மில் சொந்தக்காரர்களும், நிலப் பிரபுக்களும் பதுக்கி வைக்க இடம் கொடுக்காமல் அறுவடை காலத்திலேயே கொள்முதல் செய்ய ஒரு திட்டம் இருக்க வேண்டும். அதில், 10 எக்கருக்கு குறைவாக வுள்ள விவசாயிகளிடமிருந்து கட்டாயக் கொள்முதல் இருக்கக் கூடாது. பத்து எக்கருக்குமேல் நிலம் உள்ள நிலச்சுவார்த்தார்களிடமிருந்தும், இன்னும் சேமித்து வைத்திருக்கக் கூடிய வியாபாரிகள் இருந்தால் அவர்களிடமிருந்தும், பெரிய வியாபாரிகளோ அல்லது முதலாளிகளோ யாராவருந்தாலும், யார் ஸ்டாக் செய்து வைத்திருந்தாலும் அவர்களிடமிருந்து அவைகளை எடுக்க சர்க்காருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆனால் அதை உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்பதுதான் எனது கோரிக்கை. அதே சமயத்தில், அறுவடை காலத்தில் ஒரு கணிசமான அளவிற்கு, விவசாயிகளிடமிருந்து ஒரு நியாயமான விலை வைத்து கொள்முதல் செய்தால் விலைவாசி உயரும்போது சர்க்கார் ஸ்டாக்கில் அதைக் கொண்டு வந்து விற்பதால் விலையேற்றத்தை தடுக்க முடியும். உணவு நெருக்கடி ஏற்படும் என்ற பீதியும் மக்களிடம் ஏற்படாது. பெரிய வியாபாரிகளுக்கும் அது அச்சத்தைக் கொடுக்கும். அப்படிப்பட்ட ஒரு நடவடிக்கையை எடுக்க சர்க்கார் தவறுகிறது. அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கையை இந்த ஆண்டிலா கட்டும், அல்லது கழிந்த ஓர்தாண்டு காலத்திலாகட்டும் அப்படிப் பட்ட நடவடிக்கையை சர்க்கார் எடுத்திருக்கிறார்களா? ஆனால் அப்படி உணவு நெருக்கடியைத் தீர்க்க சர்க்கார் போதிய நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. ஆனால் சர்க்கார் எதிர்திசையில் தான் நடவடிக்கைகள் எடுக்கிறார்கள். பாடுபடும் விவசாயி தனது உரிமைக்காக போராடும்போது அவர்கள் மீது தான் போலீஸை எவகிறார்கள். ஆனால் உணவுதானியங்களைப் பதுக்கி வைத்து அதிக லாபம் சம்பாதிக்க விரும்பும் வியாபாரிகளின் மீது, பதுக்கல்காரர்களின் மீது போலீஸை எவகிறார்களா என்றால் இல்லை. ஆகவே, நான் சொல்வது என்னவென்றால், அப்படிப்பட்ட பதுக்கல்காரர்களின் மீது போலீஸ்-ஐ ஏலிவிட போலீஸ் அமைச்சர் தயங்கக் கூடாது என்று நான் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்: அது, தமிழ்நாட்டு வியாபாரியாயிருந்தாலும் சரி, அல்லது ஆந்திர வியாபாரியாய் இருந்தாலும் சரி. எனக்கு கிடைத்திருக்கும் விவரங்களில் இருந்து தெரிவது என்னவென்றால், நம் ராஜ்யத்தில் விளையக்கூடிய பொருள்களை நம்முடைய வியாபாரிகள் நம்முடிலல், இதர ராஜ்யங்களில் இருந்துகூட வியாபாரிகள் வந்து கொள்முதல் செய்து அதை பதுக்கி வைத்து நம் ராஜ்யத்திலேயே அதை திரும்பவும் அதிக விலைக்கு விற்கும் ஒரு துர்பாக்கியகரமான நிலையை நாம் பார்க்கிறோம். தமிழ் நாட்டிலிருந்து கோள ராஜ்யத்திற்கு அதிக உணவுப் பொருள்கள் போகிறதால் உணவு நிலைமை மோசமாகி வருகிறது என்ற அபிப்பிராயம் மந்திரிகளுக்கே, இருக்கிறதோ என்னவோ தெரியாது. அதற்கு அரசியல் காரணம் இருந்தாலும் இருக்கலாம். எனக்கு அதைப் பற்றி கவலையில்லை, தனக்கு மிஞ்சிதான் தானமும் தர்மமும் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். நம் நாட்டு மக்களுக்கு உணவு தானியம் கொடுக்க வேண்டிய தீவிர நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். கேரள ராஜ்யம் வேறு தேசத்தில் இருக்கக் கூடிய ராஜ்யம் அல்ல. அங்குள்ளவர்களும் நம் மக்கள்தான். அவர்களிடம் உள்ளதை அவர்களும் பங்கு போட்டு எடுத்துக் கொள்வதற்குள்ள சுதந்திரமும், உரிமையும் உண்டு. அப்படித்தான் கேரளா பக்கம் செல்லும் தண்ணீரை தமிழ்நாடு பக்கம் விடவேண்டுமென்ற கோரிக்கையை நாம் வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். அப்படி நாம் பாஸ்பரம் ஒற்றமையோடு இருக்க வேண்டிய சமயத்தில் கேரளாவிற்கு அரிசி போவதினால்தான் உணவு நிலை

[Sri M. Kalyanasundaram] [7th November 1957]

மோசமாகி வருகிறதிற்கு காரணம் என்ற அர்த்தத்தில் மந்திரியவர்கள் பேச வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கன்னியாகுமரியில் அதிகம் அரிசி இருக்கலாம். அதைச் சென்னைக்குக் கொண்டு வருவது புத்திசாலித்தனமா இல்லை. நெல்லூரிலிருந்து அரிசியைக் கொண்டு வருவது புத்திசாலித்தனமா? கன்னியாகுமரியில் விளைகிறதை திருநெல்வேலிக்கோ அல்லது திருவனந்தபுரத்திற்கோ கொண்டுபோகலாம். ஆந்திர பிரதேசம் ஒரு சரப்பிளஸ் பிரதேசமாகும். அப்படி சரப்பிளஸ்ஸாய் இருக்கக் கூடிய பிரதேசம் சென்னைக்கு அருகில் இருக்கிறது. அங்கிருந்து அரிசி இங்கு வர வில்லை என்று நேற்று மந்திரியவர்கள் கொடுத்த புள்ளிவிவரங்களில் இருந்து தெரிகிறது. இது மாத்திரமல்ல. இங்கு நெல்லை பதுக்கி வைக்கிறார்கள். அவர்களின் மேல் அமைச்சர் அவர்களுக்கு கோபமில்லை. ஆனால் கேரளத்திற்கு செல்லும் அரிசி மீதுதான் மந்திரியவர்களுக்கு கோபம் வருகிறது. (The Hon. Sri M. Bhaktavatsalam : கோபமில்லை.) இல்லை, அப்படி ஒரு அபிப்பிராயம் மக்களிடம் வர வேண்டுமென்று, அப்படி பேசினார்களோ என்று தெரியவில்லை. கேரளாவிற்கு நம் அரிசி போகிறது, ஆந்திராவிலிருந்து நமக்கு அரிசி வரவில்லை, அதனால்தான் நிலைமை மோசமாகி விட்டது என்று சொன்னார்கள். நான், ஆந்திரா சர்க்காரை குறை கூற மாட்டேன். மந்திரியவர்கள் என்ன நினைத்தாலும் நினைத்துக் கொள்ளட்டும். ஆந்திராவில் உள்ள வியாபாரிகளின் ஒழுக்கத்தைப் பற்றி அவர்களுக்கும் கட்டுப்பாடு கிடையாது. ஜனங்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும், அல்லது பட்டினி கிடந்தாலும் வியாபாரிகளுக்கு லாபம் கிடைத்தால் போதும், என்று வியாபாரிகள் கிராதகர்களாக இருந்து வரும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. தமிழ் பேசும் வியாபாரிகளையே இருக்கட்டும், அல்லது தெலுங்கு பேசும் வியாபாரிகளையே இருக்கட்டும், அவர்கள் சொந்த லாபத்திற்காக வேண்டி, பாங்க் பண வசதி பெற்று அவர்கள் தானியத்தை இம்மாதிரி பதுக்கி வைத்து பொது ஜனங்களையும், சர்க்காரையும் ஏமாற்றும் முறையில் செய்யாமல் இருப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை சர்க்கார் எடுக்க வேண்டும். வியாபாரிகளிடம் உள்ள ஸ்டாக்கை எடுக்க சர்க்காருக்கு அதிகாரம் வேண்டும். அறுவடை காலத்தில் குறைந்தபட்ச விலை வைத்து கொள்முதல் செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுதான் விவசாயிகள் இடையே ஒரு போட்டி ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள முடியும். இதனால் விவசாயிகளுக்கு நியாயவிலை கிடைக்காது என்று கருத்திருந்தும் அவர்கள் கூறினார்கள். உணவு விலை ஏறக் கூடாது என்று சொல்வது அவர்களுக்கு எதிராகச் சொல்லும் யோசனை என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். விவசாயம் லாபகரமாக நடக்க, உணவு உற்பத்தியைப் பெறுக்கக் கூடிய முறையில் விவசாயிகளுக்கு நியாயமான வசதி செய்து கொடுக்கப்படவேண்டும். விலைவாசி மிக அதிகமாக உயரக் கூடாது. ஒரே பிரதேசத்தில் அறுவடை காலத்தில் மூட்டை 10, 12 ரூபாயாக விற்பது நான்கு மாதங்கள் கழிந்த பிறகு 19, 29 ரூபாய் என்று சொல்லி, இவ்வளவு அதிகமாக வித்தியாசம் ஏற்படக்கூடிய முறையில் விலைவாசியில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படக் கூடாது. அதை தடுக்க வேண்டும். இதெல்லாம் ஆண்டவன் பார்த்துச் செய்யக் கூடிய காரியமல்ல. சர்க்காரே செய்ய முடியும், ஆனால் எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவேண்டிய சமயத்தில் எடுக்கப்படாததால்தான் இப்படி ஏற்படுகிறது. விலை மிக குறைந்தால் விவசாயிகள் கஷ்டப்படவேண்டியவரும், ஆனால் அதை வாங்கி உபயோகிக்கும் மக்களுக்கு நல்லது. இல்லை, விலை ஏறிவிட்டால் அதை வாங்கி உபயோகிக்கும் மக்கள், நகரத்தில் தங்களுக்கு வரும் வெறும் வருமானத்தையே நம்பி வாழும் மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே ஜனங்களுக்கு சாதகம் செய்யவேண்டுமானால் விவசாயிகள் கஷ்டப்படவேண்டி வரும், விவசாயிகளுக்கு சாதகம் செய்யவேண்டுமானால் ஜனங்களை கஷ்டப்படவேண்டி வரும் என்ற விதத்தில் கொள்கை இருக்கக் கூடாது. கொள்முதல் செய்வதின் மூலம் அதிகம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிற வியாபாரிகளிடம் இருந்து மக்களை விரிவிக்க வேண்டும். பதுக்கல் முறையை கையாளக் கூடிய வியாபாரிகள் பொதுமக்களையும், விவசாயிகளையும் ஏமாற்றுகிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்டவர்களின் கரத்திலிருந்து மக்களையும், விவசாயிகளையும் விரிவிக்க வேண்டும். சர்க்காரே கொள்முதல் செய்ய வேண்டும். அறுவடை காலத்திலும் சரி, மற்ற காலத்திலானாலும் சரி, 10 சத விகிதம் வேண்டுமானால் வித்தியாசம் இருக்கலாம். பெரிய ஏற்றதாழ்வு இல்லாத முறையில்

7th November 1957] [Sri M. Kalayanasundaram]

கொள்முதல் செய்வேண்டும். இந்தக் தீர்மானம் எல்லோரும் ஏகோபித்து ஆதரிக்கவேண்டிய ஒரு தீர்மானம். கட்சி வித்தியாசம் இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. மூன்று நோக்கங்களும் பொதுவான நோக்கங்கள்தான். “Increase food production in the State” நம்முடைய ராஜ்யத்தில் உணவுப் பொருள் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்பது. அதில் காங்கிரஸானாலும், கம்யூனிஸ்டானாலும் மற்றவர்களானாலும் வித்தியாசம் இருக்க முடியாது. “Stabilisation of prices at reasonable levels and for taking preventive measures against speculation” “ரிஸனபில் லெவல்”—கருத்திருமன் அவர்கள் நியாயமான அளவில் இருக்கும்படி விலையை நிர்ணயம் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதைத்தான் பழனிசாமி அவர்களும் சொல்லியிருக்கிறார், தொழிலாளிகளுக்கு மட்டும் நியாயமாய் இருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் சொல்லவில்லை. பழனிசாமி அவர்கள் பேசும்போது கருத்திருமன் அவர்கள் இங்கு இல்லை. நியாயமாக இருக்கக்கூடிய முறையில் விலையை சம நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். “Stabilisation of prices at reasonable levels” வியாபார சூதாட்டம் செய்யும் வியாபாரிகளுக்கு எதிராக தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும். இதிலும் அபிப்பிராய வித்தியாசம் இருக்க முடியாது. அடுத்தபடி, “பேர்ப்பரைஸ் ஷாப்பஸ்” திடீரென்று நியாய விலைக் கடைகளை மூடுவது சரியல்ல.

இப்போது சர்க்கார் பாதி கடைகளை மூடி விட்டார்கள். மத்திய சர்க்கார் கோட்டாவை பாதிப்பாக குறைத்துவிட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். உண்மை அப்படியல்ல. இந்த அரசாங்கத்திற்கு நாலாயிரம் டன் கடனாக கொடுத்து வருகிறார்கள். மத்திய சர்க்காரின் உத்தரவை வைத்துக்கொண்டு திடீரென்று இம்மாதிரி நியாய விலை கடைகளை மூடி விட்டால் வியாபாரிகளுக்கு உற்சாகம்தான் ஏற்படும். ஆகவே இந்த மாதிரியான நிலைமை தீரும் வரையிலும் ஒரு உத்தரவாதம் இருக்கவேண்டும். இந்த அளவிற்கு நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கு கண்டிப்பாக ஒதுக்கியாக வேண்டும். அதற்காக ராஜ்ய சர்க்கார் வற்புறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த விவாதத்தை நான் வரவேற்கிறேன். இந்த விவாதம் நிலைமையை விளக்கிச் சொல்லுவதற்கு அரசாங்கத்திற்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அளிக்கிறது. விவாதமோ உணவுப் பிரச்சனையப்பற்றியது. எல்லாம் உணவுப் பிரச்சனையிலேயே இருக்கிறது. “பசி வந்திட பதும் பறந்து போகும்” என்று சொல்வது போல் உணவுப் பிரச்சனையானது மிகவும் முக்கியமானதாகும். உணவுப் பிரச்சனையப்பற்றி பல விஷயங்களை இங்கு குறிப்பிட்டார்கள். முதலில் தீர்மானத்தை பிரேரேபித்த கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் கனம் சபாநாயகர் அவர்கள் சொன்னது மாதிரி இந்த விஷயத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பல விஷயங்களைப்பற்றியும் குறிப்பிட்டார்கள். நான் அதை குறை என்று சொல்லவில்லை. எல்லா விஷயங்களிலும் நமக்கு அக்கரை இருக்கிறது. ஆனால் எதிர்க்கட்சியில் இருக்கின்ற சிலர் இந்த சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக்கொண்டு அரசாங்கத்தை குறை சொல்ல வேண்டும் என்று அரசாங்கம் அதை செய்யவில்லை, இதை செய்யவில்லை, பல விஷயங்களில் தவறிவிட்டார்கள் என்றெல்லாம் பேசினார்கள். அதைப்பற்றியும் நான் குறை கூறவில்லை. அதுவும் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கின்ற நிலைமையை எடுத்து விளக்குவதற்கு சந்தர்ப்பத்தை அளித்திருக்கின்றது. உணவுப் பிரச்சனையும்தேர்க்கும் வகையில்தான் விவசாய அபிவிருத்திப் பிரச்சனையும் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். விவசாய அபிவிருத்தியை பொறுத்த மட்டில் உணவுப் பிரச்சனையு சமாளிப்பது என்றால் அது விவசாய அபிவிருத்தியை பொறுத்ததான் இருக்கிறது என்பதை நாம் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நாட்டில் பொருளாதார நிலைமையை உயர்த்துவதற்கும் விவசாய அபிவிருத்தி அவசியமாக இருக்கிறது. உணவு தேவையை பூர்த்தி செய்வதற்கு மட்டுமல்லாமல் பொருளாதார நிலைமை உயரவதற்கும் விவசாய அபிவிருத்தியில் கண்ணோட்டம் செலுத்தியாக வேண்டியிருக்கிறது. கனம் எதிர்க்கட்சி தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்,

12-31
p.m.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [7th November 1957]

உணவு பிரச்சனை விஷயத்தில் அரசாங்கத்தின் கொள்கை என்ன? ஸோனல் ஏற்பாடு செய்தபின் என்ன நிலைமையில் இருக்கிறது? அதன் பின் உணவு நிலைமை சரியாகிவிட்டதா என்று கேட்டு அதற்கு விளக்கம் கேட்டார்கள். மற்ற அங்கத்தினர்களும் இதைப்பற்றி கேட்டார்கள். நான் முதலில் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். மைசூர், சென்னை, கேரளம், ஆந்திரம் இந்த நான்கு ராஜ்யங்களும் சேர்ந்து இந்த உணவு பிரச்சனையை சமாளிக்கும் விஷயத்தில் ஒரு ஸோன் என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இவ்விதம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்றால் அதனுடைய அடிப்படையான கருத்து, முக்கியமான கருத்து, இந்த நான்கு பிராந்தியங்களின் எல்லைகளுக்கு அப்பால் வெளியே உணவுப் பொருட்கள் மத்திய அரசாங்கத்தின் உத்தரவின்றி ஏற்றுமதி செய்யக் கூடாது என்பதுதான் அடிப்படையானது. இதில்தான் அடிப்படையான நோக்கம். இதை செய்வதற்கு காரணம் இதுக்கு முன்பு இந்த நாடுகளிலிருந்து வெளி ராஜ்யங்களுக்கும் வடக்கு ராஜ்யங்களுக்கும் அதிகமாக உணவுப் பொருட்கள் ஏற்றுமதியாகி போய்க் கொண்டிருந்தது. இங்கேயே அதாவது இந்த நான்கு ராஜ்யங்களுக்குள்ளேயே போதாது என்றிருக்கும்போது அல்லது ஏறக்குறைய சரியாக இருக்கும்பொழுது அதிக விலை கிடைக்கிற காரணத்தால் வேறு இடங்களுக்கு எல்லாம் ஏராளமாக ஏற்றுமதியாகி கொண்டிருந்தது. அப்படி ஏற்றுமதியாகி கொண்டிருக்கும் பொழுது இந்த உணவுப் பொருட்கள் எல்லாம் கள்ளத்தனமாக வெளிநாடுகளுக்கும் போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்ற புகார் சொல்லப்பட்டது. முதலில் நிலைமையை சமாளிப்பதற்கு இந்த ஸோன் நான்கு ராஜ்யங்களுக்கும் இருக்க வேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கம் கருதியது. அப்போதுங்கூட இந்த நான்கு ராஜ்யங்களுக்குள் இருந்த ஒரு சிலருக்கு அதிக விலை கிடைக்குமே என்று வாதாடினார்கள். அது ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஸோனனுக்கு அப்பால் செல்லக்கூடாது என்பதுதான் முக்கியமான ஏற்பாடு. அது இன்றும் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. மத்திய அரசாங்கத்தின் அனுமதியின் பேரில் இந்த ராஜ்யத்தின் தேவைக்கு பின்னால்தான் வெளியில் போக முடியும். இது வரையிலும் வெளியில் போக வில்லை. தீர்மானத்தை கொண்டு வந்த பழனிசாமி அவர்கள் சொன்னார்கள் இந்த ஸோனல் ஏற்பாடு வந்ததினால் என்ன பயன்? விலை அதிகமாய் போய் விட்டதே என்று குறிப்பிட்டார்கள். நான் இதற்கு சொல்ல விரும்புவது என்ன வென்றால், இந்த ஸோன் ஜில்லை மாதத்தில் ஏற்பட்டது. அப்போது இந்த ராஜ்யத்தில் சராசரி விலை மணங்குக்கு 18-77 ரூபாயாக இருந்தது. இப்போது நமது ராஜ்யத்தில் சராசரி மணங்குக்கு விலை 18-50 ரூபாய்தான். ஆகவே ஸோன் வந்த பிறகு விலை அதிகமாக ஏறிவிட்டது என்று சொல்வதற்கில்லை. இருந்தாலும் இந்த விலை பாதகம் இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. இந்த விலை அதிகம் என்றுதான் சொல்லுவேன். வாங்கும் சக்தியை நாம் பார்க்க வேண்டும். அந்த வாங்கும் சக்தியை எடுத்துக்கொண்டு பார்ப்போமானால் இந்த விலை அதிகம் என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் கருத்து, என்னுடைய கருத்தும் அவ்விதம்தான். இந்த விலை இனியும் குறைய வேண்டும். இதன் விலை பதினான்கு ரூபாயாக குறைந்தால்கூட நான் வரவேற்பேன். ஆனால் அதற்கு மேலும் குறையக்கூடாது. அதற்கு மேலும் குறைந்தால் விவசாயிகள் பாதிக்கப்படுவார்கள். அவ்வாறு குறைந்தால் அதற்கான வேலைகளை சர்க்கார் செய்ய வேண்டும். அப்போது குறைந்த விலை இவ்வளவு என்று சர்க்கார் நிர்ணயித்து, அந்த தானியங்களை வாங்கி விவசாயிகள் பாதிக்கக்கூடாத முறையில் ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும் என்கின்ற முடிவு இந்த அரசாங்கத்தினிடம் இருக்கிறது. ஆனால் ஏதோ விவசாயிகளுக்கு லாபம் வருகிறது. இப்போதுள்ள விலை 18-50 என்பதே இருக்கட்டும், விவசாயிகளுக்கு எல்லா சாமான்களும் அதிக விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு செலவு அதிகமாக இருக்கிறது என்று பல அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். நாம் வேறு ஒரு காரியத்தை பார்க்க வேண்டும். இந்த நாட்டில் நிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றவர்கள் குறைவு, நிலச் சொந்தக்காரர்கள் குறைவு, நிலம் இல்லாமல் வெளியிலிருந்து வாங்கி சாப்பிடுகின்றவர்கள்தான் அதிகம். அவர்களுடைய நிலைமையைத்தான் நாம் கவனிக்க வேண்டும். இதனால் விவசாயிகள் பாதிக்கப்படக்கூடாது. இன்றைக்கு உற்பத்தி அதிகரிக்கு

7th November 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

மானால் தானாகவே விலை குறையும். இவ்விதம் விலை குறைந்தால் உற்பத்தி செய்கின்ற விவசாயிகளுக்கும் பாதுகாக்க இல்லை என்று வரும். அந்த வகையில்தான் இன்று நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இவ்விதம் விலை அதிகமானால் ஏன் அதிகமாக பதுக்கி வைக்கிறார்கள்? விலை கூடுதலுக்கு காரணமாயிருக்கின்ற பெரிய நிலச் சுவாந்தாரர்களை, பெரிய வியாபாரிகளை ஏன் பிடித்து வைக்க வில்லை, ஏன் அவர்கள் பேரில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதில்லை என்று கடைசியில் பேசின அங்கத்தினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இம்மாதிரி பதுக்கி வைத்திருப்பவர்களை பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு சிறிதளவும் கிடையாது. மூன்று மாதங்களுக்கு முன் ஒரு சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இவ்விதம் யாராவது பதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களிடமிருந்து சர்க்கார் கட்டாயமாக ஒரு குறிப்பிட்ட விலைக்கு வாங்கி கொள்வது என்று சட்டம் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சட்டத்தை நமது ராஜ்யத்திலும் பிரயோகிப்பதற்கான வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகிறது. அந்த சட்டத்தின்படி நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வதற்கு இந்த அரசாங்கத்திற்கு மாத்திரமல்ல; பல அதிகாரிகளுக்கும் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சட்டத்தின்படி, இந்த சட்டம் செப்டம்பர் மாதம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதில் இருக்கின்ற முறை என்னவென்றால் தொடர்ந்தாற்போல் மூன்று மாதங்களாக இருக்கும் விலையிலிருந்து மேலே போகுமானால் இந்த சட்டத்தை பிரயோகிக்க வேண்டுமென்றிருக்கிறது. ஆகவே அவ்வாறு விலை அதிகப்படுமானால் பொது மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கும் வகையில் அதற்காக இயற்றப்பட்டதுதான் இந்த சட்டம். அந்த மாதிரி, இந்த ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில் அரிசியின் விலையை நாங்கள் அப்போதைக்கப்போது கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் வருகிறோம். இதுவரையில், இங்கே அந்தச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அளவிற்கு அவ்வளவு தூரம் உயரவில்லை. 'ஸோன்'-க்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டபோது என்ன விலையில் அரிசி இருந்தது என்பதையும் இப்போது என்ன விலையில் இருக்கிறது என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். விலை அதிகமாகலாம். விலை ஏறினால் அதைக் குறைக்கத்தான் வேண்டும். இருந்தாலும் அப்போது இருந்த விலையைவிட இப்போது விலை அதிகமாகவில்லை. இப்போது கொஞ்சம் விலை குறைந்தே இருக்கிறது. இதில்தான் அரசாங்கத்தின் கஷ்டம் இருக்கிறது. அதாவது, விலை உயரவில்லை என்பதால் நாம் அரிசியை வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்றால், எந்த விலைக்கு வாங்குவது? இப்போதைய மார்க்கெட் விலைக்கு வாங்க முடியாது. அப்படி இருந்தாலும் இன்னும் விலை உயரும். அதையும் பார்க்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் எண்ணுகிறது. குறுவை நெல்லை வாங்கலாமா என்று அரசாங்கம் யோசித்தது. ஆனால், "குறுவையில் அதிகம் கிடைக்காது. அதை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டால் அதன் விலை அதிகமாகலாம். இப்போது எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம்" என்று அரசாங்கம் தீர்மானித்தது. ஆனால், வருகின்ற சம்பா அறுவடையில் உரிய தானியத்தை அரசாங்கம் வாங்கலாம் என்ற அடிப்படையில் இப்போது ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வாறு அரசாங்கம் வாங்குவது என்றால், விலையை நிர்ணயித்து, யாரிடமிருந்தும்—பெரிய நிலச்சுவான் தாரர்களாக இருந்தாலும் சரி, மார்க்கெட்டில் என்ன விலை இருந்தாலும் சரி, அந்த விலைக்குத்தான் வாங்கும். அந்த ஏற்பாடு பழைய கண்ட் ரோலை ஓரளவிற்குக் கொண்டுவருவதாகத்தான் இருக்கும். அப்படிப்பட்ட கண்ட்ரோலைக் கொண்டுவந்தால் பல காரியங்களை நிறைவேற்றலாம். கண்ட்ரோல் வேண்டாம் என்று சபை அங்கத்தினர்கள் சொல்வதையும் நாங்கள் கவனிக்கிறோம். கண்ட்ரோலைத் தவிர்க்க முடியாது என்ற சூழ்நிலை ஏற்படும் வரையில் கண்ட்ரோலைக் கொண்டுவர வேண்டாம். கண்ட்ரோல் இல்லாதபோது விவசாயிகளும் மற்றவர்களும் புகார்கள் கூறினார்கள். கண்ட்ரோலைத் தவிர்க்கக்கூடிய நிலையில் அதைக் கொண்டு வரவேண்டாம் என்பது தான் நம் கருத்து. ஆகவே, கண்ட்ரோல் இல்லாத வகையில் என்ன நடவடிக்கைகளை எடுக்க முடியுமோ அந்த நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுத்துத்தான் வருகிறது. கேரள ராஜ்யத்திற்கு நம்முடைய ராஜ்யத்திலிருந்து அரிசி அதிகமாக ஏற்றுமதியாகிறது என்பது குறிப்பிடப்பட்டபோது கடைசியாகப் பேசிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவருக்கு கொஞ்சம் சுறுக்கென்றிருந்தது. வேறு எந்த ராஜ்யத்தை யாவது குறிப்

[Sri M. Bhaktavatsalam] [7th November 1957]

பிட்டிருந்தால் அவருக்கு அப்படித் தோன்றி யிருக்காது. ரொம்ப touchy யாக இருப்பது சில பேருக்கு சகஜம் தான். ஆனால் அவரை விட எனக்கு கேரள ராஜ்யத்தில் அக்கறை உண்டு. காரணம், இங்கே பரம்பி குளம் தண்ணீர் வருகிறது என்பதால் அல்ல, எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், யார் ஆளவதாக இருந்தாலும், எந்த மக்களையும் எந்த அரசாங்கத்தையும் அவசியமில்லாமல் குறை கூறக் கூடாது. இப்போது கேரளாவைப் பற்றி குறைகூறுவதற்கு அவசியமில்லை என்று நான் சொல்வேன். கேரள அரசாங்கத்தைப் பற்றியோ, கேரள மக்களைப் பற்றியோ நான் குறை கூறவில்லை. ஆந்திர அரசாங்கத்தைப் பற்றியோ ஆந்திர மக்களைப்பற்றியோ நான் குறை கூறவில்லை. நான் குறை கூறுவதெல்லாம், வியாபாரிகளைப் பற்றித்தான். ஆனால், வியாபாரிகளைப்பற்றியும், பொதுவான கண்டனத் தீர்மானத்திற்கு அவசியமில்லை. வியாபாரிகள் சில சமயங்களில் 'ஸ்பெகுலேஷன்'-ல் இறங்குகிறார்கள். கேரள நாட்டிற்கு எவ்வளவு அரிசி வேண்டி யிருக்கும் என்று மதிப்பிட ஆரம்பிக்கிறார்கள். அந்த விஷயத்தை யெல்லாம் அரசாங்கம் செய்யும். தஞ்சாவூர் வியாபாரிகள், கேரள நாட்டில் வாங்கும் சக்தி அதிகமாக இருக்கிறதா என்று பார்க்கிறார்கள். சிதம்பரம், கடலூர் முதலிய இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று அரிசியை வாங்கி லாபத்துக்கு விற்கிறார்கள். லாபம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் வியாபாரிகள் பல காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். இந்தக் காரியங்களைப் போட்டி போட்டுக்கொண்டு செய்கிறார்கள். இந்த நிலையில் அரிசிப் பற்றிக் குறைக்கு இந்த அரசாங்கத்தார் சமாதானம் கூறவேண்டுமானால் 'ராஜ்யத்தில் எவ்வளவு நெல் உற்பத்தி செய்யப் பட்டது' என்ற புள்ளி விவரத்தை கொடுக்காமல், வேறு என்ன சமாதானம் நன்றாகச் சாப்பிட வேண்டும்' என்று எண்ணுவதுதமிழ் நாட்டின் பண்பு. 'நாம் சாப்பிட வேண்டும் ; மற்றவர்கள் பட்டினி கிடக்க வேண்டும்' என்பது நம் பண்பு இல்லை என்று முதலில் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

சாதாரணமாக நம் ராஜ்யத்தில் அரிசிப் பற்றிக் குறை, வருஷத்தில் 1½ லட்சம் டன் என்று முன்பே சொன்னேன். மழை தவறினாலோ அல்லது வேறு இடையூறுகள் ஏற்பட்டாலோ இந்தப் பற்றிக் குறை 3-4 லக்ஷம் டன்கள் கூட ஆகும். ஒன்றரை லக்ஷம் டன் பற்றிக் குறை இந்த ராஜ்யத்திலிருந்து போது ஆந்திராவிலிருந்து நமக்கு அரிசி வந்து கொண்டிருந்தது. அதே சமயத்தில் நம் ராஜ்யத்திலிருந்து கேரளாவிற்கு 50,000 டன் அரிசி போகும். இது சராசரியாக இருப்பதை நான் பார்த்தேன். சென்ற மூன்று ஆண்டுகளாக பற்றிக் குறை அப்படியே இருக்கிறது. கடந்த மூன்று வருஷங்களில் இங்கே சமாராக மழை பெய்தது. இந்த வருஷம் வடகிழக்குப் பருவ மழை பொய்த்து விடுமோ என்று சந்தேகப்பட்டோம் ; ஆனால் வடஆற்காடு, தென்னாற்காடு ஜில்லாக்களில் ஓரளவு பெய்திருக்கிறது ; கார்த்திகை மாதத்திற்குள் போதிய அளவு மழை பெய்துவிடும் என்று எதிர் பார்க்கிறேன். இந்த ஆண்டு normal year ஆக இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். 1954-55-ல், தஞ்சாவூரிலிருந்து கேரளாவிற்கு 113,000 டன் அரிசி ஏற்றுமதியானது ; ஆந்திராவிலிருந்து சென்னைக்கு 92,000 டன் அரிசி வந்தது. 1955-56-ல், தஞ்சாவூரிலிருந்து கேரளாவிற்கு 198,000 டன் அரிசி ஏற்றுமதியானது ; ஆந்திராவிலிருந்து சென்னைக்கு 34,000 டன் அரிசி வந்தது. 1956-57-ல் தஞ்சாவூரிலிருந்து கேரளாவிற்கு 249,000 டன் அரிசி ஏற்றுமதியானது ; 33,000 டன் அரிசி ஆந்திராவிலிருந்து சென்னைக்கு வந்தது. ஆகவே, 1956-57-ம் வருஷத்தில் நம் ராஜ்யத்திலிருந்து 2½ லக்ஷம் (2.49 லட்சம்) டன் அரிசி கேரளாவிற்குப் போயிருக்கிறது. நம் ராஜ்யத்திலிருந்து ஏற்றுமதியாகிறது என்றாலே ஒரு விசேஷம். மேலும், ஆந்திராவிலிருந்து நம் ராஜ்யத்திற்கு அரிசி வருகிற தென்னாற்காடு அதுவும் சந்தேஷமானது தான். சாதாரணமாக நமக்கு 1½ லக்ஷம் டன் அரிசி பற்றிக் குறை ; 2½ லக்ஷம் டன் அரிசி சாதாரணமாக கேரளாவிற்குப் போய்க்கொண்டிருந்தது. நாம் பற்றிக் குறையை எப்படி சமாளிக்கிறோம் ? இங்கே

7th November 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

நெல் உற்பத்தி ஓரளவு பெருகித்தான் இருக்கிறது ; அதை மறுக்க முடியா யாது. ஒரு கனம் அங்கத்தினர் கூறியபடி, உணவுப் பொருள் உற்பத்தி பெருகுவதுடன் மக்கள் உற்பத்தியும் பெருகி வருகிறது. மக்கள் உற்பத்தி பெருகுவதுடன் வாழ்க்கைத் தரமும் ஓரளவு உயருகிறது. ஆறு அவுன்ஸ் அல்லது 7 அவுன்ஸ் உட்கொள்ளப்பட்டு வந்தது போய், இப்போது மக்கள் 12 அவுன்ஸ் அரிசி உட்கொள்கிறார்கள் என்றுதான் கருதுகிறேன் ; அவ்வாறு மதிப்பிடுகிறேன். மேலும், ராஜ்யத்தில் கஷ்டம் ஏற்பட்டபோது கொஞ்சம் கோதுமை சாப்பிட்டுப் பழகி யுள்ளவர்கள் கூட இப்போது 'அரிசியே சாப்பிடுவோம், அதுதான் fashion' என்று நினைக்கிறார்கள். அரிசி விஷயத்தில் வடநாடு, தென்நாடு என்று வேற்றுமை பாராட்டு வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வடநாட்டார் கோதுமையைச் சாப்பிட்டு பலவான்களாக இருக்கிறார்கள். நாமும் கோதுமையைச் சாப் பிட்டு பலவான்களாக இருக்கலாம். அரிசியானது மில்லில் தீட்டப்பட்டு விடுவதால் அதிலுள்ள சத்தெல்லாம் போய்விடுகிறது. ஆகவே, ஓரளவாவது நாம் கோதுமை சாப்பிடுவேண்டும். உணவிலும் மாறுதல் வேண்டும். நான் கர்னாடகம் நவீனம் என்று வித்தி யாசம் பாராட்டுபவன். எல்லாவற்றிலும் புதுமை வேண்டும். புதுமை யைத்தான் நான் விரும்புகிறேன். புதுமையை நாம் வரவேற்க வேண்டும். ஆகவே நம் உணவில் கோதுமையை கொஞ்சமாவது சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இனிமேல் உணவு பழக்கங்களை ஓரளவு மாற்றிக்கொள்வதற்கு வேண்டிய பழக்கம் மக்களுக்கு வேண்டும். இந்த பழக்கம் உடனடியாக வராது. அதை மாற்றிக்கொள்வதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வந்தால் கூடிய சீக்கிரத்தில் மாற்றிக்கொள்ளலாம். நாங்கள் உற்பத்தியை பெருக்கிக் கொண்டு தான் வருகிறோம். நாங்கள் மதிப்பிட்ட வகையில் சென்று ஐந்து வருஷத்தில் 100-க்கு 15 விசிறம். உற்பத்தியை பெருக்கி யிருக்கிறோம். அதுவும் போதாது. சமுதாய அபிவிருத்தி திட்டத்தின் மூலமாகவும் இன்னும் மற்ற அபிவிருத்தி திட்டங்களின் மூலமாகவும் இன்னும் அதிகமாக அதாவது 100-க்கு 20 சத விசிறம் பெருக்க வேண்டும் என்று திட்டம் போட்டிருக்கிறோம். அபிவிருத்தி திட்ட வேலைகள் நடை பெற்று வரும் இடங்களில் அதிகப்படியாக உணவை உற்பத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைச் செய்து கொண்டு வருகிறோம். அதிலேயே கவனமும் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். இப்பொழுது கணிசமான முறையில் உற்பத்தியும் பெருக்கிக்கொண்டுதான் வருகிறது. உற்பத்தி பெருகுவதினால் தேவையும் பெருகிக்கொண்டு வருகிறது. இந்த நான்கு ராஜ்யங்களிலும் ஒரு பக்கத்தில் அதிக பற்றுக்குறையும் இன்னொரு பக்கத்தில் குறைவான பற்றுக்குறையும் இருக்கிறது. இதை வைத்துக் கொண்டு வியாபாரிகள் "ஸ்பெகுலேஷன்" செய்கிறார்கள். அதன் காரணமாக அரிசிக்கு விலை அதிகமாகிறது. இதுதான் இப்பொழுது ஏற் பட்டிருக்கக் கூடிய நிலைமை. இப்பொழுதுள்ள நிலைமை மிகுந்த கவ லையைக்கொடுக்கக் கூடிய நிலைமையில் இல்லை.

அதிகமாக உற்பத்தியைப் பெருக்க என்ன ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்பதைப்பற்றி எல்லோரும் சேர்ந்து அரசாங்கத்திற்கு தெரியப்படுத்த வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதில் அரசாங்கமும் கவனம் செலுத்தவேண்டி யதாக இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தைப்பற்றி பேசும்போது இன்னொரு குறை பாடும் சொல்லப்பட்டது. நமக்கு உணவு தானியங்கள் தான் வேண்டும் மற்ற பயிர்களை பயிரிடுகிறார்கள், அதாவது கமர்சியல் க்ராப்புகளை பயிரிடு கிறார்கள், அதிக ரொக்க வருமானம் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக அதைப் பயிரிடுகிறார்கள், அதை சர்க்கார் ஏன் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று குறை கூறினார்கள். அதிலும் குறிப்பாக கனம் அங்கத்தினர் அன்பழகன் அவர்கள் இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார், அப்படி குறிப்பிடும் போது அதிகப்படியாக நஞ்சை நிலங்களில் ஏன் கரும்பை உற்பத்தி செய் வதற்கு அனுமதித்திருக்கிறீர்கள் என்றும் குற்றம் சாட்டினார். நீர்பாசன வசதியுள்ள இடங்களில் கரும்பை சாகுபடி செய்ய ஏன் அனுமதிக்கிறீர்கள் என்று சொல்லுகிறார். இதைப்பற்றி முதலில் நான் ஒன்றை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அரிசி, மற்ற உணவு தானியங்களை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் இதைப்பற்றி முன்பு ஒரு முறை இதைப்

[Sri M. Bhaktavatsalam] [7th November 1957]

பற்றிய புள்ளி விவரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறேன். கரும்பு சாகுபடி செய்வது ரொம்பவும் குறைவு என்று சொல்லியிருக்கிறேன். தஞ்சை ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் 13 லட்சம் ஏக்கர் நிலத்தில் நெல் சாகுபடியாகிறது. கரும்பைப் பார்த்தால் பத்து ஆயிரம் ஏக்கர் நிலத்தில் சாகுபடியாகிறது. இது பிரமாதம் அல்ல. இது வேண்டாம் கூட என்று சொன்னால் அதை ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. நமக்கு கரும்பு வேண்டியதாக இருக்கிறது. நாம் பருத்தியையும் பயிர் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் நமக்கு ஆடை வேண்டியதாக இருக்கிறது. நம்முடைய ஆடை உற்பத்தியைக் கண்டு இங்கிலாந்தில் கூட நம்மைக் கண்டு பயப்படக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அவர்களுடைய தொழிற்சாலைகளுடன் போட்டி போடக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இங்கிலாந்தில் பருத்தி உற்பத்தி கிடையாது. வெளி நாடுகளிலிருந்துதான் அவர்களுக்கு வரவேண்டியதாக இருந்தது. அதனால் தான் நமக்கு ஆடை வேண்டியதாக இருப்பதால் நாம் பருத்தியையும் உற்பத்தி செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அது தான் நம்முடைய துணித்தொழிலினுடைய சிறப்புக்குக் காரணம். இன்னும் அதிகமாக நாம் பருத்தியை உற்பத்தி செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதைப் பெருக்குவதற்கும் திட்டமிட்டு அதை நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருகிறோம். அதைப்போலவே நமக்கு புகளியிலே வேண்டாமா? அதையும் நாம் அந்நிய நாட்டிலிருந்து எதிர் பார்க்க வேண்டுமா? நமக்கு மஞ்சள் வேண்டாமா? அதையும் நாம் அந்நிய நாட்டிலிருந்து எதிர் பார்க்க வேண்டுமா? இவைகளையெல்லாம் நாம் இங்கேயேதான் தயார் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. இவைகளை நெல் பயிருடன் தான் நாம் தயாரிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அவையெல்லாம் சேர்ந்து அபிவிருத்தி அடையவேண்டுமான்ால் அதற்கு என்று தனியாக ஒதுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே அது ஒரு ஜீவாதாரமான தொழில். மற்றும் நிலத்தில் ஒரே பயிரை இடுவதாக இருந்தால் அதனால் போதிய பலன் இருக்காது. விவசாயம் சரியான முறையில் அபிவிருத்தி அடையாது. ஆகவே தான் இதர பயிரையும் இடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். ஒருவருக்கு நாலேந்து ஏக்கர் நிலம் இருந்தாலும் அதில் $\frac{1}{2}$ ஏக்கரா அல்லது $\frac{1}{4}$ ஏக்கரா கரும்பு பயிர் செய்கிறேன் என்று சொன்னால் அதற்கும் அனுமதிக்கிறோம். ஐந்து ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர் கூட கொஞ்சம் இடத்தில் இப்படிப்பட்ட வருமானம் வரக்கூடிய பயிரைச் செய்கிறோம் என்று சொன்னால் அதையும் சிபாரிசு செய்கிறோம். ஆகவே இப்பொழுது கரும்புக்கு அனுமதி கொடுத்திருப்பதைக் கண்டு யாரும் பயப்பட வேண்டாம். இதனால் உணவு உற்பத்தி பாதிக்காது. அப்படி பாதிக்கக் கூடிய அளவில் அரசாங்கம் அனுமதிக்காது. ஓரளவு பல பயிர்களை இடுவதற்கு வேண்டிய ஆதரவு அளிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

மற்றப்படி நீர்பாசன விஷயங்களைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். பெரிய நீர்பாசனத்திற்கு வசதி எங்கே கிடைத்தாலும் அதை விட முடியாது. அதை முக்கியம் என்று கருதி அதை நடத்தி வருகிறோம். அதைப்போலவே சிறிய நீர்பாசன திட்டங்களிலும் அதிகப்படியான கவனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். அவைகளில் தாமதம் ஏற்படுகிறது என்று குறை கூறினார்கள். தாமதம் ஏற்படுகிறது என்று சொல்வது வாஸ்தவம் தான். பெரிய நீர்பாசனத்தை எடுத்துக் கொண்டு அதில் வீணாக பணத்தைச் செலவு செய்ய வேண்டும் என்று யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். அதை எடுத்து நடத்துவதாக இருந்தால் அதனால் எவ்வளவு பலன் கிடைக்கிறது, அதனால் யாராவது பாதிக்கப் படுகிறார்களா, செலவு செய்யப்படும் பணம் நல்ல முறையில் செலவு செய்யப்படுகிறதா என்பதை யெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்த பிறகுதான் அந்த அபிவிருத்தி திட்டத்தை எடுத்து வேலை செய்கிறோம். இப்படிப்பட்ட பல விஷயங்களை ஆராய்ச்சி செய்த பிறகு தான் அவைகளை எடுத்து நடத்துகிறோம். இப்படி ஆராய்ச்சி செய்வதால் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. அதை ஒரு குறையென்று சொல்ல முடியாது. இப்படிப்பட்ட காலதாமதம் ஏற்படாமல் வேலைகளை எடுத்து நடத்தவும் முடியாது. இது தவிர்க்க முடியாத தாமதம் தான். கனம் அன்புமகன் அவர்கள் பேசும்போது இதில் எவ்வளவு பலன் வரும் என்ற கணக்கைப்பார்க்க வேண்டாம் என்று குறிப்பிட்டார். நீர்பாசனக் கொள்

7th November 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

கையை இந்த காங்கிரஸ் அரசாங்கம் சென்ற பத்து வருஷகாலமாக கடைப் பிடித்து வருகிறது. அது முதற்கொண்டு இப்படிப்பட்ட கொள்கையைத் தான் அனுசரித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். முன்பு இருந்த ஆட்சியாளர்கள் வட்டி முதற்கொண்டு கணக்குப் போட்டு அப்படி வட்டிக்கு சரிக்கட்டுமா என்று பார்த்த பிறகு தான் அவர்கள் அந்த திட்டத்தை எடுத்து நடத்துவார்கள். அந்தக் கொள்கையை இந்த அரசாங்கம் கடை பிடிக்க வில்லை என்பதைத்தான் நான் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். இப்படி அவர்கள் கணக்குப்பார்த்து பல திட்டங்களை கைவிட்டுவிட்டார்கள். அந்த திட்டங்களில் ஒன்று கீழ் பவானி திட்டம். அப்படி அவர்கள் கைவிட்ட திட்டங்களையெல்லாம் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் எடுத்து நிறைவேற்றி வருகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இவைகளை எடுத்து நிறைவேற்றும்போது அவைகள் எல்லாம் மக்களுடைய பணத்தைக்கொண்டு தான் நிறைவேற்றுகிறோம். அதனால் தான் அதற்கு ஏற்ற ஓரளவு பலன் இருக்கிறதா என்பதை ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட திட்டங்களை எடுத்து நடத்தினால் இரண்டு மூன்று ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களும் தான் பலன் அடைகிறார்கள், ஒரு செண்ட் கூட நிலம் இல்லாதவர்களும் தான் பலன் அடைகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட திட்டங்களினால் ஊருக்கு கேடும் ஏற்படுகிறதேயொழிய ஒரு வருளுக்கு மட்டும் அல்ல. ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் வைத்திருக்கிறவனுக்கும் செலவாகிறது, ஐயாயிரம் ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருக்கக் கூடியவனுக்கும் தான் செலவாகிறது. வியாதியில் அடிபட்ட ஒருவனுக்கு தேகத்தில் அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்து அவனுக்கு முதலில் டானிக் கொடுத்து அபிவிருத்தி செய்கிறோம். அவனுக்கு நல்ல டீட்ட்மெண்ட் கொடுக்கிறோம். அப்படிக்கொடுத்து விட்டு அவனுக்கு அதிகம் சாப்பிடக் கொடுக்கவேண்டும் என்று நினைத்து அவனை மாதத்தில் ஆயிரம் ரூபாய்க்கு சாப்பிட வேண்டும் என்று சொன்னால் எப்படி சாப்பிட முடியும். அப்படி சாப்பிட்டு அவனால் வெளியேற முடியாது. ஆகவே இதை ஓரளவு பரிசீலனை செய்துதான் பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

நீர்பாசன விஷயமாக மற்றொன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன், "Desilting Tanks" என்ற ஒரு புது முறையை கொண்டு வர உத்தேசித்திருக்கிறோம். இதற்கு முன்பு மராமத்து இஞ்சினியர்கள் இதை எடுத்துக் கொள்ள வில்லை. எரிக்கூலி அதற்கு வசதி இருக்கிறது. இப்பொழுது எரிகளில் அதிகப்படியான சில்ட் இருக்கிறது. அவைகளை எடுத்து கரையில் போட்டால் ஓரளவு கரை உயரும். அதனால் நீர்பாசனத்திற்கு அதிகப்படியான தண்ணீரைத் தேக்கிக் கொள்ளலாம். இப்படிப்பட்ட ஒரு எண்ணம் அரசாங்கத்தினிடம் இருக்கிறது. இதற்கு என்று இப்பொழுது பத்து லட்சம் ரூபாய் செலவிடப்பட வேண்டும் என்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப் பற்றி சீப் இஞ்சினியர் அவர்களைக் கேட்டிருக்கிறோம், இன்னும் எங்கே யெல்லாம் இந்த திட்டத்தைக்கொண்டு வரலாம் என்று. இதை பெரிய அளவில் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் அரசாங்கத்தினிடம் இருக்கிறது. இதற்கு மத்திய அரசாங்கமும் வேண்டிய அளவில் உதவி அளிக்கிறோம் என்று வாக்களித்திருக்கிறார்கள்.

இம்மாதிரியான திட்டங்களை பெருவாரியான முறையில் எடுத்துக் கொண்டு நடத்த வேண்டும் என்ற நிலையில் இன்று அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. மற்றும் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கும் வகையில் பல புதிய திட்டங்களை எடுத்து, அதிலும் விவசாய அபிவிருத்தித் திட்டங்களை எல்லாம் எடுத்து இன்று உருவாக்கி, அவைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருகிறோம்.

கனம் அன்பழகன் அவர்கள் தன்னுடைய பேச்சில் அடிக்கடி ஆண்டவனை இழுத்துப்பேசிக்கொண்டு வந்தார். எதை அவர் மனதில் வைத்துப் பேசினார் என்பதைத் தெரியவில்லை. அஞ்சலியைப் பெருங்குடி மக்கள் மீது இதைச் சுமத்த வேண்டாம். அவர்கள் அதிகமாக ஆண்டவனை நினைப்பது இல்லை. நானும் எவ்வளவோ தரம் அவர்களுடன் பேசியிருக்கிறேன், சிறிய நிலச்சுவாந்தார்களுடனும் பேசியிருக்கிறேன், பெரிய நிலச்சுவாந்தார்களுடனும் பேசியிருக்கிறேன், அவர்கள் அதிகமாக ஆண்டவனைப்பற்றி நினைப்பதே இல்லை. புதிய முறைகளைப் பற்றியெல்லாம் பேசி

[Sri M. Bhaktavatsalam] [7th November 1957]

யிருக்கிறேன். புதிய முறைகளையெல்லாம் அவர்கள் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவைகளையெல்லாம் அவர்கள் தயங்காமல் ஏற்றுக் கொண்டு அதை அனுசரித்து பயிர் செய்திருக்கிறார்கள். அதற்கு புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்க முடியும். ஜப்பானிய முறையையும் அனுசரித்து அவர்கள் உற்பத்தியில் வேலை செய்கிறார்கள். அப்படி உயர்த்தியிருப்பதாகவும் கணக்கிட்டுக் காட்டுகிறார்கள். “விவசாய இலாகா அதிகாரிகள் சொல்லக்கூடிய இந்த விவசாயத்தை நீங்களும் ஈற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னதன்பேரில் அவர்களும் சிந்திக்கிறார்கள். அவர்கள் புதிய முறைகளை ஏற்றுக்கொண்டு வருகிறார்கள். “அனுபவம் உடையவர்களாக இருக்கிறவர்கள் சொல்கிறார்கள், நீங்களும் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என்று அவர்களிடம் சொல்கிறேன். அந்த முறையில் விவசாயிகள் தயங்காமல் பல திட்டங்களை ஏற்று நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களுக்குரிய வசதிகளை அளிக்கவேண்டும் என்பதற்காக நல்ல விதை, நல்ல உரம் அளிக்கப்படுகின்றன. ரசாயன உரத்தின் விலையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். எவ்வளவு தூரம் ரசாயன உரத்தின் விலையைக் குறைக்கமுடியுமோ அந்த அளவுக்குக் குறைக்கிறோம். ஆனால், இன்று போதிய அளவு ரசாயன உரம் உற்பத்தி ஆகாத காரணத்தால் ரசாயன உரத்தின் தேவை அதிகமாகிறது. எங்கு பார்த்தாலும் ரசாயன உரம் வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். அன்னிய நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி ஆகிறது. இதை வைத்துக்கொண்டு விலை நிர்ணயிக்கிறோம். ஆனால், வேறு சில கம் பெனிகள் அதிக விலை போடுகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கும் ஒரு கட்டுப்பாடு வேண்டும். நான் கூட்டுறவு சங்கங்களை வற்புறுத்தி வருகிறேன், கேட்டுக்கொண்டு வருகிறேன். “உர விநியோகத்தை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு, அதிக லாபத்திற்கு இடம் இல்லாமல் நீங்கள் விவசாயிகளுக்கு விநியோகம் செய்யுங்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம். கூட்டுறவு சங்கங்கள் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று தான் நான் நம்புகிறேன்.

தழை உரமும் நல்ல சத்து அளிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. உற்பத்தியை அதிகரிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது என்பதை அறிந்து தழை உரத்தை விவசாயிகள் அதிகமாக எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். அதற்கு விதை வேண்டும். அது சம்பந்தமாக பெரிய வியாபாரம் நடக்கிறது. விதை கிடைப்பதில்லை. விதை சுலபமாகக் கிடைக்கவும் ஏற்பாடு செய்கிறோம்.

கம்போஸ்ட் உரம் விஷயத்திலும் விசேஷ கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. அதோடு, உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளிடமிருந்து குறைந்த விலைக்கு இந்த உரத்தை வாங்குவதில் போட்டா போட்டியிருக்கிறது. வியாபாரிகள் போட்டா போட்டியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதைச் சமாளிக்க, குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்க இடம் இல்லாமல் செய்வதற்கு, கிராமந்தரங்களில் விவசாயிகளுக்குக் கடன் வசதி, கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலம் அதிகமாக்கவேண்டுமென்பதில் விசேஷ கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது.

இந்த வகைகளிலே உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கும், விவசாயிகளுக்குத் தாங்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழில் கட்டுப்பாடி ஆவதற்கும், பல வகைகளிலே இன்று கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. அதை விவசாயிகள் ஏற்றுக்கொண்டு பலன் அடைந்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால், “இது எல்லாம் சரி, நிலச் சீர்திருத்தம் சரியாக நடைபெறவில்லை, புதிதாகச் சட்டம் கொண்டுவரவில்லை” என்று கூறினார்கள். “இருக்கிற சட்டம் சரிவர நிறைவேற்றப்படவில்லை” என்றெல்லாம் கூறினார்கள். நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்திலே அரசாங்கத்திற்கும் போதிய அக்கரை இருக்கிறது; கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள். பல சட்டங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். எந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றினாலும் அதில் சில குறைபாடுகள் தோன்றலாம். அவைகளை அகற்றுவதற்கும் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்துவதற்குத் தயங்குவது இல்லை. மேற்கொண்டு நில வரம்பை ஏற்படுத்தக் கூடிய சட்டம் செய்வதிலும் சில சட்டபூர்வமான சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை ஆராய்ந்து தான் செய்யவேண்டும்.

7th November 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

கனம் அங்கத்தினர் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தலைவருக்கே தெரியும். கம்யூனிஸ்டு அரசாங்கமே வந்தவுடனே மறுநாள் அந்த மசோதா ஒன்றையும் கொண்டு வரவில்லை. அவர்களுக்குக் கூட கொஞ்சம் தயக்கம் இருக்கிறது. கொஞ்சம் தாமதம் ஆகிறது. நானும் ஒரு கருத்தை கனம் அங்கத்தினருக்குக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். சில கருத்துக்களை நானும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். நம்முடைய அடிப்படையான லட்சியம் உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும் என்பது. அதன் பூலமாக பொருளாதார நிலை உயரவேண்டும் என்பது. 40-க்குப் பதிலாக 60 வருகிறது போதும் என்று குடியானவர்கள், விவசாயிகள், குத்தகைதாரர்கள் நினைத்தால்—இம்மாதிரி சட்டம் நிறைவேற்றுவதனால்—அத்தகைய மனப்பான்மையினால், அத்தகைய அலட்சியத்தினால் ஒன்றும் பலன் ஏற்படாது. பெரிய நிலச் சவாந்தார்களானாலும், சிறு நிலச்சவாந்தார்களானாலும், கட்சிக்காரர்களானாலும் உற்பத்தியைப் பெருக்கும் வகையிலே அவர்கள் கவனம் செலுத்தவேண்டும். அப்படிச் செலுத்தத் தவறுகிறார்கள் என்றால், அவர்களிடத்திலே அரசாங்கத்திற்கு அக்கறை இல்லை. எல்லோரும் செல்வ உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும். அதற்குரிய வகையிலே அரசாங்கம் எத்தகைய ஆதரவு அளிக்கவேண்டுமோ அத்தகைய ஆதரவு அளித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

உற்பத்தியைப் பெருக்குவதிலே என்ன தடைகள் இருந்தாலும், சட்ட ரீதியாக இருந்தாலும், வேறு வகையிலே இருந்தாலும், அந்தத் தடைகளை நீக்குவதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக் கொண்டுதான் வருகிறார்கள்.

இன்னும் கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், சிறிசில நீர்ப் பாசனங்களைப்பற்றி. தஞ்சை ஜில்லா பூராவும் ஜீவநதியாகிய காவிரி நதியின் தண்ணீர் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. அங்கேயும் குறைபாடு இருக்கிற தைப்பதைப்பற்றி சாதார்ப் வேதர்த்னம் பின்னே அவர்கள் சொன்னார்கள். அது கவனத்திற்கு உரியது. எங்கே பலன் சலபமாக வரக்கூடுமோ அங்கே முக்கியமாக கவனம் செலுத்தப்பட்டுதான் வருகிறது.

இன்னும் எனக்குப் பின்னால் லீற்றிருக்கிற வடாற்காட்டைச் சேர்ந்த கனம் அங்கத்தினர் பாலாறு சம்பந்தமாக குறை சொன்னார்கள். எந்த எந்த வகையிலே கவனம் செலுத்தக்கூடுமோ அந்தந்த வகையிலே கவனம் செலுத்துகிறோம். நான் எந்தப் பிரச்சனையைப்பற்றியும் முற்றுப் புள்ளி வைக்கவில்லை. ஆனால் கறக்காத பசவினிடத்தில் கறந்து கொண்டிருப்பதால் பயன் இல்லை. கறக்கக்கூடிய பசவினிடம் கறக்க வேண்டுமே தவிர, வறண்ட பசவினிடத்தில் கறக்க முயற்சிப்பது பசுவைக் கொடுமப்படுத்துவதாகும்.

பாலாறு வறண்ட ஆறு. அதில் தண்ணீர் கிடைக்கச் செய்வதற்கு அரசாங்கம் என்ன முயற்சி செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்யும். அந்த விஷயத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவில்லை. கனம் அங்கத்தினர் பாலாற்றைப்பற்றி ரொம்ப உருக்கமாகப் பேசியபோது எனக்கு ஒன்று நினைவுக்கு வந்தது. நான் சில வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒரு புராணக் கதை படித்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அந்தப் புத்தகத்தில் பாலாற்றின் வரலாறு எழுதப்பட்டிருந்தது. அது என்னவென்றால், வசிஷ்டர் காம தேனுலோகம் அந்தப் பிராந்தியத்தில் நடமாடிக்கொண்டிருந்தாராம். கறுத்த மேகம் இரண்டு தினங்களுக்குமுன் பார்த்தோமே, அதைவிட அழகான மேகம் தவழ்ந்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்ததும் காம தேனுலுக்குக் காதல் ஏற்பட்டாம். அந்தக் காதலைத் தவிர்க்கவேண்டுமென்று அந்த ரிஷி ஒரு தர்ப்பை புல்லைக் கிள்ளிப்போட்டு ஒரு கன்றை உண்டாக்கினாராம். அக் கன்றைப் பார்த்ததும் காமதேனுலுக்கு மனது மாறிப்போய், பொய்க் கன்றை நிஜக் கன்றாகக் நினைத்துக்கொண்டு, பாலிப் பெருக்கியதாம். அதுதான் பாலாறுக் ஓடிற்று என்பது புராணக் கதை.

அந்தக் கதையைப் படித்துப் பார்த்ததும் சென்னை நகரில் செத்த கன்றின் உடலில் வைக்கோலை அடைத்து, அதைப் பசவினிடத்தில் காட்டிப் பால் கறக்கும் காட்சி என் கண் முன் வந்தது. கனம் அங்கத்தினர்கள்

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[7th November 1957]

கூட கவனித்திருப்பார்கள். செத்த கன்றைக் காட்டிக் கறக்கும் பால் விஷத்தன்மை வாய்ந்தது, உடம்புக்கு நல்லது அல்ல என்று சொல்வார்கள். ஆயினும், போதுமான பால் கிடைக்காததால் நாம் பெய்க் கன்றைக் காட்டி கறக்கின்ற பாலையும் சாப்பிட்டுக்கொண்டுதான் வருகிறோம். அதைப்போல பாலாற்றில் தண்ணீர் வரும் விஷயத்திலும் நம் மால் ஆனதைப் பார்ப்போம். அதைப்பற்றி அதிகமாக, அதையே சொல்லிக்கொண்டிருப்பதால் பிரயோஜனம் இல்லை என்று தான் நான் சொல்கிறேன். (கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ எம். கல்யாணசுந்தரம் அவர்களின் குறுக்கீடு) கிருஷ்ண-பெண்ணையாறு திட்டம் பெரிய விஷயம். வேறு ராஜ்யங்களோடு கலந்து பேச வேண்டிய விஷயம். எந்த எந்த வகையில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமோ அதில் அரசாங்கம் தயங்காது.

விலையைப்பற்றி நான் குறிப்பிட்டேன். விலையை இன்னும் குறைக்கத் தான் வேண்டும். ஒரு அளவுக்கு மேல் விலை குறைந்தால் இதைப்பற்றி விவசாயிகள் கவலைப்படக்கூடும். இது விஷயத்தில் அரசாங்கம் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளும்.

கடைசியாக, நியாய விலைக் கடைகளைப்பற்றிச் சொல்லி என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். நியாய விலைக் கடைகளை வைப்பதன் நோக்கம் விலையைக் குறைப்பதற்காக அல்ல. விலை குறைக்கப்படும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. அதிக விலைக்கு அரிசியை வாங்கி நியாய விலைக் கடைகளின் மூலம் ஏழைகளாக இருப்பவர்களுக்கு குறைந்த விலைக்கு கிடைக்கச் செய்யவேண்டும் என்பது முக்கியமான நோக்கம். நகரப் பிராந்தியங்களில் தொழிலாளர் வசிக்கும் பகுதிகளிலும் நியாய விலைக் கடைகள் திறக்கப்படுகின்றன. ஆனால், சில சமயங்களில் அறுவடையாய் விட்டால் ஏறக்குறைய நியாய விலைக் கடைகளை எதிர் பார்க்காமலேயே அரிசித் தேவையைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். நியாய விலைக் கடைகள் திறக்கப்படவேண்டுமென்று இந்தத் தீர்மானத்தை பிரேரேபித்த கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் நியாய விலைக் கடைகளில் நாற்றம் எடுக்கும் அரிசி விற்கப்படுகிறது என்று சொன்னார்கள். நியாய விலைக் கடைகளில் நாற்றம் எடுத்த அரிசி விற்கப்படுகிறது என்று சொன்னால், அத்தகைய கடைகள் திறக்கப்படவேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் கோரியிருக்கமாட்டார்கள். ஆகவே, அப்படிக்கெட்டுப்போன அரிசி நியாய விலைக் கடைகளில் கொடுக்கப்படுவது இல்லை. சில இடங்களில் அங்கே போய் வாங்குவது இல்லை. நான் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னால் சற்றுப்பிரயாணம் செய்தபோது இக் கடைகளைப் பார்ப்பது உண்டு. ஒரு மாதமாகத்தான் நான் வெளியே போகவில்லை. விசாரித்ததில், நியாய விலைக் கடைகளில் விற்கும் அரிசி மார்க்கெட் விலையைவிடக் குறைவாக இருப்பதாகத் தெரிகிறது. நிலைமை மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது எங்கே வாங்குகிறது? அதிகமாக நாம் இறக்குமதி செய்ய முடியாது என்று சொன்னார்கள். இன்னும் வேறு ராஜ்யங்களிலேயும் வரட்சி அதிகமாய் போய்விட்டது. இதையெல்லாம் சமாளிக்கவேண்டும். அதிலெல்லாம் மத்திய அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டுமானால், நமக்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு தான் வாங்கிக்கொள்ளலாம். நியாயவிலைக் கடைகள் இல்லாமலே சமாளிக்க முடியுமா என்பதை யோசிக்கவேண்டும். நம்மைப் பொறுத்த வரையிலும் படிப்படியாக குறைக்க வேண்டும். எங்கேயாவது ஒரு இடத்தில் வேண்டுமென்றால், அவசியமிருந்தால் அங்கே வைக்கலாம். ஆனால் நியாய விலைக் கடைகளை அப்படியே குறைக்காமல் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஆகவே இந்த உணவு பிரச்சினை தீர்க்கும் வகையிலும், உணவு உற்பத்தியை பெருக்கும் வகையிலும், விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்யும் வகையிலும் குறுகிய காலத்திட்டம், நீண்ட கால திட்டம் முதலிய பல்வேறு திட்டங்களில் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறோம்.

கடைசியிலே பேசிய கனம் அங்கத்தினர் திரு கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் தங்கள் கட்சி சார்பாக—கட்சி சார்பாக என்று சொல்லவில்லை—அவர்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர் பிரேரேபித்த தீர்மானம் ஒன்றும் ஆட்சிபிக்கக்கூடியது அல்ல என்று சொன்னார். அதில்

7th November 1957]

[Sri M. Bhaktavatsalam]

இருக்கும் கருத்துகளை பொதுவாக ஒன்றும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால் நியாயவிலைக் கடைகளை அப்படியே குறைக்காமல் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. அதுமட்டுமல்ல. இந்தத் தீர்மானத்தின் பேரில் அங்கத்தினர்களுடைய விவாதத்தை நான் வர வேற்கிறேன் என்று முன்பே சொன்னேன். ஆனால் ஏதோ தீர்மானத்தை வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு அரசாங்கத்தைப் பற்றி இதைச் செய்யவில்லை, அதைச் செய்யவில்லை என்று குறை சொல்லி பேசினார்கள். எல்லோரும் பேசியாகிவிட்டது. நானும் அரசாங்கத்தினுடைய யோசனைகளை தெரிவித்துவிட்டேன். ஆகையால் இந்தத் தீர்மானத்தை வோட்டுக்கு விடவேண்டுமென்று அங்கத்தினர் அவர்கள் வற்புறுத்தமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அப்படி வோட்டுக்கு விட்டுத்தான் ஆகவேண்டுமென்றால், அதை அரசாங்கம் எதிர்க்கத்தான் வேண்டியிருக்கும். எதிர்ப்பது என்றால் அதில் கண்டுள்ள கருத்துக்களையெல்லாம் எதிர்க்கிறோம் என்று அர்த்தமல்ல, அரசாங்கம் வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது, அதற்காக தீர்மானம் வேண்டாம் என்ற முறையில்தான் சொல்லுகிறேன்.

SRI K. ANBAZHAGAN : அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஏறத்தாழ சென்ற ஆண்டிலே 2½ லட்சம் டன் அரிசி கேரளாவுக்குப் போயிருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். கேரளம் இந்த வட்டாரத்தின் எல்லைப் பகுதியில் இருப்பதால் அங்கிருந்து அரிசி இந்த வட்டாரத்தையும் தாண்டி வெளியே போகிறது என்று சொல்லப் படுகிறது. அப்படி வெளியேற்றப்படுகின்ற நிலைமை இல்லாமல் தடுப்பதற்கு இந்த வட்டாரம் (Zonal system) என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது? அதேபோல் வட ஆற்காடுக்கு தரப்படுகின்ற உரமானது வட ஆற்காடைத் தாண்டி ஆந்திரப் பகுதிக்கு போய் விடுவதாக ஒரு கனம் உறுப்பினர் தெரிவித்தார். தமிழ் நாட்டிற்கு கிடைக்கவேண்டிய ஒரு வெளியேற்றப்படாமல் தடுப்பதற்கு “Zonal system” என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? உணவு பற்றாக்குறையை தடுக்க தமிழ் நாடு எதேனும் தனியாக நடவடிக்கை எடுக்குமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : ஸோனுக்கு வெளியே ஒன்றும் போகவில்லை. இந்த “ஸோனைச்” சேர்ந்த ராஜ்யங்களுள்ளேயே தான் இருக்கிறது. ஆந்திர ராஜ்யத்தில் அப்படியே வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அதிக விலை கிடைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம், ஆசை. ஆகவே அவர்களிடம் அப்படியே வைத்திருக்கிறார்கள். வெளியே ஒரு இடத்திற்கும் போய்விடவில்லை. நமக்கு 1½ லட்சம் டன் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. அதை யாரிடம் கேட்டு வாங்குகிறது? ஆதலால் நாம் தனியாக இயங்குவது நமக்கே நல்லது அல்ல.

உரம் எங்கேயோ வட ஆற்காடுக்கு வெளியில் போய்விடுகிறது என்று சொன்னார்கள். எத்தனையோ வகை திருட்டுத்தனம் நடக்கிறது. அதை கூடியவரை தடுக்க முயற்சி செய்கிறோம். நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து தடுக்கவேண்டும். ஒருகனம் அங்கத்தினர் கூட்டுறவு சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர் உர விநியோகம் நன்றாக நடக்கிறது என்று சொன்னார். ஆந்திர நாட்டிலிருந்து வரும் உரம் செங்கல்பட்டு ஜில்லாவில் ஒரு விலைக்கு விற்கப்படுகிறது என்று சொன்னார்கள். குறைந்த விலைக்குக்கூட விற்கப்படுகிறது என்று சொன்னார்கள். இதையெல்லாம் எவ்வளவு தூரம் தடுக்கமுடியுமோ அவ்வளவு தூரம் தடுத்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.

SRI N. K. PALANISAMI : இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்ததன் நோக்கம் இருக்கக்கூடிய நெருக்கடியை சர்க்கார் உணரவேண்டுமென்பதும், அதற்கு சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை தெரிந்துகொள்ளுவதும் தான். கனம் மந்திரி பதிலில் நான் அதிகம் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் பொதுவாக அவர்கள் மழுப்பிவிட்டார்கள். சர்க்கார் எதைச் செய்யவேண்டுமோ அதையெல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று பொதுவாக சொல்லிவிட்டார். Buffer stock “பப்பர் ஸ்டாக்” பற்றி அவர்கள் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அப்படி ஸ்டாக் இருந்தால்தான் விலை ஏறுது. எந்த இடத்தில் எப்பொழுது விலை

[Sri N. K. Palanisami]

[7th November 1957]

ஏறுகிறதோ, அப்பொழுது உடனடியாக சர்க்கார் நேரடியாக விற்பனை செய்தால் உடனே விலை குறையும். இதைப்பற்றி மந்திரி அவர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அடுத்தபடியாக, ஒரு அணு, இரண்டு அணு ஒரு படிக்கு விலை ஏறினால் ஒரு பெரிய நெருக்கடி ஏற்படுகிறது. அதற்கு எச்சரிக்கையாக மந்திரி அவர்கள் எந்த நடவடிக்கை எடுத்ததாகவும் சொல்லவில்லை. கள்ள மார்க்கடாரர்கள் இதற்காக தானியத்தை பதுக்கி வைக்கிறார்கள். இதைத் தடுப்பதற்கு நம் சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இன்றையதினம் சென்னை அரசாங்கத்தார் இதுவரையில் விலை இறங்குவதற்கு எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்ததாகக் காணும். அதேமாதிரி நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பட்ஜெட் விவாதத்தின்போது வேண்டிய இடங்களில் “சீப் கிரைன் ஷாப்” திறப்பதாகச் சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்லி நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு இந்தக் கடைகளை மூடவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சாதாரணமாக நம்மைப் போன்றவர்கள் விலை கொடுத்து வாங்கிவிடலாம். ஏழை எளிய மக்கள் எப்படி அதிக விலை கொடுத்து வாங்க முடியும்? குறிப்பாக கைத்தறி நெசவாளர்கள், மற்ற ஏழைத் தொழிலாளிகள் இருக்கக்கூடிய இடங்களில் நிவாரணக் கடைகள் திறக்கவேண்டுமென்று கனம் மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதையெல்லாம் அவர்கள் கவனித்து செய்வார்கள் என்று நம்பிக் கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை வற்புறுத்தவில்லை.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். மன்னிக்கவேண்டும். அசோக் மேத்தாவை தலைவராகக் கொண்ட ஒரு கமிட்டி விலை நிர்ணயத்தைப்பற்றி விசாரிப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விலை நிர்ணய கமிட்டி எல்லா இடங்களையும் சுற்றிப்பார்த்து சீக்கிரத்தில் ஒரு அறிக்கை வெளியிடப்போகிறார்கள். அந்த அறிக்கையிலே நாம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய நல்ல யோசனைகள் இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். முக்கியமான ஒரு யோசனை என்னிடம் இருக்கிறது. நாம் அரிசியை எல்லாம் “ப்ரொக்யூர்” செய்யும் வகையிலே வாங்க முடியாது என்றாலும், வாங்குகிறவர்களுக்கு ஒரு லைசென்ஸிங் லிஸ்ட் வைக்கலாம். அரிசியை வாங்குகிறவர்களை, அதில் வியாபாரம் செய்பவர்களை ஓரளவு கட்டுப்பாடு செய்யலாம் என்ற யோசனையை, அசோக் மேத்தா கமிட்டியின் அறிக்கை வெளிவந்தபிற்பாடு ஆலோசிக்கலாம். பிறகு வேறு என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள லாமோ அவ்வாறும் செய்யலாம். நான் என்ன பதில் சொன்னாலும் இந்தத் தீர்மானத்தை பிரேபித்த அங்கத்தினருக்கு திருப்தி அளிக்காது. திருப்தி இல்லாவிட்டாலும் நான் சொல்லவேண்டியதையெல்லாம் சொல்லியாகிவிட்டது. பெருந்தன்மையுடன் அங்கத்தினர் அவர்கள் தன்னுடைய தீர்மானத்தை வற்புறுத்தவில்லை என்று சொன்னதற்கு என்னுடைய பாராட்டுதலை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : Does the hon. Member, Sri Palanisami, withdraw his resolution?

SRI M. KALYANASUNDARAM : He is not withdrawing. He is only not pressing.

DEPUTY SPEAKER : That means that he is withdrawing. I want to know the sense of the House, whether he has leave to withdraw the resolution. I hope hon. Members have no objection.

HON. MEMBERS : No objection.

The resolution was by leave withdrawn.

DEPUTY SPEAKER : The House will now rise for lunch and meet again at 3 p.m.

The House then rose for lunch.

7th November 1957]

(After lunch—3 p.m.)

VIII.—DISCUSSION ON THE REPORT OF THE LEGISLATURE
COMMITTEE ON THE WHITE PAPER ON EDUCATION—*cont.*

MR. SPEAKER : We shall now continue the discussion on the Report of the Legislature Committee on the White Paper on Education. Mrs. Suares.

* SRIMATHI A. SUARES : Mr. Speaker, I commend the White Paper on Education which the Government have prepared. As one connected with Education for many years, I fully realise the amount of thought, labour and time that would have been spent in preparing this voluminous report. There has been great need to integrate the course of elementary education. With the change in the set-up of University Education, the necessity for the revision of the secondary education course has been precipitated. The Legislature Committee has made many useful suggestions for the revision of the original scheme. With the *via media* now proposed there will be a workable scheme and the ten-year plan, when implemented, will certainly bring in a new era in elementary and secondary education.

I wish to draw the attention of the House to a few points in the draft syllabus and the Report. In the draft syllabus for Standard under Home Science, which is a diversified course of studies for girls, there are two topics which I feel should be omitted. These are Sex Education and Family Planning. Under the New Regulations, the girls in Standard XI will be between the ages 15 and 16. They are still too young to be taught matters on Family Planning and Sex Education. Opinion is divided on the question of Family Planning. It is not only a few sections of Christians but many others also who do not subscribe to family-planning for religious reasons mostly. The Government have accepted this fact and in the case of doctors and nurses who claim exemption on religious grounds, they are exempted from participating in work connected with family planning. Home Science is taught in the college classes also. If girls in college take up Home Science, they are older and maturer and are in a position to think and decide for themselves. But in the high school stage, great harm can be done to the immature mind. Certainly, no educationist will take chances in such a serious matter. I, therefore, suggest that these two topics be deleted from the Home Science syllabus.

According to the new scheme, the age of admission to college will be 16½ years. This is one year more than the age of admission according to the present rules. I say one year, not two years, though the age of admission to college is 14½ years at present. The new syllabus saves one year of studies. According to the old rules, eleven years are set apart for the high school course, two years for the Intermediate and two years for the B.A.—a total of fifteen

[Srimathi A. Suares]

[7th November 1957]

years. In the new course, eleven years will be set apart for the higher secondary course and three years for the degree course, which will be in all fourteen years. Since there is an increase of one year in age, I suggest that a proviso be embodied leaving a margin of three months in the operation of the age rule. If a student completes 16½ years within three months after the starting of the degree course, he may be admitted at the beginning of the term. Otherwise, he will be idle for a whole year and will be seventeen years and three months on admission the following year which I consider a high age. According to the new scheme for the integrated course in elementary education, the course will last for seven years. English is to be introduced in Standard V. There will still be many primary schools in small villages with Standards I to V only. If English is to be introduced in Standard V in elementary primary schools it will be of no use, if the pupils have no intention of proceeding to the higher elementary school or to the higher secondary school. There will be the difficulty of securing competent teachers to teach English in primary schools. When the reorganised scheme is finalised and the draft syllabuses are approved by the Government, the Anglo-Indian schools will also have to consider a revision of their syllabuses in order to conform to the higher standard that will be required for admission to the three-year degree courses without going through the pre-University course. The State Board for Anglo-Indian Education will probably consider this matter in due course.

3-10
p.m.

* SRIMATHI A. S. PONNAMMAL: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று நம் நிதியமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்துள்ள இந்த வெள்ளை அறிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இதற்கு முன், எல்லா ஏழைக் குழந்தைகளுக்கும், லேபர் ஸ்கூல், ஹரிஜன வெல்பேயர் டிப்பார்ட்மென்ட் மூலம் நடத்தப்படுகிற பள்ளிக் கூடங்களில் படிக்கிற ஏழைக் குழந்தைகளுக்கும், ஹரிஜன குழந்தைகளுக்கு பகல் உணவு அளித்து வந்தார்கள். இப்பொழுது அந்த மாற்றி எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் பகல் உணவு அளிக்க சப்ளைக் கொண்டு வந்ததை நான் பாராட்டுகிறேன். அதோடு நன்றியும் செலுத்த கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் பகல் உணவு அளிக்கப் பட்டவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களில் நானும் ஒருத்தி. அடுத்தபடியாக, கட்டாய கல்வி. அதையும் நான் வரவேற்கிறேன். இப்பொழுது கிராமங்களை எடுத்துக்கொண்டால், குறிப்பாக ஏழை குழந்தைகள், ஹரிஜன குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லாமலாயாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். நாம் ஒரு சில உதவிகள் கொடுக்கிறோம். அதோடு ஒரு சில பள்ளிக்கூடங்களில் புத்தகங்களும், சிலைட்டும் கொடுத்து உதவிறார்கள். அப்படி கொடுத்தும் அவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்லாமலாயாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள், துணிக்காக கஷ்டப்படுகிறார்கள். கல்விக்காக நாம் கோடிக்கணக்கில் ரூபாய் கொடுக்கிறோம். அதிலிருந்து ஏழை குழந்தைகளுக்கு; ஹரிஜன குழந்தைகளுக்கு அண்டுக்கு ஒரு முறையாவது கட்ட துணி வாங்கிக்கொடுக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்தால் அதைப்பற்றி நான் மிகவும் பாராட்டுவேன். அடுத்தபடியாக, தொழில் கல்வி. இன்று தொழில் கல்வி பலியிடங்களிலும் நிறுவப்பட்டிருந்த போதிலும் ஈ.எஸ்.எல்.ஸி., எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி., வரை படித்த மாணவ மாணவிகள் “டி.ரெயினிங் ஸ்கூல்”-ல் டும் கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். எனது தொகுதியை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு எள்ளுமான அண்களும், பெண்களும் ஈ.எஸ்.எல்.ஸி. படித்து விட்டு நாலேந்து வருடங்களாக போதனாமொழி பள்ளிகளில் டும் கிடைக்காமல்

7th November 1957]

[Srimathi A. S. Ponnammal]

கஷ்டப்படுகிறார்கள். அதோடு என்னையும் விடாமல் எனக்கு தொந்தரவு கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களை தொழில் கல்வியிலாவது சேர்த்து அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த ஒரு வழிவகை செய்தால் அது, நான் மிகவும் வரவேற்கத்தக்க ஒரு விஷயமாகியிருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். எங்கெங்கு கிராமங்களில் 300-க்கு குறையாத ஐனத்தொகையிருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தி அங்கிருக்கக்கூடிய குழந்தைகளுக்குப் படிக்க வழிவகை செய்தால் இன்னும் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அடுத்த படியாக, பெண் கல்வி. இன்று பெண் கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால், குறிப்பாக ஒரு குறிப்பிட்ட வயது வரைக்குந்தான் அவர்கள் அண்களோடு சேர்ந்து படிக்க வேண்டும். அதற்குப்பின் உயர்நிலைப் பள்ளிக்குப் போனவுடன் அவர்கள் பெண்கள் பள்ளிக்கூடத்தில்தான் படிக்கவேண்டும். அதற்கு நம் அரசாங்கம் தகுந்த முறையில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் பெண்கள் ஹைஸ்கூல் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால், இன்று என்னுடைய தொகுதியில் ஐந்து அண்கள் பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. நானும் ஒரு பெண் அங்கத்தினராய் இருக்கிறபடியால் என்னிடம் பெண்கள் வந்து துன்பப்படுகிறார்களே, அவர்கள் அந்தப் பள்ளிகளில் படிக்க மிகவும் கூச்சப்பட்டு, 'அவஸ்தைப் பட்டு, பயந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். என்பதையும் என்னிடம் கூறினார்கள். எனவே, தயவுசெய்து எப்படியாவும் என்னுடைய தொகுதியில் பெண்கள் பள்ளிக்கூடம் ஒன்று ஏற்படுத்துவதற்கு கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று இங்கு படிக்கின்ற நூற்றுக்கணக்கான மாணவிகள் சார்பாக கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த சந்தர்ப்பத்தை அறித்த கனம் சபாநாயகர் அவர்களுக்கு என் நன்றியை தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*SRI W. P. A. R. CHANDRASEKHARAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி சம்பந்தமான வெள்ளை அறிக்கையின் மீது சட்ட மன்ற கமிட்டியார் வெளியிட்ட அறிக்கையை கனம் நிதி மந்திரி அவர் சமர்ப்பித்திருப்பதை நான் மும்மனதுடன் ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். அதாவது இப்போது நம்முடைய நிலைமை என்னவென்றால் கல்வியை பெரிய அளவில் விஸ்தரிக்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். அதே சமயத்தில் தரத்தை உயர்த்த வேண்டிய நிலையிலும் இருக்கிறோம். ஆனால் ஆரம்ப கல்வியை விஸ்தரிக்க வேண்டியதின் அவசியத்தை யாரும் மறுக்க முடியாது. இம்மாதிரி ஆரம்ப கல்வியை விஸ்தரித்துக்கொண்டு அதற்கப்பறம் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும், என்ற கனம் அமைச்சர் அவர்களிடையே கருத்தை நாம் வரவேற்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. பொதுவாக இப்போது இருக்கும் வெள்ளை அறிக்கையில் முக்கியமான பிரச்சனை, கல்வி சம்பந்தமாக 11 வருடங்கள் செலவுபிக்கப் படுவதை, அகாவது பள்ளிக்கூடங்களில் 11 வருடங்கள் செலவுபிக்கப் படுவதை, இப்போது நாம் கல்லூரியில் படிக்கிற படிப்பில் மூன்று வருடம் டிகிரி கோர்ஸாக ஆக்கி, ஒரு வருடம் (பிரி யூனிவர்ஸிட்டி) pre-university படிப்பு என்று அக்கி அதை எவ்வாறு யாரை நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம் என்கிற பிரச்சனையில், நான் கூறிக்கொள்ள அசைப்படுவது என்னவென்றால், ஆரம்பக்கல்வி ஐந்து வருடம் செக்கண்டரி கல்வி மூன்று வருடம், உயர் நிலை கல்வி மூன்று வருடம் என்றிருப்பதை கலைக்காமலும் உலைக்காமலும் கீழே கிண்டர்கார்டன் என்ற வகுப்பை ஏற்படுத்தி அதில் ஆரம்பக் கல்வியைப் அதில் கொண்டு வாழமுடியுமா என்பதை ஆலோசித்துப் பார்த்து அதை அனுசரிப்பதின் நன்மை ஏற்படும் என்று தெரிந்தால் கிண்டர் கார்டர் வகுப்பை ஏற்படுத்தி விட்டு அதிலிருந்து ஆரம்பிக்கப் படுமானால் ஆறுவது பாரம் படித்து முடிக்கும் பொழுது (பிரி யூனிவர்ஸிட்டி) pre-university கோர்ஸை படித்து முடிக்க கூடிய மாணவனின் நிலையை அடைய முடியும். கிண்டர்கார்டன் வகுப்பினால் சாத்தியமில்லை என்றிருக்குமானால் ஆரம்பக்கல்விக்கு இருக்கும் ஐந்து வருடத்திற்கு பதிலாக நான்கு வருடங்களாக மாற்றிவிட்டு அவர்களுக்கு எந்த வழியில் இந்த படிப்பை அளிக்க முடியும் என்பதை பார்க்க வேண்டும். அந்த நிலையில் நான் கூறிக்கொள்ளுவது என்னவென்றால் கேரள சர்க்கார்

[Sri W. P. A. R. Chandrasekharan]

[7th November 1957]

இந்த வகுப்பு பாடங்களை கற்றுக் கொடுப்பதற்கு பள்ளிக்கூட நேரத்தை பாதி நேரம் என்று ஆக்கி அவர்கள் வெற்றி கண்டிருக்கிறார்கள். அம் மாதிரி இருக்கும் ஐந்து நிலைகளை அவர்கள் இரண்டரை வருடங்களுக்கு சொல்லிக் கொடுத்திருப்பதை பார்க்கும்பொழுது, நாமும் ஐந்து வருடங்கள் என்றிருப்பதை நான்கு வருடங்கள் என்று ஆக்கிக் கொண்டால் பழைய படி Secondary and Higher Education-க்குமாக 7 வருடங்கள் ஆகிறது. கல் ஹாரி நிலைகளை எடுத்துப் பார்த்தால் ப்ரி யூனிவர்ஸிட்டியில் (pre-university) -யில் கிடைக்கிற படிப்பை ஹைஸ்கூல் படிப்பிலேயே பெற வேண்டும். இவ்விதமாக இதைப் சேர்த்து ஆரம்ப கல்வி நிலையில் இருக்கிற ஐந்து நிலைகளை நான்கு வருடங்களுக்குள் ஏற்படுத்துவது சாத்தியம் என்று தெரிந்தால் அதை அனுசரிக்கலாம். அந்த மாதிரி ப்ரி யூனிவர்ஸிட்டி (pre-university) நிலையை வகுக்க வேண்டும், என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மொழி சம்பந்தமாக பிரதேச மொழி, ஹிந்தி மொழி அல்லது வேறு ஒரு இந்திய மொழி, ஆங்கிலம் அல்லது உகை மொழி களுள் ஒரு மொழி என்று மூன்று மொழிகளுக்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது வரவேற்கத்தக்க யோசனை. அதை அனு சரிப்பதின் மூலம் எந்தெந்த கோணங்களிலிருந்து எந்தெந்த நிலையில் பார்த்தாலும் அதில் காணப்படுகிற குறைபாடுகளை நீக்குவதற்கு இது ஒரு வழி தேடி கொடுக்கிறது என்பதை கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். வேறு மொழியை கற்பித்து கொடுக்கும்பொழுது அதை ஆரம்ப தசையிலே ஆரம்பிக்கவேண்டும். “இளமையிற் கல்” என்ற பழமொழிக்கேற்ப ஆரம்பத்திலே படித்தால்தான் மாணவ மாணவிகள் சீக்கிரமாக படிக்க முடியும். ஜப்பானியர் பர்மாவை ஆக்கிரமித்திருந்தபோது ஜப்பானிய மொழியைபோது மொழியாக வைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து கல்வி நிலையங்களில் இதை கொண்டு வந்த பொழுது அந்த மொழியை அங்கிருந்த ஆசிரியர்களைவிட அங்கிருந்த மாணவர்கள்தான் சிறந்த முறையில் கற்றார்கள் என்பதை சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஆகவே தாய் பாலையைத் தவிர வேறு பாலையை கற்கவேண்டும் என்று நிலை ஏற்படும்பொழுது கீழிலிருந்து ஆரம்பிப்பதுதான் நல்லது என்று நான் கூறிக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக “புக்ஸ் பப்ளிக்கேஷன்” சம்பந்தமாக சர்க்காரே ஏற்று நடத்துவதால் பல தவறுகளை நீக்க முடியும் என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விதம் இருப்பதை விட சர்க்கார் ஓரளவு பங்கு கொண்டு, நல்ல கண் காணிப்பும் இருக்கின்ற விண்டிகேட்டோ அல்லது கார்ப்பரேஷனோ ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் இந்த புத்தகங்களை வெளியிடுவதுதான் நல்லது என்று நான் நம்புகிறேன். இவ்விதம் சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருந்தால், சர்க்காரினுடைய போக்குப்படிதான் புத்தகங்கள் அமைத்திருக்கும், பின்னால் ஏற்படக்கூடிய குற்றச்சாட்டிலிருந்து விலகியதாகும். அதோடு நமக்கு இப்போது இருக்கும் வேலைகளுக்கிடையே இந்த புத்தகங்களை வெளியிடக்கூடிய வேலையும் ஏற்றுக்கொள்ளுவது உசிதமல்ல என்று தான் நான் கருதுகிறேன். ஆகவே விண்டிகேட் அல்லது கார்ப்பரேஷன் நிறுவி அதிலே சர்க்கார் தங்களுடைய கண்காணிப்பை வைத்து, அதில் சர்க்கார் ஓரளவு பங்கு கொண்டு நடத்தினால் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இன்றைக்கு தனிப்பட்ட புத்தக கடைகளில் 100-க்கு 40 சத விசதம் கமிஷன் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆகையால் பாடுபடும் அல்லது கிராமத்திற்கும் போதிய ஊதியம் மட்டும் (or) லாபம் என்று வழி முறை வகுத்து நடத்தினால், புத்தகங்களின் விலையைக் கணிசமாகக் குறைக்கலாம். அதே நேரத்தில் புத்தகம் எழுதுபவர்களையும் ஊக்குவிக்கவும் இப்போது எழுதி கொண்டிருப்பவர்களுக்கு சரியான வழியில் இடம் அளிக்கவும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படலாம் என்பது என் அபிப்பிராயம். ஆகவே, இந்த விண்டிகேட் அல்லது கார்ப்பரேஷன் அமைத்து அதன் மூலம் நல்ல நிலையில் புத்தகங்கள் வெளியிட்டு வருவது நல்லதாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம் என்பதை கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மேலும், இப்போது முன்னேறியிருக்கும் ஜில்லாக்களில் பிற்பட்ட பிரந்தியங்கள்—பிரதேசங்கள்—இருக்கின்றன; அதாவது, பிற்பட்ட தாலுகாக்களோ பிற்பட்ட பகுதிகளோ இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு பிற்பட்ட

7th November 1957] [Sri W. P. A. R. Chandrasekharan]

ஜில்லாக்களில் உள்ள பிற்பட்ட தாலாகாக்களுக்கு அளிக்கப்படும் அதே முக்கியத்துவத்தை அளித்து, அந்த இடங்களில் ஆரம்பக் கல்வியை விஸ் தரிக்க வேண்டும்.

கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு நான் ஒரு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆரம்ப, மத்திய, உயர்தரக் கல்வி நிலைகளில், ஆங்காங்கு, முக்கியமாக கிராமாந்திரங்களில் மாதிரிப் பள்ளிகளை (மாடல் ஸ்கூல்ஸ்) நிறுவி, அவைகளை சர்க்கார் அதிகாரிகளின் நேரடிக் கண்காணிப்பில் விட்டு சரியாக இயங்கச் செய்யலாம். இதைச் செய்தால் மற்றப் பள்ளிக்கூடங்கள் அவைகளைப் பார்த்து, அவைகளிலுள்ள நடைமுறைகளையும் வழிவகைகளையும், பின்பற்றுவார்கள். இதன் விளைவாக கல்வியின் தரம் உயரும். இந்த யோசனையை சர்க்கார் நிறைவேற்றும்போது இன்னொரு காரியத் தையும் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதாவது, மாதிரிப் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சமமாக யார் யார் நல்ல நிலையில் பள்ளிக்கூடங் களை நிர்வகித்து வருகிறார்களோ, அவர்களுடைய அந்தப் பள்ளிக்கூடங் களை 'ரெகக்ஷனஸ் ஸ்கூல்' என்று சொல்வதை விட்டுவிட்டு 'அப்ரூவட் ஸ்கூல்ஸ்' என்று அழைக்கலாம். அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களை அம்மாதிரி அழைத்து அவைகளை நன்றாக நடத்துபவர்களுக்கு ஊக்க மளிக்க வேண் டும்; இதைச் செய்தால், சர்க்காரே நல்ல பள்ளிக்கூடங்களை அதிகமாக நிறுவாவிட்டாலும், புரண நிலையை அடைந்த பள்ளிக்கூடங்கள் நிறைய ஏற்படுவதற்கான சூழ்நிலை ஏற்படும். அவைகளை 'அப்ரூவட் ஸ்கூல்ஸ்' என்று அழைத்தால், அவைகள் புரண நிலையை அடைந்த பள்ளிக்கூடங் கள் என்று கருதப்படுவதற்கும் இடம் இருக்கும். 'மாடல் ஸ்கூல்ஸ்' 'அப்ரூவட் ஸ்கூல்ஸ்' என்ற முறையைக் கொண்டு வருவது பற்றி சர்க்கார் யோசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொரு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். தேச மக்களின் நலன்கள் எல்லாவற்றையும் கவனிப்பதற்கு சர்க்கார் இருக்கிறதென்றாலும் பள்ளிப் பிள்ளைகளின் விஷயத்தில் பெற்றோர்களுக்கு மிகுந்த அக்கறையு ம் நோடியான தொடர்பும் இருப்பதால், பெற்றோர்களுடைய கருத்துக் களையும் அரசாங்கம் அவ்வவ்போது அறியவேண்டும். ஆகவே, எந்த ஊர்களில் பள்ளிக்கூடம் இருந்தாலும், அந்த ஊர்களிலெல்லாம் பெற் றோர்கள் சங்கம் அமைக்கப்பட்டு, அவர்களுடைய யோசனைகள் கேட்கப்பட வேண்டும்; அவர்களுடைய யோசனைகளை சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளோ அல்லது உபாத்தியாயர்களோ அல்லது மாணேஜ்மெண்டார்களோ கேட்டு அவைகளின்படி நடந்தால் கல்வி நிலை இன்னும் சிறப்பாக உயரும் என்று கூறிக்கொள்கிறேன். கல்விபற்றிய வெள்ளை அறிக்கை மீது சட்டமன்றக் கமிட்டியார் வெளியிட்டுள்ள அறிக்கையைப் புரணமாக ஆதரித்துக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI M. D. RAMASAMI : கனம் தலைவர் அவர்களே, மிகுந்த சிரத்தை யோடு தயாரிக்கப்பட்டுள்ள, பல நல்ல அம்சங்களைக் கொண்ட சட்ட மன்றக் கமிட்டியாரின் அறிக்கையை நான் முழுமனதுடன் வரவேற்கிறேன். அதைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

பதினோரு வருஷப் பள்ளிப்படிப்பு ஏற்பாட்டில் கடைசி மூன்று வரு ஷங்களில் தொழில் கல்வி சொல்லிக் கொடுக்கும் 'டைவெர்ஸிடைட் கோர்ஸ்' என்ற திட்டம் இப்பொழுது சில காலமாக நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. இதைப் பற்றி சொல்லும்போது, இந்தக் கல்வியின் தரம், 'பாலிடெக்னிக்' படிப்பில் முதல் ஆண்டு முடிவிற்குள் ஒரு மாணவன் பெறும் தகுதியின் அளவிற்கு இருக்கவேண்டுமென்று சட்டமன்றக் கமிட்டியார் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆயினும், ஹைஸ்கூல் படிப்பை முடித்து வெளியே செல்லும், 'டைவெர்ஸிடைட் எஞ்சினீயர்ங் கோர்ஸ்' படித்த மாணவனுக்கு 'பாலிடெக்னிக் கோர்ஸ்'-ல் சலுகை காடப்படுமா என்பது பற்றி இங்கே விளக்கப்படவில்லை. ஹைஸ்கூலில் இந்தப் பாடத் தைப் படித்துத் தேறியவர்களுக்கு பிற்காலத்தில் இந்தக் கல்வியைப் பயிலப்போகும் இடங்களில் அனுசூலம் இருக்க வேண்டுமென்பது என் அபிப்பிராயம். ஆகவே, அந்தமாதிரி 'டைவெர்ஸிடைட் எஞ்சினீயர்ங்

[Sri M. D. Ramasami]

[7th November 1957]

கோர்ஸ்' ஐப் படித்துத் தேறிய மாணவர்களுக்கு 'பாலிடெக்னிக்' படிப்பில் இரண்டாவது வகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்வதற்கு வகை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஹைஸ்கூலில் இந்தப் பாடதைப் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு அது பிற்காலப் படிப்புக்கு மிகவும் அனுசூலமாக இருக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

ஹிந்தியைப்பற்றிச் சொல்லும்போது நான்கு வருடங்கள் ஹிந்தி படித்தால் போதும் என்று அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிறு வயதில் ஹிந்தியைப் படிக்க ஆரம்பித்தால் நல்ல பலன் ஏற்படுகிறது என்பதை நான் அனுபவத்தின் மூலம் அறிந்தேன். எனக்கு முன்பு சீசிய கனம் நண்பர், இளம் வயதில் அன்னிய பாஷையைப் படிப்பதில் நல்ல வெற்றி ஏற்படுகிறது என்று சொன்னார். ஐந்தாவது வகுப்பிலிருந்தோ அதற்கு முன்பிருந்தோ ஹிந்தியைப் பின்னாகப் படித்து வந்தால் நல்ல பலன் பெறுகிறார்கள். ஆகவே, இந்த சிபாரிசை மாற்ற முடியுமானால், ஆறு வருஷப் படிப்பாகவே ஹிந்தி இருப்பது நல்லது என்பதால், அதற்கேற்றவாறு மாற்றவேண்டும் என்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

கட்டாயக் கல்வி சம்பந்தமாகச் சொல்லும்போது, பொருளாதாரத் துறையில் மிகவும் பிற்பட்டுள்ள குடும்பங்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; பின்னாகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப முடியாத அளவிற்கு அவர்களுடைய பொருளாதார நிலை இருந்தால் அவர்களுக்கு மன்னிப்பு அளிக்கலாம் என்று ஒரு விதி இருக்கிறது. சர்க்கார் உத்தேசிக்கும் பிரகாரம் உணவு கொடுக்கும் திட்டம் அமலுக்கு வருமானால், அப்போதும் பின்னாகளுக்கு மன்னிப்புக்கொடுக்க வேண்டியது அவசியம்தானா என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

எலிமெண்டரி கல்வி விஷயத்தில், அவ்வவ்போது கல்வித் திட்டத்தில் மாறுதல்கள் ஏற்படும்போது அவைகளுக்குத் தகுந்தாற்போல் தங்களை மாற்றிக்கொள்ளும் சக்தியில்லாதவர்களாக எலிமெண்டரிப் பள்ளி உபாத் தியாயர்கள் இருப்பதால், அவர்களுக்கு 'ரெப்ரெஷர் கோர்ஸ்' தேவை என்று கருதப்படும் காலத்தில் அதை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு வகை செய்ய வேண்டுமென்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

ராஜ்யம் முழுவதும், எலிமெண்டரிப் பாடசாலை உபாத்தியாயர்கள், தங்களுக்குச் சம்பளமும் மற்ற வசதிகளும் போதாது என்று சொல்வதை சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இந்தப் பிரச்னையைத் தீர்ப்பது சர்க்காரின் நிதி நிலைமையைப் பொறுத்ததாக இருந்தாலும், இதை சர்க்கார் முக்கியமாக கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். அதோடு, எலிமெண்டரிப் பாடசாலை உபாத்தியாயர்களுக்கு வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்று கோரிக்கை ரொம்ப நாட்களாக இருந்துவருகிறது. இதையும் சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRIMATHI RAJATHI KUNJITHAPATHAM : கனம் சபைத் தலைவர் அவர்களே, நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் வெள்ளை அறிக்கைபற்றிய அறிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது தமிழ் நாடு தானத்தில் சிறந்த நாடு, அன்ன தானத்தில் சிறந்த நாடு.

“அன்னசத்திரம் ஆயிரம் கட்டல்

ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல்

.....

.....

அன்னயாவினும் புண்ணியம் கோடி

ஆங்கோர் ஏழைக் கெழுத்தறிவித்தல்.”

என்ற பழைய பண்பாட்டைக் கொண்ட தமிழ் நாட்டில், ஏழை எளியவர்களாக இருக்கும் மக்களுக்கு—பசியால் வாடி வதங்கிப் பண்டாரங்களாகத் திரிந்து அன்னக்காவடினைச் சமந்து வருபவர்களுக்கு—இரவில் பசியாற்

7th November 1957]

[Srimathi Rajathi Kunjithapatham]

றும் தர்மம் இன்னும் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அவ்விதமான பண் பாட்டைக் கொண்ட இந்த நாட்டில், குழந்தைகள் பசியாலும் வறுமையாலும் வாட்டப்படும் காரணத்தால் அவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்லவேண்டாம் என்ற அசிரத்தை அவர்களுக்கோ அவர்களுடைய பெற்றோர்களுக்கோ ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்ற நோக்கத்துடன் கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் கல்வி இலாகா டிரக்டர் அவர்களும் சேர்ந்து எடுத்துக் கொண்ட சிரத்தையின் விளைவாக, ராஜ்யத்தில் பல பள்ளிகளில் மத்தியான உணவு கொடுக்கப்பட்டு வந்ததைக் பல பள்ளிகளில் பார்க்கிறோம். ஆனால், பல இடங்களில் மத்தியான உணவு கொடுக்கும் விஷயத்தில் ஆரம்ப விழாக்களைத் தொடர்ந்தே அடைப்பு விழாக்களும் இருந்ததைக் கண்கூடாகக் கண்டதால் தான் மத்தியான உணவு கொடுப்பதற்கு ஆகும் செலவிற்கு சர்க்கார் உதவித்தொகை கொடுக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய சந்தோஷப்படுகிறேன். சர்க்கார் உதவித் தொகை கொடுப்பது வரவேற்கத்தக்கது. 'பிஷ்னிபிடி' பத்தும் புறந்தப்போம், என்பார்கள். நான் ஒரு யோசனை கூற விரும்புகிறேன். நம் நாடு மடாதிபதிகள் நிறைந்த நாடு, தானம் நிறைந்த நாடு; பெருமான் சத்திரங்களை ஆதரித்து அவைகளில் எத்தனையோ பேருக்குச் சாதம் போட்டு நாடு. எங்கள் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் திருவானமாமலை, திருக்குறங்குடி முதலிய இடங்களில் ஜியர்கள் இருக்கிறார்கள். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கூட எத்தனையோ மடாதிபதிகள் இருக்கிறார்கள். இந்த மடங்களைச் சேர்ந்த நிலங்களின் வருமானத்தை மடாதிபதிகள் விண் பாடோபங்களிலும் அவையியமான வழிகளிலும் செலவிட்டுக் கொண்டிருப்பதை பொதுமக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.

இந்த விதமான ஒரு குறையைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டும். பள்ளிக் கூட மாணவர்களுக்கு மத்தியான உணவு கொடுக்கப்படவேண்டும். தர்மத்திற்கு என்று குறிக்கப்பட்டுள்ள செல்வங்களை எடுத்து பள்ளி மாணவர்களுக்கு மத்தியான உணவு மூலமாகக் கொடுக்க வேண்டும். இதை ஒரு அம்சமாகக் கொண்டு வந்தால் அது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கும்.

கட்டாயக் கல்வியை அமுலுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதையும் நாம் வரவேற்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. சுதந்தரம் பெற்ற பிறகு நாம் எல்லோருக்கும் வோட்டுரிமையைக் கொடுத்திருக்கிறோம். காணி நிலம் இல்லாதவர்களுக்கும் கணக்கற்ற நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாக வோட்டுரிமையை நாம் இப்பொழுது கொடுத்திருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட ஒரு உரிமையை நாம் சட்டத்தின் மூலமாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். வயது வந்தவர்களுக்கும் வோட்டுரிமையைக் கொடுத்திருக்கிறோம். படிப்பு இல்லாதவர்களுக்கும் வோட்டுரிமையைக் கொடுத்திருக்கிறோம். புல் பூண்டுகளுக்கும் வோட்டு, கதிர் அறிவானுக்கும் வோட்டு, ஆலமரத்திற்கும் வோட்டு, உழம் மாடு முதல் உதய சூரியனுக்கும் வோட்டு, மனிதனுக்கு வோட்டு என்று முடியாத அறிவீனத்திலிருக்கிறோம். இதை மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதை உணர்ந்து நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கட்டாயக் கல்வி முறையைக் கொண்டு வந்திருப்பதைக் கண்டு வரவேற்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அது வரவேற்கத்தக்க அம்சம். இப்படிப்பட்ட வோட்டுரிமையை, இப்படிப்பட்ட கட்டாயக் கல்வி முறையையும் கொண்டு வந்துள்ள பொருப்பாளிகளையும் கல்வி அமைச்சர் அவர்களையும் அவருடைய வாரிசையும் நாட்டிலுள்ள மக்கள் வாழையடி வாழையாக வாழ்த்துவார்கள். அவர்கள் புகழப்படுவார்கள் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

குழந்தைகளுக்கு மூன்று பாஷைகள் கற்றுக்கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதுவும் ஒரு வரவேற்கத்தக்க அம்சமாக இருந்தாலும் இதைப்பற்றி ஒரு சிலர் குறையும் கூறுகிறார்கள். மேல் நாடுகளைப் பார்த்தால் அங்கு குழந்தைப் பருவத்திலேயே குழந்தைகளுக்கு மூன்று பாஷைகளைக் கற்றுக்கொடுப்பது தெரியும். அவர்களைவிட நாம் எந்த விதத்தில் கீழ்ப்பட்டவர்களாய் இருக்கிறோம் என்று கேட்க

[Srimathi Rajathi Kunjithapatham] [7th November 1957]

கிறேன். மேல் நாட்டில் குழந்தைப் பருவத்தில் மூன்று பாஷைகள் கற்றுக்கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று உணர்ந்து தான் அப்படி வைத்திருக்கிறார்கள். எந்த முறையில் அவர்களைவிட நாம் கீழ்ப்பட்டவர்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும்போது நாம் அறிவை அகலப்படுத்துகிறோமேயொழிய அதை நாம் ஆழப்படுத்தவில்லை. அந்தக் குறையோடு நம்மிடத்தில் இருக்கிறது. இப்பொழுது நம் மாணவர்களுடைய அறிவுத் திறனைப் பார்க்க வேண்டும். செயற்கை சந்திரனைப் பார்க்க விரும்புகிறார்கள், அதைப்பற்றி விரல் விட்டு பேசுகிறார்கள். செயற்கை சந்திரனைப்பார்ப்பதோடு சினிமா நட்சத்திரங்களையும் பார்க்கிறார்கள். ஒவ்வொரு சினிமா நட்சத்திரத்தினுடைய கார் நம்பர் என்ன என்று சப்தத்தைக்கேட்டுக் கூட சொல்லக் கூடிய அளவில் நம்முடைய மாணவர்களுடைய அறிவுத் திறன் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது. இன்னும் எவ்வளவோ முறையில் அவர்களுடைய அறிவுத் திறன் வளர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. “Knows something in everything” என்ற அளவில் இருக்கிறது. இன்றைய நிலைமையில் பத்தாவது வரையில் படித்த மாணவனுக்கு ஆங்கிலத்தில் நன்றாக எழுத முடிய வில்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு அவல நிலையில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன எழுதுகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது அது தெரியும் “I have wrote” என்று எழுதுகிறார்கள் புத்தாவது படித்த ஒரு மாணவன் அவல நிலையில் “சப் ஜெக்ட்,” “வர்ப்” இல்லாமல் எழுதுகிறான். இப்படி எழுதக்கூடியவன் பால் செய்து என்ன பயன். மற்றும் “I went to go to school” என்று எழுதுகிறான். இப்படிப்பட்ட கல்வியைத்தான் நாம் இப்பொழுது சொல்லிக்கொடுக்கிறோம். அப்படி இருந்தும் தமிழ் நாட்டிற்கு மதிப்பு எங்கும் இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டின் சரக்கு எங்கும் மதிப்பு இருக்கிறது. வட நாட்டிலும் இருக்கிறது. வட நாட்டிலுள்ள டால்மியா, டாடா, பிரீலா முதலியவர்களிடமும் தமிழ் நாட்டுச் சரக்குத்தான் இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டுச் சரக்கு இல்லாமல் இவர்களால் இருக்க முடியாது. அதனால் தான் நம்முடைய கல்வியை அகலப்படுத்தாமல் ஆழப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். ஆகவே இப்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற கல்வித் திட்டம் அறிவுத் திறனை ஓரளவு ஆழப்படுத்துவதாகத்தான் இருக்கிறது. அந்த முறையில் இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கிறது. ஆகவே இதை வரவேற்காமல் இருக்க முடியாது.

அடுத்தபடியாக ஆசிரியர்களுடைய சம்பளத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆசிரியர்களைப்பற்றி சொல்லும்போது அவர்கள் எதிர் காலத்தின் பிரஜைகளுடைய அறிவுத் திறனை வளர்ப்பவர்கள் என்றும், சமுதாயத்தை வளர்க்கக்கூடியவர்கள் என்றும் புகழ்ந்து பேசப்படுகிறது. எதிர்கால பிரஜைகளின் அறிவை வளர்க்கிறார்கள், அறிவைத் திரட்டுகிறார்கள் என்றும் சொல்லி புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். அப்படிப் பேசி வந்தும் அவர்களுடைய நன்மையைக் கருதியவர்களாக இல்லை. ஆசிரியர்களுடைய வாழ்க்கையை கவனித்தால் அவர்களுடைய வாழ்க்கை மிகவும் மோசமாக இருப்பதைப் பார்க்கலாம். அவர்களுடைய வாழ்க்கையை உயர்த்தினால் அரசாங்கத்தை ஆசிரியர்கள் வாழ்த்துவார்கள். அவர்களுடைய நிலைமை என்ன என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆசிரியர்களைப் பார்த்தால் அவர்கள் தரித்திர நாராயணர்களாகத்தான் காட்சி அளிக்கிறார்கள். மற்றும் அவர்கள் பொத்தல்கள் உடைய சட்டையையும், போட்டுக்கொண்டு பள்ளிக்கூடத்தில் காட்சி அளிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் குசேலருக்கு இருந்த குழந்தைகளைப்போல் அவ்வளவு குழந்தைகள் அவர்களுக்கு இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட அவல நிலைமையில் அவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுடைய சம்பளம் என்ன வென்றால் மாதத்திற்கு 34 ரூபாய். இதைக் கேட்டால் மிகவும் வெட்கப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. கேட்டால் அவர்கள் ஒரு Unskilled labourer என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் சித்தான்கல் எவ்வளவு சம்பாதிக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் பார்க்கவேண்டும். அவர்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு 1½ ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஆசிரியர்களுக்கு, எதிர் காலப் பிரஜைகளை வளர்ப்பவர்களுக்கு மாதச்

7th November 1957] [Srimathi Rajathi Kunjithapatham]

சம்பளம் ரூபாய் 34. சித்தாள்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய சம்பளம் கூட ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. கேட்டால் மனம் சங்கடப்படக் கூடியதாக இருக்கிறது.

அதோடு கூட ப்ரைவேட் மாணேஜ்மென்ட் பள்ளிக்கூடங்களிலுள்ள ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் கொஞ்சம் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. ப்ரைவேட் மாணேஜ்மெண்டில் நடக்கக்கூடிய பள்ளிக்கூடங்களில் Convent போன்ற பள்ளிகளில் நியமிக்கப்படும் ஆசிரியர்களுடைய நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. அங்கு ஆசிரியர்களை வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்ளும் போது அவர்களுக்கு எந்த விதமான நிரந்தரமும் இல்லாமல் இருக்கிறது. ஏதோ தங்களுடைய மதத்தைச் சேர்ந்த ஆள்கள் கிடைக்கும் வரையில் தான் இவர்களை வேலையில் வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களைச் சேர்த்தவர்கள் கிடைத்தவுடன், ஆசிரியர்களுக்கு பத்து அல்லது பதினைந்து வருஷம் சர்வீஸ் ஆனாலும் அவர்களை திடீரென்று வேலையை விட்டு நிறுத்தி விடுகிறார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் வேறு இடங்களில் வேலை தேடிக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் மாணேஜ்மென்ட்டால் நடத்தப்படும் பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்கள். மற்றும் ப்ரைவேட் மாணேஜ்மெண்டில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்கு மாதச் சம்பளம் 34 ரூபாயாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய கைக்குக் கிடைப்பது ரூபாய் 20 அல்லது 25 தான். ஆனால் எழுதி வாங்கிக்கொள்வதோ ரூபாய் 35 அல்லது 40 என்று வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்த அவல நிலையைப் போக்க வேண்டும். இதைப் போக்காவிட்டால் நாம் ஆசிரியர்களுக்கு நன்மையைச் செய்தவர்களாக ஆக மாட்டோம். இந்த நிலைமையைப் போக்குவதற்கு, அவர்கள் தங்களுடைய பள்ளிக்கூடத்திற்கு விண்ணப்பம் போட்டுக்கொள்ளும்போது அதாவது கண்ட்ரிபூஷன் வேண்டும் என்று கேட்கும்போது ஆசிரியர்களை நீனைத்தபடி போகச்சொல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்று அவர்களிடமிருந்து எழுதி வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி எழுதிக்கொடுத்தால் தான் அவர்களுக்கு கண்ட்ரிபூஷன் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். அப்படி அவர்களிடத்திலிருந்து ஒரு உறுதி வாங்கிக் கொண்டு கொடுத்தால் அது ரொம்பவும் வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI M. S. SELVARAJAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி சம்பந்தமான வெள்ளை அறிக்கை, அதைத் தொடர்ந்து வந்துள்ள கமிட்டியினர் முடிவு, அபிப்பிராயங்கள் அதன் பேரில் கொடுத்த கனம் மந்திரி அவர்களுடைய விளக்கம் மிகவும் ப்ரத்யட்சமான நிலையை உணர்த்தக்கூடியது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அரசியல் அமைப்பின் படி கல்வியைக் கற்றுக்கொடுப்பதற்கு இது ஒரு நல்ல ஆரம்பம். அதற்கு இது ஒரு அளவு கோலாக இருக்கிறது என்பதை நாம் எல்லோரும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அரசியல் அமைப்பின்படி கல்வி வளருவதற்கும் சமுதாயம் வளருவதற்கும் இந்த முறை ஏற்றதாக இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய இடம் இதில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய அடிப்படையில் இது அமைந்திருக்கிறது. வரட்டு வேத வேதாந்தம் சொல்லிக்கொண்டுப்போவதில் எந்த விதமான ப்ரயோசனமும் ஏற்படப்போவதில்லை. நமது நாட்டின் அரசியல் அமைப்பு அப்போதைக் கப்போது வளரும் கருத்துக்களுக்கு வளையக் கூடியது. பிரத்தியக்ஷகண ணேட்டத்துடன் அரசியலமைப்பை மாற்றிக் கொள்வதில் தவறில்லை. சிலதேசங்களிலுள்ள ரிஜிட் (Rigid) கான்ஸ்டிடியூஷனல் ஏற்படும் தீமைகளைப் பார்க்கிறோம். இப்பொழுது நாட்டில் அரசியல் அமைப்பின்படி உயர்ந்த அளவில் கல்வி அமைப்பு அமைத்து அதன்படி கல்வி தரப்பட்டப்போகிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். சில காலத்திற்கு முதற்கொண்டே என் குழந்தைப் பருவம் முதற்கொண்டே ஆரம்ப உயர்தரப் பள்ளிப் படிப்புக்கும் நடுத்தரப் பள்ளிக்கூடப் படிப்புக்கும் இருந்ததுவரும் வித்தியாசமும் உணரப்பட்டு வந்தது. அதன் பிறகு இந்த நாட்டிற்கு ஏற்ற படிப்பு அமையாமல் வெறும் எட்டுப்படிப்பாக இருந்து உத்யோகம் வாங்கக்கூடிய படிப்பாக அமைந்தது, எட்டுப் படிப்பு

[Sri M. S. Selvarajan] [7th November 1957]

வீட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் உதவாததாக இருந்தது. அதை அடுத்து கல்லூரிப் படிப்பு, உத்தேச அமைப்புப்படி ஆரம்பக் கல்வி எழு வருஷம் படிக்க வேண்டும். அதையும் கடந்து ஒருவாறு மேலே போனால் எட்டாவது வகுப்பு படித்து விட்டால் ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். அப்பொழுது தொழில் கல்விக்கு போவதா சாதாரணக் கல்வி போதுமானதா என்பதை முடிவு செய்ய வேண்டியதாகும். அப்பொழுது பெற்றோர்கள் குழந்தைகள் இதை யோசிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது அப்படி எட்டு வகுப்பு படிக்க வேண்டும் என்று இருந்ததை மாற்றி எழு வருஷம் என்று அமைத்து அதன்மேல் கல்லூரியில் நான்கு வருஷங்கள் என்று இருந்ததை இப்பொழுது மூன்று வருஷங்கள் என்று மாற்றி இருப்பது ரொம்பவும் வரவேற்கத்தக்க விஷயம். இந்த ராஜ்யத்தின் குழந்தைகளின் திறமையில் நம்பிக்கைவைத்து ஆரம்ப உயர் நிலைக் கல்விக்கு 11 வருடக் காலக்கெடு அமைத்து இந்த மாறுதலைச் செய்ததற்காக நமது ராஜ்ய கல்வி மந்திரி அவர்களையும் அந்த இலாகாவைச் சார்ந்தவர்களையும் நல்ல காரியம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று ராஜ்யத்திலுள்ள மக்கள் எதிர் கால சந்ததியர் போற்றுவார்கள். இப்படிப்பட்ட கொள்கை மிகவும் பொருத்தமானது, தற்காலத்திற்கு ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக அந்தந்த வட்டார மொழியே அதாவது தாய் மொழியே போதனை மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்வதும் ஒரு வரவேற்கத்தக்க அம்சமாகும். தாய் மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதற்கு ஆதரவு அளிக்கிறார்கள். அதுவும் ஒரு நல்ல காரியம் என்றே கருதுகிறார்கள். அதையும் ஆரம்பக் கல்வி முதற்கொண்டு கல்லூரிக் கல்வி படிப்பு வரையில் தாய் மொழியிலேயே கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று செய்வதும் மிகவும் வரவேற்கத்தக்க ஒரு அம்சம்.

இந்தத் தேசத்தில் நடமாடுகிற இந்தி போன்ற பல்வேறு மொழிகளிலும் சிரத்தை வேண்டியது அவசியம் தான். பொது மொழி இந்தத் தேசத்திற்கு ஒன்று வேண்டும் என்பதிலும் எந்த விதமான மாற்று அபிப்பிராயமும் இருப்பதற்கில்லை. இன்று இல்லாவிட்டாலும் என்றாவது அந்த நிலை வந்துதான் ஆகவேண்டும். இன்று இந்த ராஜ்யத்தவர்கள் தமிழர்கள், அறிவிலே எவ்வளவு மேம்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் சரி, எவ்வளவு திறம்பட நிர்வாகத்தை நடத்தக் கூடிய சக்தியுடையவர்களாக இருந்தாலும் சரி, இந்த ராஜ்யத்தவர்கள் மற்ற ராஜ்யத்தவர்களுக்கு இனியும் எந்தவிதத்திலும் பின்தங்கமாட்டார்கள் என்ற நிலைமையை உண்டாக்கவேண்டுமானால், நாமும் அதற்குத் தகுந்தபடி நம்மை அமைத்துக்கொள்வதோடு, எதிர்கால சந்ததியையும் அமைப்பதற்கு வழி வகுக்க வேண்டிய பொறுப்பு இருக்கிறது. அதை உணர்ந்து தான் இந்திக்கும், மற்றும் இந்தத் தேசத்திலுள்ள பிற மொழிகளுக்கும் உரித்தான இடம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். இந்தி இலகுவாகக் கற்றுக் கொண்டுவிடக்கூடிய ஒரு மொழி.

அதேபோல ஆங்கிலம் உலகப் பொதுமொழியாக இருந்துவருகிறது. இந்த தேசத்தில் ஒரு சாரார் ஆங்கிலோ இந்தியர் என்ற பெயரில் இருப்பவர்கள்—ஆங்கிலத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருப்பவர்களாக அமர்ந்திருப்பதினாலும், ஆங்கிலத்தை நம் தேச மொழியாகவே கூட கருதி, அதற்கும் உரித்தான இடம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கருத்துக் கொண்டு தான் கற்பதன் கஷ்டத்தைக் கருதி ஐந்தாவது வகுப்பிலிருந்து 11-வது வகுப்பு வரையிலும் அதற்கு இடம் தந்திருக்கிறார் நமது அமைச்சர் என்று நான் கருதுகிறேன். அதே நிலையிலே ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாலும் 8-வது வகுப்பிலிருந்து இந்தி மொழியை இலகுவாகக் ஒரு குழந்தை கற்றுத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். எல்லாவித இலக்கண இலக்கியங்களையும் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய பருவத்திலுள்ள, குழந்தைகள் 8-வது வகுப்பில் இந்தியை ஆரம்பிக்கிறபோது இலகுவாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியும் என்ற நல்ல கருத்து கொண்டு தான் 8-வது வகுப்பிலிருந்து இந்தியைத் தவக்கிலை போதும் என்று கருதி நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன்.

7th November 1957] [Sri M. S. Selvarajan]

“கல்லூரியில் போதனா மொழி சர்ச்சைக்குரியது” என்று சொன்னார்கள். என்றாலும், தன்னுடைய உறுதியான தன்மையைக் காட்டினார்கள். கமிட்டியினருடைய முடிவும் ஏன் தமிழே போதனா மொழி ஆகக் கூடாது? என்று கேட்கத் தகுந்த முறையிலே அமைந்திருக்கிறதென்பதை நான் பார்க்கிறேன். 11-வது வகுப்புக்கு மேல் ஏதேனும் கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்கக் கூடியவர்கள் கல்லூரிக்குப் போய் ஆங்கில அறிவை விருத்தி செய்வதற்கு யாரும் போவதில்லை. 11-வது வகுப்புகளுக்குள்ளேயே அவர்கள் பாஷையை விருத்தி செய்துகொள்வதாகும். விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்குத்தான் கல்லூரிக்குப் போகிறார்கள். எந்தப் பாஷையின் மூலமாக அணுகினால், நாம் இலகுவாக விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடியுமோ அந்த பாஷையின் மூலமாகத்தான் அணுகவேண்டும். அந்த முறையில், நமக்குப் பழக்கமாகியுள்ள எந்தப் பாஷையின் மூலமாக நுணுக்கமான எல்லா விஷயங்களையும் தெரிந்துகொள்வதற்கு முடியுமோ அந்த பாஷையின் மூலமாகத்தான் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். கல்லூரியிலே தமிழ் ஆட்சிமொழி ஆகவேண்டுமென்று நிதி அமைச்சரும் அரசாங்கமும் உறுதியாக இருப்பது தெரிந்த விஷயம். ஆங்கில அறிவை வளர்ப்பதற்கு 5 முதல் 11 வகுப்பு வரையிலுள்ள காலம் போதாது என்றாலும், அடிப்படை அறிவைக்கொண்டு, மேலும் லேபரரி மூலமாக அறிவை நல்ல விதமாக விருத்தி செய்துகொள்ள முடியும். பலகாரத்தை ருசித்துப் சாப்பிட்டு அதன் தன்மையை உணர்ந்துகொள்ளலாம். பலகாரத்தை அப்படியே விழுங்கிவிட்டு, பிறகு, அதனுடைய தன்மையையும், சுவையையும் தெரிந்து கொள்வதும் உண்டு. இந்தச் சின்ன உதாரணத்தை மனத்திலே நினைத்துக்கொண்டால் புரிந்துகொள்ள முடியும். கல்லூரியில் தமிழ் வழங்குலதிலே அடிப்படையான முடிவு இன்னும் உறுதியாக ஏற்படவில்லை என்று நான் கருதுகிறேன். தைரியமாக தமிழை போதனா மொழியாக்கலாம்.

பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்கும் பரீட்சைகளைப்பற்றி சரிவர இங்கே குறிப்பிடவில்லை என்று நான் கருதுகிறேன். 7-வது வகுப்பை அடுத்து பொருத்தமான இடத்திலே பொதுப் பரீட்சை இருக்கும். அது தகுந்த இடம் தான் என்று நாம் கொள்ளவேண்டும். இன்னும் சில அடிப்படையான விஷயங்களிலே அரசியல் அமைப்பில் கண்டுள்ள காலத்திற்கு ஏற்றவாறு நாம் கருத்துக்கொள்ளக்கூடிய திட்டங்களைப்பற்றி நிறைவேற்றுவது எப்படி என்று பார்க்கிறபோது, இரண்டே இரண்டு தான் வழி என்று நாம் பிரத்தியட்ச கண்கொண்டு பார்த்துப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஒன்று, ஆசிரியர்க்கு மாணவர் விகிதத்தை அதிகப்படுத்துவது, அல்லது அதற்குத் தகுந்தபடி அதிகப் பணம் செலவு செய்வது, அதே நிலையில் தான் பணம் செலவு செய்வது கஷ்டம் என்று கருதி “ஷிப்ட் முறை” எல்லோருடைய மனதையும் உறுத்தக்கூடிய மற்றொன்று தான். ஒவ்வொருவரும் அரசாங்க அமைச்சர் குறிப்பிட்டபடி, அவர்கள் சூசகமாகத் தெரிவித்தார்களோ என்று நான் கருதுகிறேன். தெளிவாக்கக்கூட, அதைப் பரிசீலனை செய்யக்கூடிய அளவுக்குகூட மனம் இல்லாமல், இந்த ஷிப்ட் முறையில் உள்ள தாரதமியத்தை, சரியா தப்பா என்று ஆராயக்கூடிய முறையில் கூட, கமிட்டியினர் முடிவில்லை. அவர்கள் அபிப்பிராயங்களைப் பரிசீலனை செய்து, இதை நீங்கள் பரிசீலனை செய்யலாம் என்று அந்த கமிட்டியினர் நமக்கு சிபார்சைக் கொடுத்திருந்தால் நலமாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

ஒரு ஆசிரியரிடத்தில் 40 பிள்ளைகளை ஒப்படைக்கலாம் என்று வெள்ளையறிக்கையில் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஏற்கெனவே ஜில்லா போர்டுகள் நடத்தும் பள்ளிகளில்கூட 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் என்று விதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. நாற்பதுக்கு அதிகமான குழந்தைகளை ஒரு ஆசிரியரின் கரத்தில் ஒப்படைப்பது என்றால், அது எந்த அளவு கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதாக அமைய முடியும்? என்பதை எண்ணிப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது. இதை எண்ணிப் பார்க்க அரசாங்கம் தவறுது. ஷிப்ட் முறை இருந்தால், அதிலே என்ன கோளாறு இருக்கிறது? யாரிடத்திலிருந்து வந்தாலும், என்ன தவறு இருக்கிறதென்று சபையும் அரசாங்கமும்

[Sri M. S. Selvarajan] [7th November 1957]

உட்கார்ந்து பரிபூரணமாக ஆராய்ந்து, தவறு இருந்தால் விட்டுவிட்டு, தவறு இல்லையென்றால் கொள்ளுவதில் தவறு இல்லை. ஆசிரியர்களை உபயோகப்படுத்திக்கொண்டால் எல்லாக் காரியத்தையும் சரி செய்துவிடலாம். குறுகிய ஒரே பாதை என்று எண்ணுது மற்றும் இருக்கும் பாதைகளை அடைக்காமல், அதையும் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கோருகிறேன்.

ஆசிரியர்களுடைய நிலைமையை எண்ணிப் பார்க்கிறபோது, ஏழை எளிய குழந்தைகள் எந்தத் தரப்பினராக இருந்தாலும், எந்த ஜாதியினராக இருந்தாலும், பாடசாலையில் வந்து இலவச உணவு கொள்ளுவதற்கு வழிவகை செய்வதற்கு அரசாங்கம் முன்வந்திருக்கிறது. அரசாங்கம் செலவு செய்ததால் மாத்திரம் இந்தக் காரியம் ராஜ்யத்திலே நடைபெறுவதாக யாரும் எண்ண வேண்டியதில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இருபத்து நான்கு ரூபாய் ஒரு குழந்தைக்கு செலவு செய்யக்கூடியதை ஐந்து ரூபாய் உயர்த்தினால் குழந்தையின் தேகத் தரத்தையும், கல்வித் தரத்தையும் உயர்த்துவதற்கு முடியும் என்று எண்ணுகிறோம். குழந்தையொன்றுக்கு இரண்டரை வீதம் தினமும் பாடசாலையில் உணவு அளிப்பது என்ற முறையில் 200 நாட்களுக்கு 25 ரூபாய் குழந்தையொன்றுக்குச் செலவாகக் கூடிய நிலைமை ஏற்படுமானால், இன்றல்ல, என்றும் அந்த நிலைமையிலே எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் பரிபூரணமாக திருப்திகரமான ஆகாரம் அரசாங்கமே கொடுக்கக்கூடிய முறையை உண்டுபண்ணுவது முடியாது.

ஆகவே, மூன்று கோடி ஜனங்கள் இருக்கும் இந்த ராஜ்யத்தில் நபர் ஒருவர் மூன்று ரூபாய் வீதம் செலவு செய்வதாக இருக்குமானால், இந்த ராஜ்யத்தில் கல்வித் துறையிலே எந்த அளவு உயர்த்துவதற்கு முடியும் என்று முயற்சிக்கிறோம். அந்த நிலையில் ரூ. 2-5-0 ஆசிரியர்களுக்கும் மற்ற எல்லா விதமான நிர்வாகங்களுக்கும் செலவாகிறது என்றால், 11 அணு இலவச உணவுக்காக ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்று திட்டம் வகுக்கப்படுவதாக நான் நினைக்கிறேன். என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்—இன்றிருக்கும் நிலைமையில் ஒவ்வொரு உணவு விடுதியிலும் கிராம ஜனங்களிடத்திலே நம்பிக்கை வைத்துத்தான் இந்த நல்ல காரியம் நடத்திருக்கிறது. திருநெல்வேலியில் எவ்வளவு உயர்த்த அளவுக்கு இதற்குரிய “ரெஸ்பான்ஸ்” இருந்திருக்கிறது என்று தெரியும். கிராம ஜனங்களிடத்திலே நம்பிக்கை வைத்து, முற்றிலும் கிராம ஜனங்களுடைய ஏற்பாடு, இது தர்மத்தின் அடிப்படையில் உள்ளது என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு இன்று நடத்துகின்ற காரியம் நிலையாக நடப்பதற்கு, கிராம தானம், பூமி தானம், பூமிதான ரிஷியினிடமிருந்துகூட இதற்கான நிலம் கொள்ள முடியும். வருமான வரி சலுகை போன்று காட்டி, இதபோன்ற வகைகளை நிரந்தர ஏற்பாடு செய்து, நில தானம், நிதி தானம் பெற்று நிரந்தர ஏற்பாடு மூலமாக அந்தப் பொறுப்பை கிராம ஜனங்களிடத்தில் முற்றிலும் கொடுத்தால் நாம் அதற்கு செலவு செய்யக் கூடிய பணத்தை வைத்து ஆசிரியர் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு வசதி ஆகும்.

ஒரு குறைபாடு. மத்திய சர்க்காரிலிருந்து இந்த ராஜ்யத்திற்கு இப்படி ஆசிரியர்களுக்கு கிராம கிராமமாக வீட்டு வசதி செய்வதற்காக ஒதுக்கிய பங்குத் தொகையை இந்த ராஜ்யம் பயன்படுத்தவில்லை. இனிமேலாவது பயன்படுத்தும் என்று நான் நம்புகிறேன். ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்வதற்குக்கூட, கிராம ஜனங்களிடமிருந்து எல்லா கிராமங்களிலும் இலவசமாக நிலம் வாங்கிக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமை உண்டுபண்ணமுடியும். சிலவில் கிராம ஜனங்களிடமிருந்து கால் பங்குச் செலவைக் கேட்டால் தாராளமாக கொடுத்துவிடுவார்கள். ஆசிரியர்களை வீட்டுவசதியுடன் கிராம மக்களே அமர்த்திக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமையை கிராமம் கிராமமாகப் ஏற்படுத்திவிட முடியும். ஆசிரியர்களுடைய நிலைமையை உயர்த்த எந்த அளவுக்கு இன்னும் கவாச்சியைக் கொடுத்து நல்ல காரியத்தையெல்லாம் இந்தத் தேசத்தில் நிறைவேற்ற முடியுமோ அதையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து.

7th November 1957] [Sri M. S. Selvarajan]

ஒன்றைப் பார்க்கிறேன். முதியோர் கல்விக்காக . . . (இத் தருணத்தில் மிஸ்டர் ஸ்பீக்கர் மணியை அடித்து, அடுத்த கணம் அங்கத்தினரைப் பேச அழைத்தார்).

* SRI A. V. P. ASAITHAMBI : அவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி யினுடைய அவசியத்தைப்பற்றி உலகத்திலேயுள்ள மற்ற நாடுகளிலே இருக்கிறவர்கள் சொல்லியிருப்பதைவிட அண்மையிலே நமது நாட்டிலே தோன்றியுள்ள பேரறிஞர்கள் எல்லாம் அதனுடைய அவசியத்தைப்பற்றி மாத்திரம் அல்ல, அவசரத்தைப்பற்றியும் அழகாக கவிதை மூலமாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதை எனக்கு முன்பு பேசிய தோழியர் இராஜாத்தி அவர்கள் அழகுபட நம்மிடத்திலே எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

3-49
p.m.

“...அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
ஆலயம்பதி னாயிரம் நாட்டல்
பின்ன ருள்ள தருமங்கள் யாவும்
பெயர்வி எங்கி யொளிர நிறுத்தல்,
அன்ன யாவினும் புண்ணியம் கோடி
ஆங்கோர் ஏழைக் கெழுத்தறி வித்தல்”

என்று பாரதியார் அவர்கள் பாடியதைக் குறிப்பிட்டார்கள், அந்தக் கவிதை மூலமாக நான் என்ன உணர்கின்றேன் என்று சொன்னால், அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் கட்டி எவ்வளவு தான் சாப்பாடு போட்டாலும், மறுபடியும் பசிக்கிறது என்று கேட்கக்கூடியவர்கள் இருப்பார்கள். ஆலயங்கள் 10,000 கட்டி ஆண்டவனை ஆங்காங்கு நிறுத்திவைத்தாலும், மேலும் சில குறைகளைச் சொல்லி நிறைவு கேட்க ஆண்டவனிடம் வந்து நிற்பார்கள். ஆனால், ஒரு ஏழைக்கு எழுத்து அறிவைக் கொடுத்து அதன் மூலம் அவனுக்கு போதிய அறிவை கொடுத்துவிட்டோம் என்று சொன்னால், அவனவன் கால்களால் நடந்து வாழ்ந்துகொள்ளக்கூடிய நிலைமையைப் பெறமுடியும் என்ற அவசியத்தையும், அத்தகைய நிலைமை இந்த நாட்டில் இல்லை, எனவே அதை அவசரப்படுத்த வேண்டும் என்ற தன்மையையும் கருதி அண்மையிலே தோன்றி மறைந்த தேசிய கவி பாடியிருக்கவேண்டும். இதனுடைய அவசியத்திற்கு உள்பட்டு நமது அரசியல் சட்டத்திலே பத்து ஆண்டுகளுக்குள்ளாக இந்த நாட்டிலே அனைவரும் எழுதப்படிக்க கற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்ற அளவுக்கு சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கண்டிருக்கிறது. ஆனால், நாட்டினுடைய நிதி நிலைமை இடம் கொடுக்காத காரணத்தினாலும், இடம் கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையிலே இந்த நாட்டு அரசியல் அமைப்பு இல்லாததினால், அதாவது இங்கு இருக்கின்ற பணமெல்லாம் வடநாட்டு சர்க்காருக்கு போகின்ற காரணத்தினாலே, நமக்கு இந்த துரதிர்ஷ்டமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன்.

உலகத்திலே கல்வி பயிலாத மக்கள் 50 சத விகிதம் என்று நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த 50 சத விகிதத்திலே துரதிர்ஷ்டவசமாக நம்முடைய இந்திய உப கண்டத்திலே அதிகம் பேர் இருக்கிறார்கள். இந்தியாவினுடைய கல்வியின்மையைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லவேண்டுமென்று சொன்னால், இங்கேயிருக்கின்ற ஒவ்வொரு “லெவெபரியிலும்” ரயில் பெட்டியிலும் போய் பார்த்தால்தான் தெரியும். ஆண்கள், பெண்கள் என்று படம் போட்டு காட்டக்கூடிய அளவுக்கு தற்குறி தன்மை இந்த நாட்டிலே இருக்கிறது. படம் போட்டு வைத்தும் கூட பெண்கள் வண்டியில் ஆண்கள் ஏறுவதைப் பார்க்கிறோம். அந்த அளவுக்கு மோசமான நிலைமை நம் நாட்டிலே இருந்துவருகிறது. இந்த நிலைமையை கூடியவரையிலே மாற்றி அமைத்து, நல்ல அளவுக்கு கல்வியை தரமாகக் கொண்டுவருவதற்கு நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த வெள்ளை அறிக்கையில் பல திட்டங்களை கொண்டுவந்திருப்பதற்கு நான் அவர்களை பாராட்டுகின்றேன். அவைகளை வரவேற்கிறேன். அவருடைய கல்வித் திட்டத்தை அடிக்கடி மந்திரிகள் மாற்றி அமைத்து மக்களுடைய கல்வியை கெடுத்துவிடாமல் இருக்க ஒரு சட்ட ஏற்பாடாக செய்து

[Sri A. V. P. Asaithambi]

[7th November 1957]

விடலாம் என்றும், அப்படிச் செய்தால் இந்தச் சபையிலேயே பின்னால் யாரும் எதையும் செய்யக்கூடிய நிலைமை வரும் என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். அது மாத்திரமல்ல. மற்றொன்றும் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இந்த ராஜ்யத்திலே கல்வியின் தராதரம் ஓர் இடத்திற்கும் மற்றொரு இடத்திற்கும் மாறுபட்டதாக இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். சேலம் மாவட்டத்திலும், கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலும் கல்வி மோசமாக இருப்பதாக குறிப்பிட்டார்கள். ஒரே ராஜ்யத்தின் கீழ் ஒரே பகுதியிலே மாறுபட்ட தராதரம் இருப்பதற்குக் காரணம், அவர்கள் குறிப்பிட்டபடி இந்த நாட்டிலே கல்வியில் அடிக்கடி ஏற்படுகின்ற மாறுதலும், பாடதிட்டமானது ஒரேமாதிரியாக இல்லாததும் தான் என்று நான் கருதுகிறேன். அம்மாதிரியான நிலைமையை நாம் பார்க்கிறோம். அதோடு மாத்திரமல்லாமல் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இன்னொன்று குறிப்பிட்டார்கள். அதாவது பாடபுத்தகங்களை தனிப்பட்டவர்கள் வெளியிடுவதை விட அரசாங்கமே அதை மேற்கொண்டு வெளியிட உத்தேசிப்பதாகச் சொன்னார்கள். அப்படிச் செய்தால் புத்தகங்களை அரசாங்கம் மக்களுக்கு குறைந்த விலைக்கு கொடுக்கமுடியும். அரசாங்கம் இதிலே இன்னொன்று கவனிக்கவேண்டும். இப்பொழுது பாடதிட்டமானது திருநெல்வேலி மாவட்ட ஆரம்பப் பள்ளியில் ஒரு மாதிரியாகவும், கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் ஒரு மாதிரியாகவும், சென்னையிலே ஒரு மாதிரியாகவும் இருக்கிறது. எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. தவிர இதர புத்தகங்களெல்லாம் மாறுபட்ட முறையில் இருக்கிற காரணத்தினால் தான் கல்வியினுடைய தராதரம் மாறுபட்டு இருக்கிறது. எந்தப் பகுதியில் இருந்தாலும் சரி, எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. புத்தகத்தைப் போல ஒரேமாதிரியான முறையில் புத்தகங்கள் இருக்கவேண்டும். ஆனால் இம்மாதிரியான நிலைமை வருமானால் பல ஆசிரியர்களுக்கு எழுதக்கூடிய வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடும் என்று பயப்படுகிறார்கள். இது சம்பந்தமாக எழுதுகிறவர்கள் புத்தகங்களை யெல்லாம் வாங்கி, சிறந்த முறையில் இருக்கும்படி ஒரு புத்தகத்தை திரட்டி சர்க்கார் அதனை வெளியிடலாம். கன்யாகுமரியிலும் சென்னையிலும் ஒரே பாடபுத்தகம் தான் இருக்கவேண்டும். அந்த நிலைமை இருக்குமானால், அதிகாரிகளை ஓரிடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு மாற்றினால் கூட, “அய்யோ என் பிள்ளை இங்கு படிக்கிறான்” என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமைகூட வராது. அந்த அளவுக்கு பாடதிட்டத்தை செய்துவிட்டோம் என்று சொன்னால், கல்வியினுடைய தராதரம் மாறுபட்டு இருக்க நியாயமில்லை. அப்படியிருந்தது என்று சொன்னால் திட்டத்தில் கோளாறு இல்லை, ஆசிரியர்களுடைய கோளாறுகத்தான் இருக்க முடியும்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : நான் தராதரத்தைப் பற்றி குறிப்பிடவில்லை. படித்தவர்களுடைய எண்ணிக்கையைப் பற்றி குறிப்பிட்டேன். அப்படி படித்தவர்கள் மிகக் குறைவாக இருக்கக்கூடிய பகுதி கோயம்புத்தூர், சேலம் என்று குறிப்பிட்டேன், படிப்பினுடைய தராதரத்தைப் பற்றி குறிப்பிடவில்லை.

SRI A. V. P. ASAITHAMBI : படிப்பினுடைய தராதரம் ஒரே மாதிரி இல்லை என்று சொன்ன கருத்திலே தான் நான் பேசினேன். இருந்தபோதிலும், சென்னை மாகாணம் பூராவும் ஒரே மாதிரியான தரம், எந்த இடத்திலும் ஒரே மாதிரியான படிப்பு இருந்தால்தான், எந்த ஆசிரியர்கள் எங்கே போனாலும் அதற்கு வசதியாக இருக்கும், அது நன்மையாக இருக்கும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்த மாதிரியான முறையில் சென்னை ராஜ்யம் பூராவும் ஒரே மாதிரியான புத்தகங்களை சர்க்கார் வெளியிடுவார்களானால், அந்தப் புத்தகங்களை மிகக் குறைந்த விலைக்கு விற்கமுடியும். அதுமாத்திரமல்ல. கொஞ்சம் அதிகமான விலைக்கு விற்கும்கூட, ஓரளவு அதிகப் பணம் கிடைக்கும். அம்மாதிரி கிடைக்கின்ற பணத்தை கல்வி முன்னேற்றத்திற்கு தேவைப்படுகின்ற பற்றுக்குறை பணத்திற்கு ஈடு செய்ய முடியும்.

குறிப்பிட்ட வருஷங்களுக்குள்ளாக நாம் போதிய அளவு கல்வியைக் கொடுக்க முடியவில்லை என்பதற்குக் காரணம் போதிய நிதி இல்லை. அதற்காக போதிய அளவு கட்டிடங்கள், ஆசிரியர்கள் இவைகளையெல்லாம்

7th November 1957] [Sri A. V. P. Asaithambi]

இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்திலே சர்க்கார் ஒரு நல்ல முறையை கவனிக்கவேண்டுமென்று நான் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பழைய காலத்தில் நம்முடைய பள்ளிக்கூடங்களெல்லாம் சாவடிகளிலும் ஆலயங்களிலும்தான் நடத்தப்பட்டன. கட்டிடங்கள் இல்லாத கவலையை அடியோடு விட்டுவிட்டு, எல்லா கிராமங்களிலும் சாவடி இல்லாவிட்டாலும் ஒரு சாவடி ஏற்படுத்திக்கொள்ளலாம். அதற்கு அதிக செலவு ஏற்படப்போவதில்லை. அந்த மாதிரியான இடங்களில் பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்தலாம். அங்கு ஆலயங்கள் இருக்குமானால் ஆலயங்களிலே பகல் நேரத்திலே பள்ளிக்கூடங்களை நடத்தலாம். இம்மாதிரி செய்தால் பள்ளிக்கூடங்கள் வைப்பதற்கு கட்டிடம் இல்லை என்ற குறையை சர்க்கார் நிச்சயமாக நீக்கிக்கொள்ள முடியும். நம்முடைய நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் “கோயில் இல்லா ஊரிலே குடி இருக்கவேண்டாம்” என்று எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். அதனால் அநேகமாக எல்லா இடங்களிலும் கோவில்கள் இருக்கின்றன. ஆலயங்களை கைப்பற்றி—கைப்பற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை—அங்கே மத்தியான வேளையில் பள்ளிக்கூடங்களை நடத்தலாம். அப்படிச் செய்தால் ஆசிரியர்களுக்கு என்ன செய்வது என்று கேட்கலாம். அதற்கு சர்க்கார் ஓராசிரியர் பள்ளிகளை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். அதை நாம் நிச்சயமாக நடிக்கலாம். ஆரம்பப் பள்ளிகளில் சொல்லிக்கொடுப்பதற்கு பெரிய படிப்பு, பெரிய பயிற்சி தேவையில்லை. நமது நாட்டில் மூன்றாவது பாரம் முதல் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை தேரின்வர்கள், தேராதவர்கள் இவர்களை இந்தத் துறையில் தக்க மாதிரியான பயிற்சி கொடுக்கக் கூடிய அளவுக்குப் பழக்கிலும், இந்தத் திட்டம் வெற்றிகரமாக நடைபெறும். ஆனால் சர்க்கார் தரதரிஷ்டவசமாக 53 ஓராசிரியர்களுக்கு இரண்டு வருஷ பயிற்சி தேவை என்று சொல்லி, ரூ. 60 சம்பளம் வாங்கக்கூடியவர்களுக்கு பயிற்சி காலத்தில் ரூ. 18 சம்பளம் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். 1953-ல் வேலைக்கு சேர்ந்து இதுவரையிலும் இயற்கையாகவே பயிற்சி பெற்ற ஓராசிரியர்களுக்கு இன்னும் இரண்டு வருஷ பயிற்சி தேவையானது என்பது பெரிய ஆராய்ச்சிக்குரிய விஷயம்தான். ஆனால் ஒரு விஷயத்தை கவனிக்கவேண்டும். ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு இவ்வளவு பெரிய பயிற்சி தேவையா என்பதுதான் அது. ஆரம்பப் பள்ளிகளின் நோக்கம் இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய எல்லோரும் எழுதப் படிக்க தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதுதான். எல்லோருக்கும் கையெழுத்து போடத் தெரியும் என்ற முறையிலே இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், அந்த ஆசிரியர்களுக்கு பெரிய பயிற்சி தேவையில்லை. வேண்டுமானால் கோடை விடுமுறை நாளில் இரண்டு மாத காலத்தை அவர்களுக்கு ஒதுக்கி குறுகிய கால பயிற்சி கொடுத்து அவர்களை திறமையாக்க முடியும். பழையகாலத்து திண்பைப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் எந்த “டிரெயினிங் ஸ்கூலிலும்” படித்தவர்கள் அல்ல. அம்மாதிரி முறையிலே குறுகிய கால பயிற்சி கொடுத்து நிறைய ஓராசிரியர்களை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு, அதிக மக்களுக்கு கல்வி கொடுக்க சர்க்கார் முன்வரவேண்டும்.

ஆனால் ராஜாத்தி அவர்கள் சொல்லியது போல் இந்த கல்விக்கு போதைய பணம் இல்லைவே என்று கவலையைப் போக்க அவர்கள் மாவட்டத்தில் இருக்கிற சில மடங்கள், தஞ்சாவூரில் இருக்கிற மடங்கள், ஆலயங்கள் பற்றி குறிப்பிட்டார்கள் ; அறநிலைய பாதுகாப்பு மசோதா நிறைவேற்றப் படுமபோது சர்க்கார் அறிக்கைப்படி இந்த நாட்டில் பெரிய மடங்களும், சிறிய ஆலயங்களும் உட்பட சுமார் ஒரு லட்சத்திற்கு கணக்கு கொடுத்து அந்த ஆலயங்களுக்கும், மடங்களுக்கும் சொந்தமாக எட்டு லட்சம் ஏக்கர் நிலம் இருப்பதாகவும், மூன்று கோடி ரூபாய் வருஷத்திற்கு வருமானம் வருவதாகவும் கணக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், இவ்வளவும் எந்தமுறையில் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பது ஒரு பக்கம் இருந்தாலும் கூட, அந்தத் தொகையிலிருந்து கல்விக்காக ஒரு பெரும்பகுதியை எடுத்துக் கொள்வதையாரும் ஆட்சேபிக்க முடியாது. இந்த நாட்டில் கல்வி வேண்டாம் என்று யாரும் சொல்லாமட்டார்கள். நாம் கொடுக்கிற பணம்தான் அது. அதை கல்விக்காக பயன்படுத்துவதற்கு சட்டபூர்வமான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அந்தளவில் இந்த நாட்டில் கூடிய விரைவில் எல்லோருக்கும் எழுதப் படிக்கத் தெரியும் என்ற நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க

[Sri A. V. P. Asaithambi] [7th November 1957]

வேண்டிய ஒரு திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள் கிறேன். அந்தத் திட்டத்தை எடுத்திருக்கிற மந்திரியவர்களை பாராட்டி வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

SRIMATHI P. K. R. LASHMIKANTHAM : கனம் சட்டமன்ற தலைவர் அவர்களே, இன்று கனம் நிதியமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட, 1956-ம் வருஷத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த வெள்ளை அறிக்கையின் மீது நான் இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். அதை நான் மனமுவந்து வரவேற்கிறேன். இந்த வெள்ளை அறிக்கை வெளியிடப்பட்ட பிறகு அதற்கு ஒரு 40 கமிட்டிகள் அமைத்து இந்த கமிட்டிகளின் அனுபவபூர்வமான அறிவுகளையும் புத்திசூர்மையான அனுபவங்களையும் வைத்துக்கொண்டு பல திட்டங்களை இன்று உறுவாக்குவதாய் இருக்கின்றது. அந்தத் திட்டங்கள் மூலமாக இன்று கல்வி சம்பந்தமாக சட்டங்கள் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற ஒரு யோசனையும் இருப்பதைக் கண்டு நான் மிகவும் மகிழ்வாகுகின்றேன். காரணம், எனக்கு முன்பேசிய வர்கள் அது குறித்து தெளிவாக எடுத்துரைத்தார்கள். கல்வி சம்பந்தமாக பல மாறுதல்கள் அடிக்கடி ஏற்படுவதால் கல்வி ஸ்தாபனங்களில் பல குழப்பங்கள் ஏற்பட்டு அதன் மூலமாக பல கல்வி சம்பந்தமான தரங் கள் குறைந்து போகிறது. ஆகவே, இதற்கு என்று ஒரு சட்டம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னது, மிகவும் வரவேற்கத் தக்க ஒரு அம்சமாக இருக்கிறது. இரண்டாவதாக, கூடாயக் கல்வியை கொண்டு வருவதற் காக ஏற்பாடு செய்திருக்கப்பட்டிருப்பது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. அப் படிப்பட்ட கூடாயக் கல்வி இருந்தால்தான் இன்று நம் நாட்டிலுள்ள கல்வி யின்மையைப் போக்க முடியும் என்பது மிகவும் திண்ணம். அடுத்த படியாக, தனியார் நடத்தும் ஹைஸ்கூல்களில் அதனுடைய கணக்குகளை தணிக்கை செய்வதற்கும் பல ஆடிட்டர்கள் வேண்டியிருப்பதால் அதைப் பற்றியும் சில வார்த்தைகள் நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் அவர்களின் பிரசங்கத்தில் கூறினார்கள். அதாவது, ஹைஸ்கூல்களில் வருகிற வருமானத்தை சர்க்காரிடம் கொடுத்துவிடவேண்டும். அந்த ஹைஸ்கூல் ஆசிரியர்களுடைய சம்பளப் பொறுப்பு பூராவும் சர்க்கார் ஏற்றுக் கொள் ளும். மேலும் அதனுடைய வருமானத்தில் இருந்து 15 சத விதம் அந்த ஹைஸ்கூல் சம்பந்தமான செலவுகளுக்கு அந்த ஸ்தாபனத்திற்கு தரப்படும் என்ற ஒரு விஷயத்தையும் நிதியமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட் டார்கள். இது உண்மையாக வரவேற்கத்தக்கதுதான் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். அதன் மூலமாக பல கஷ்டங்களையும் தீர்ப்பதோடு, பணச் சிக்கனத்தையும் ஏற்படுத்தமுடியும் என்பது எனது நம்பிக்கை ஆனால் ஒன்று நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அதன் மூலமாக தனியார் நடத்தும் ஹைஸ்கூல்களுக்கு எந்த விதமான கஷ்டமும் ஏற்படுத்தும் படியான முறையில் இருக்கக் கூடாது அந்தத் திட்டம் என்பதுதான் எனது ஆசை. நம் இன்றைய கல்வித்திட்டத்திலே எல்லா ஏழை மாணவர்களுக்கும், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரைக்கும் இலவசமாகவே கல்வி கற்றுக் கொடுக்க ஆசைப்படுகிற சர்க்கார். எனினும் நிதி குறைவால் அந்தச் சட்டத்தை அமுலுக்கு கொண்டு வர முடியவில்லை என்று நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், இப்பொழுது இருக்கிற நிலையில் நான் ஒன்றுகூற வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு இப்பொழுது 3-வது பாரம் வரையில்தான் இலவசக் கல்வி கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. 3-வது பாரத்திற்குப் பிறகு சம்பளம் வாங்கப் படுகிறது. நம் நாட்டிலே விவசாயிக்கு அடுத்தபடியாக மிகவும் கஷ்டப் படும் ஜனங்கள் கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள்தான் என்பதை நாம் நன்கு அறிவோம். ஆகவே அந்த கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களின் குழந்தைகளுக்கு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரையில், முழுவதும் அவர்களுக்கு இலவசமாக படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்க சர்க்கார் சட்டம் செய்ய வேண்டுமென்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். காரணம் 3-வது பாரம் வரை இவர்கள் சம்பளமின்றிப் படித்துக் கொள்ள முடிகிறது. பிறகு படிக்க ஆசைப்பட்டாலும் அவர்களால் சம்பளம் கொடுத்து படிக்க முடிவதில்லை. எனவே, அவர்களுக்கும் ஒரு தனியாக சலுகை கொடுத்து, இப்பொழுது என்.ஜி.ஓ.-க்களின்

7th November 1957] [Srimathi P. K. R. Lakshmikantham]

குழந்தைகளுக்கு எப்படி தனியாக சலுகை கொடுக்கப் படுகிறதோ அப்படி யே இந்த கைத்தறித் தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளுக்கும் தனியான சலுகை கொடுத்ததில் நிதியமைச்சர் அவர்கள் முன்வருவார்கள் என்று நம்புகிறேன். அடுத்தபடியாக, ஆங்கில பாஷையின் தரம் மிகக் குறைந் திருக்கிறது என்பதை நம் ராஜாத்தி அம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிட்டார் கள். ஆகையினால் ஆங்கில பாஷையின் தரம் உயரவேண்டுமென்பது எல்லோருடையவும் கருத்தாக இருப்பதால் அந்த ஆங்கில பாஷையானது ஐந்தாவது வகுப்பிலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டால் என்ன தவறுதல் ஏற் படும் என்று சிந்தித்திப் பார்த்து அதை ஐந்தாவது வகுப்பிலேயே படிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்த படியாக, ஆறு வருஷத்திற்குப் பிறகுதான் குழந்தைகளை பள்ளிக்கூடத் தில் சேர்க்கலாம் என்ற ஒரு சட்டம் முன்பு இருந்தது. இப்பொழுது, ஐந்து வயது முடிந்ததும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பலாம் என்று இந்த அறிக்கையில்தான் நாம் காண்கிறோம். ஆனால், பெண்களை நான்கு வயது முடிந்த தும் ஐந்து வயதிலே பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பலாம் என்று சட்டம் இருந்தால் பாதகமில்லை. காரணம், 15 வயதானவுடன் 16 வயதிற்குள் பெண்கள் கல்யாணம் செய்யப்பட்டு விடுகிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் அதிக வயது சென்ற பிறகு பள்ளிக்குச் சென்றால், அவர்களுக்கு எஸ்.எஸ். எல்.சி. முடிப்பதற்குள் கல்யாணம் ஆகி விடுகிறது. ஆகவே பெண்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இந்த வயது குறைவாயிருந்தால் நன்றியிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். மேலும் மத்தியான உணவு சம்பந்தமாக ஏற்பாடு செய்திருக்கும் இந்த ஒரு ஏற்பாடு மிக உயர்ந்த தரமான ஏற்பாடாகும். அதிக இடங்களில் சென்று பார்த்தால், பல ஏழைக் குழந்தைகள் உண வின்றியே படித்து வருகிறார்கள் என்பது நமக்கு புலனாகிறது. ஆங்காங்கு பல பெரியோர்கள் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தாலும் பலயிடங்களிலும் இது இன்னும் நிவர்த்திக்கப் படவில்லை. ஆகவே, சர்க்காரே முன்வந்து இந்த யோசனையை கொண்டுவந்து, அதை ஒரு சட்டமாகக் கொண்டுவந்து அதன்மூலம் ஏழை மாணவி மாணவர்களுக்கு சாப்பாடு தரக் கூடிய ஒரு உதவி செய்வதற்கு நாம் நன்றிசெலுத்த கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். அதற்கு மேலாக, இந்த வெள்ளை அறிக்கையில், ஹைஸ்கூல்களின் முன்னேற்றத்தை ஒரு சில ஹைஸ்கூல்களை நடத்தும் நிர்வாகஸ்தர்கள் குறுக்கிட்டுத் தடுக்கிறார்கள் என்பதற்காக உபாத்தியாயர்களுக்கும் உபாத்தியாயினிகளுக்கும் பல அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதை நான் மனமார வரவேற்கிறேன். அடுத்தபடியாக, பல ஆசிரியப் பயிற்சி பள்ளிக்கூடங்கள் கிரிஸ்துவர்களால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. அந்த பள்ளிக்கூடங்களில் நம் ஹிந்துக்களுக்கு இடம் கிடைப்பதில்லை. அவர்கள் பச்சையாகவே சொல்கிறார்கள். கிருஸ்துவருக்கு இடம் கொடுத்தது போக காலியிருந்தால் உங்களுக்கும் கொடுக்கப்படும் என்று பச்சையாகவே சொல்கிறார்கள். அந்த பயிற்சிப் பள்ளிக்கூடங்கள் சர்க்காரின் ஆதரவைப் பெற்றுத்தான் நடக்கிறது. அந்த பயிற்சி நிலையங்களில் அந்தந்த ஊர்களின் ஹைஸ்கூலிலுள்ள மாணவர்களுக்கு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு சட்டம் இயற்றினாலும் பாதகம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். அப்படி சிலயிடங்களில் எனக்கு அனுபவம் இருக்கிறதை வைத்துக் கொண்டுதான் நான் இந்த விஷயத்தை இங்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த விதமாக வெள்ளை அறிக்கையின் மூலமாக நம் நாட்டில் உயர்ந்த தகுதி வாய்ந்த சட்டம் வரவிருக்கிறது வரவேற்கத்தக்கது என்று சொல்லிக் கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI S. LAZAR : Mr. Speaker, Sir, I rise to welcome in general the White Paper on Education as modified by the report of the Legislature Committee. Sir, I am one with all hon. Members who spoke on the floor of this House and said that as far as possible there should be some permanency in the matter of education or the educational system. But, however, all must be agreed on the fact that there had been sufficient necessity and enough circumstances

[Sri S. Lazar] [7th November 1957]

for totally re-modelling the system of education that is now obtaining in our country, more so in our State. Sir, the reasons pointed out by the White Paper on Education as well as the members of the Legislature Committee in making a change in the Educational system so far as I am able to understand, seem to be three-fold : No. 1 is that there is too much of illiteracy in this country ; No. 2 is that the standard of education has gone very low and No. 3 is that there must be a change to suit the changing circumstances. Sir, sufficient safeguards have been made in the White Paper on Education as modified by the report of the Legislature Committee. So far as the first reason is concerned, I am afraid, that sufficient safeguards have not been made. Sir, it has been said in Article 45 of the Constitution, that all children below a certain age must be compulsorily put in the schools. Sir, this demand, this anxiety, on the part of the people to eradicate illiteracy has been there for a very long time in our country. I may say that as early as 1904 or 1905 there had been demands from the then Indian Members in the Legislature that compulsory education at least in the primary stage must be introduced throughout the country. Sir, great men like Gokhale had even brought private Bill on this matter; but he could not pilot them successfully. Even at later stages, we find great men like Mahatma Gandhi laying emphasis on this aspect of the question. Sir, not only Mahatma Gandhi, but even other great men like Tilak, Vithalbai Patel and others were very particular about eradication of illiteracy. This agitation, as it were, continued even after the attainment of Independence and I should think it reached its climax in the year 1947 when the Indian Constitution was framed. Sir, though this agitation and efforts on the part of the public and their leaders had been there for such a long time, we have not been able to achieve our aim all these years. While analysing the reasons for the failure in this field of education, viz., eradication of illiteracy in our country, we will only find that so far as the pre-Independence days were concerned, the main reason was the lack of initiative and interest on the part of the then Government. But after the attainment of Independence, we find that though there was lot of enthusiasm, though there was lot of interest, on the part of the various Governments—the one great stumbling block was the paucity of funds. It was only want of sufficient funds for implementing this very important measure that stood in the way of eradicating illiteracy in our country. It was said on the floor of the House that our Hon. the Minister proposed to introduce a legislation for this purpose. I may remind this House that similar legislations and Resolutions were enacted and passed in the various Assemblies and Municipalities, respectively, in the year 1920, 1921, and so on. But they were not able to achieve their aim. As I said the main reason had been want of sufficient funds for implementing this very big programme. I should at this moment point out what exactly was done by other countries on similar occasions. Sir, countries like France, Russia, England and the United States of America, had allotted a very big amount for implementing such programmes. I am sure, a

7th November 1957]

[Sri S. Lazar]

similar attempt can be made on the part of our Government also. They did not stop there. They went to the extent of collecting an educational cess. I am sure, Sir, judging from the various speeches that were made on the floor of this House, that sufficient co-operation would be forthcoming from the public. Other suggestions have been given by the various Commissions appointed for this purpose in our country; namely, industrial education cess to be collected from the various big industries and industrial concerns in our country. Sir, yet another very ideal suggestion has been given, namely, to encourage private philanthropists by way of granting an income-tax rebate or some such remission. Then the public will be encouraged to come forward and make large donations for the purpose of implementing this most important programme of the nation. Sir, apart from this, very important item of finances, one or two other matters also have got to be considered if our programme has got to be implemented successfully; we have only to remember at this moment that in England the professions of Teachers and Police are made attractive and therefore we find that men from big families, men of high status and high qualifications and intelligence come to these professions. These are the two professions which require men of ability men of integrity and men of intelligence and also men who would be prepared to sacrifice anything. Considering this aspect of the question, it is absolutely necessary that the status of teachers in our country also must be raised by offering them higher pay.

Yet another very important factor to be remembered at this moment is that so far as primary education is concerned, as it is done in England, they must be entrusted to women who are supposed to be the best Friends, philosophers and guides for young children.

Coming to the second aspect of the question, namely, that by eradicating illiteracy, we should not be carried away by the thought that we have given real education to the people. For, it requires something more than eradicating illiteracy, if we really want our people to be well-educated. Education has been defined by various people, but time does not permit me to make mention of all those definitions. However, suffice it to say that our future generations, our future citizens must be men of character and men of personality. They must be able to devote their attention to the welfare of our country and they must be made to take interests in and safeguard the independence that we attained at such heavy price. Sir, if such real education is to be given, various other things also have got to be taken into consideration. I am only sorry to find that they have not been made mention of in the White Paper on Education or in the report of the Legislature Committee. I am only referring to the discipline that has got to be exercised amongst our young men and women. I am also referring to

MR. SPEAKER: The hon. Member is taking more time. He must not make reference to any fresh idea. I would like to wait till he finishes this idea, and not start something new.

[7th November 1957]

SRI S. LAZAR : Sir, I was going to say that equal importance must be given for religious instruction and moral instruction, if really our future generation is to be of high character. We must therefore lay emphasis that religious and moral instruction must be given at every stage of our educational pattern.

MR. SPEAKER : The hon. Member's time is over. Mr. Doraiswamy Reddiar.

4-22
P.m.

* SRI B. DORAISAMI REDDIAR : கனம் சபாநாயகர்

அவர்களே, கல்விபற்றிய வெள்ளை அறிக்கை மீது சட்டமன்றக் கமிட்டியார் கொடுத்த அறிக்கையின் மீது பல கனம் அங்கத்தினர்கள் ரொம்பவும் விரிவாகவும் ஆதாரங்களுடனும் பேசினார்கள். தக்க உதாரணங்களைக் கொடுத்து எந்த எந்த வகையில் நிதி வசூலிக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் எந்த முறையில் மாணவர்களுக்கு போதிக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் நிதி மந்திரி அவர்கள் விரிவாகப் பேசினார்கள். அவர் மணிக் கணக்கில் பேசியதற்குக் காரணம், அவர்கள் அடிப்படையான படிப்பு முறையில் படித்தவர்கள் என்று கருதுகிறேன். அதனால்தான் அவர்கள் திறம்படப் பேசினார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இப்போதுள்ள படிப்பு முறை பலவிதத்தில் பிற்போக்கு நிலையை அடைந்திருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டு எனக்குத் தெரிந்த சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதிர்ஷ்ட வசமாக, நமக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தவுடன், “தமிழ் மொழியே போதும், அன்னிய பாஷை வேண்டாம்” என்ற மனப்பான்மையைக் கொண்டோம். எல்லாப் பாடங்களும் தமிழிலேயே நடத்தப்படவேண்டும் என்றோம். ஆகவே, இப்போது பட்டப் படிப்புப் படித்தவர்கள் கூட ஆங்கிலத்தில் பேச சக்தியற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பது என் கருத்து. வெளிநாட்டாருடைய பாஷை போனால் போகட்டும். தாய்நாட்டு பாஷையிலாவது மாணவர்கள் நல்ல தேர்ச்சிபெற்றிருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால், அதுவும் இல்லை. இவர்கள் தாய்பாஷையிலும் அதைவிட மோசமாக இருக்கிறார்கள். காரணம் அந்தக்காலத்தில் ஒருவன் கொன்றைவேந்தன் படித்திருந்தான் என்றாலே அவனுக்கு தமிழில் நல்ல பாண்டித்தியம் இருக்கும் என்று கருதப்பட்டது. இன்றைக்குள்ள படிப்பு முறை மாணவர்கள் வெகுகாலம் வரையிலும் பட்டப் பார்த்துப் படிக்கிறார்கள். 1-வது பாரம் படிக்கும் மாணவர்களுக்குக் கூட தமிழை எழுத்துக்கூட்டாமல் வாசிக்கத் தெரிவதில்லை. 1-வது, 2-வது பாரம் படிக்கும் பிள்ளைகள் கூட தமிழை எழுத்துக் கூட்டித்தான் படிக்கிறார்கள். ஹைஸ்கூலில் 1, 2, 3-வது பாரம் படிக்கும் மாணவனுக்குக்கூட அரிச்சுவடியில் இருக்கும் அத்தனை எழுத்துகளும் படிக்கத்தெரியாது. ஆகவே, இப்போது இச்சே ஆங்கிலம் போய் விட்டது, தமிழும் போய்விட்டது. இப்போது நம்மிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு திண்டாடிக்கொண்டிருப்பது ஹிந்தி அது இப்போது ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறது. ஒருவர் ஹிந்தி வேண்டுமென்கிறார். மற்றொருவர் ஹிந்தி வேண்டாம் என்கிறார். ஒருவர் “ஹிந்தியை இஷ்டப்படாமல் வைத்துக் கொள்ளலாம்” என்கிறார். “இஷ்டப்படாம்” என்றால் மாணவன் ஏன் படிக்கிறான்?

மேலும், பள்ளி நாட்கள் 180-ஆக இருப்பது 200-ஆக அதிகமாகக்கூடும் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். இப்போது பள்ளிகளில் 60 நாட்கள் கூட படிப்பு கிடையாது. பள்ளியில் நெசவு உபாத்தியாயர், தச்ச உபாத்தியாயர் முதலிய உபாத்தியாயர்கள் இருக்கிறார்கள். நெசவு உபாத்தியாயர் பள்ளியில் இருப்பார், ஆனால், நெசவுப் பாடத்திற்கு வேண்டிய நாடாவோ கயிறோ இருக்காது. தச்சவேலை சொல்லிக்கொடுக்கு உபாத்தியாயர் பள்ளியில் இருப்பார், ஆனால், ஒரு முறுங்கை மரம் கூட அங்கே இருக்காது. ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் இப்படிப்பட்ட நிலைமையைப் பார்த்து விட்டு நான் இந்த நெசவு உபாத்தியாயருக்கும், தச்ச உபாத்தியாயருக்கும் என்ன வேலை என்று கேட்டேன். அங்கிருந்தவர்கள், அவர்கள் ஹெட் மாஸ்டருக்கு உதவியாக இருப்பார்கள் என்று பதிலிச்சொன்னார்கள். இந்த நிலையில், பள்ளியில் படிப்பு நேரம் 5-மணி நேரம் என்று சொல்கிறோம்;

7th November 1957] [Sri B. Doraisami Reddiar]

ஆனால் பையன் 2-மணி நேரம் படிப்பதற்குக் கூட பள்ளியில் வசதி இல்லை. மூலம், ஹை ஸ்கூல்களில் படங்கள் visual education மூலம் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்களாம். சிலநாட்களுக்கு முன்பு ஆரணியிலுள்ள ஹை ஸ்கூலுக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே மாணவர்களுக்கு படத்தை (film) மூலம் காட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் முற்போக்கான முறையில் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கிறார்களாம். அவர்களிடம் “நீங்கள் இங்கே படத்தைக் காண்பிப்பதற்கு முன்பு பிள்ளைகள் சினிமாவிற்குப் போய் படம் பார்த்துவிடுகிறார்களே” என்று சொன்னேன். இன்றைக்கு படிப்பு அந்த நிலையில் இருக்கிறது. நாங்கள் என்ன செய்வது, உங்கள் உத்தரவு என்று பதில் சொன்னார்கள். இப்போது எஸ்.எல்.ஸி. படித்தவர்களுக்கு சரியாக விண்ணப்பம் எழுதக்கூடத் தெரிவதில்லை. கல்விக்காக ஏதோ நிதி திரட்டலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதெல்லாம் முற்போக்கான காரியங்கள்தான் ஆனால், உருப்படியான படிப்பு எதுவும் இப்போது இல்லை என்பது என் கருத்து. இத்துடன் என் சிறுஞ்சேரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*SRIMATHI KOLANDAI AMMAL : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நமது கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சமர்பித்துள்ள அறிக்கையை ஆதரிப்பதுடன் ஒரு சில விஷயங்களை சொல்ல விரும்புகிறேன். “நம் நாட்டில் பிறந்திருக்கும் ஆண்-பெண் இருபாலருக்கும் கல்வியறிவு மிக இன்றியமையாதது. இதில், சிறப்பாக தாய்மொழியின் மூலம் போதிக்கப்படும் கல்வி தான்—தேசிய அடிப்படையில் வளரும் கல்விதான்— இன்றைய சமுதாயத்தில் வர வேற்கத் தகுந்தது” என்ற அடிப்படையில் இந்த அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் போற்றத்தகுந்ததும் வரவேற்கத்தகுந்ததும் ஆகும். நம் ஆட்சிமொழி தமிழ்மொழியாக மாறியது போல் தமிழ் ஆசிரியர்களின் நிலையும் உயரவேண்டும் என்பதுதான் என்போன்றவர்களுடைய கருத்து ஆகும்.

4.29
p.m.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி காலத்தில் ஆங்கில மொழி போதனை மொழியாக போதிக்கப்பட்டு வந்தது. அப்போது தமிழ் போதிக்கப்படும் வந்தது. அப்படி தமிழ் போதித்து வந்த வித்துவான்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட சம்பளம் ரொம்பவும் குறைவாக இருந்தது. ஆங்கிலம் கற்றுக்கொடுக்கக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சம்பளத்திற்கும் தமிழ் கற்றுக் கொடுத்து வந்த ஆசிரியர்களுக்கும் அடிப்படை சம்பளத்திலேயே வித்யாசம் இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு தமிழ்மொழி ஆட்சிமொழியாக மாறி தமிழ்மொழியிலேயே போதிக்கப்பட வேண்டும் என்ற திட்டத்தையும் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். தமிழ்மொழியை தேசிய மொழியாக ஆகச்ச்படுகிற நேரத்தில் தமிழ் ஆசிரியர்களுடைய நிலை இருந்த இடத்திலேயே தான் இருக்கிறது. இதை என்னால் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியாது. அதைப் போலவே பல்கலைக் கழகத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே தமிழ் எம். ஏ. ஆசிரியர்களுக்கும், தமிழ் பி.ஓ.எல். படித்த ஆசிரியர்களுக்கும், வித்வான் பட்டம் பெற்ற தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கும் அடிப்படை சம்பளத்தில் வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் திறமை வாய்ந்தவர்களும் தமிழில் எம். ஏ. பட்டம் பெற்று திறமை வாய்ந்தவர்களும் ஒரேமாதிரியாக இருக்கும் போது தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் சம்பள அடிப்படையில் வித்தியாசம் இருக்கவேண்டிய காரணம் என்ன என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தமிழ் ஆசிரியரும் பத்து மணி நேரம் தான் வேலை செய்ய வேண்டும், ஆங்கில ஆசிரியரும் பத்து மணி நேரம் தான் வேலை செய்ய வேண்டும். பி. ஓ.எல். படித்தவர்களும் தான் பத்து மணி நேரம் வேலை செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் அவர்களிடத்தில் சம்பளத்தில் மாறுபாடு இருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இப்படிப்பட்ட வேறுபாடு இருக்கிறது என்பதை கல்வி இலாகா மறுக்காமல் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த விஷயத்திலும் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்லூரிகளில் க்ரேட் 1 என்றும் க்ரேட் 2 என்றும் வைத்திருக்கிறார்கள். மற்ற டிபார்ட்மெண்டில் இருக்கிறதோ இல்லையோ, தமிழ் டிபார்ட்மெண்டில் அப்படிப்பட்ட வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. க்ரேட் 1 ஆசிரியர்

[Srimathi Kolandai Ammal] [7th November 1957]

களுடைய அடிப்படைச் சம்பளம் ரூ. 150. க்ரேட் 2-ல் இருக்கக்கூடிய ஆசிரியருடைய சம்பளம், அவர் விதவானாக இருந்தாலும் அவருக்கு கொடுக்கப்படும் சம்பளம் ரூ. 85 தான். இந்த இரண்டு பேர்களுக்கும் திறமையில் எந்த வித்தியாசமும் கிடையாது. அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் அவர்களுடைய சம்பளத்தில் வித்யாசம் இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒன்று அவர்களுக்கு திறமை இல்லை என்று வேண்டுமானாலும் சொல்லிவிடலாம். திறமை இருக்கிறது என்று சொல்லிவிட்டு அவர்களுக்கு சம்பளத்தில் வித்யாசம் இருக்கவேண்டியது அவசியம் இல்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இரண்டு பேர்களும் தான் எட்டு மணி அல்லது பத்து மணி நேரம் வேலை செய்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுடைய அடிப்படை சம்பளத்தில் பாரபட்சமாக இருப்பது சரியல்ல என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

சில கல்லூரிகளில் தமிழ் போதிக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் பீ.ஏ. வகுப்பில் ஐந்தாவது க்ரூப்புக்கு தமிழ் படித்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களால் இலக்கியமும் இலக்கணமும் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதையும் அரசாங்கம் உணர்ந்து அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக பரி யூனிவர்சிட்டி மாணவர்களுக்கு இப்பொழுது வைக்கப்பட்டிருக்கிற தமிழ் பாடம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது என்பது என்னுடைய கருத்து. நான் ஒரு ஆசிரியை என்ற முறையில் இதை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. என்னைக் கேட்டால் நம் முடைய மாணவர்களுக்குத் தமிழ் ஆரவம் இருப்பதால் இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக ஆகக் வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது இரண்டு மூன்று சங்க நூல்களில் சில வைத்துருக்கிறார்கள். அத்துடன் அவர்களுடைய பாடம் நின்றுவிடுகிறது. அந்த பாடங்களை ஜூன் மாதம் ஆரம்பித்தால் ஜனவரி மாதத்துடன் முடிந்துவிடுகிறது. அதற்கு மேல் அவர்களுக்கு பாடம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆகவே இன்னும் வைக்கப்பட்டிருக்கிற பரி யூனிவர்சிட்டிக்கு தமிழ் பாடங்கள் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். முன்பு இதற்குக் குறைவாக இருந்ததை வைத்துக்கொண்டு இப்பொழுதும் அதேபோல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். இதற்கு முன்னதாக யூனிவர்சிட்டியில் ஆங்கிலம் போதனை மொழியாக இருந்தது. அப்பொழுது தமிழுக்கு இரண்டாவது இடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது தமிழ் ஆட்சிமொழியாக வந்து விடப்பட்டியாலும் தமிழ் போதனைமொழியாக வரப்போவதாலும் மாணவர்களுக்கு இப்பொழுது தமிழில் நல்ல ஆரவம் ஏற்பட்டிருப்பதாலும், மாணவர்கள் தமிழை மிகுந்த அளவில் புரிந்துக் கொள்ளக் கூடிய நிலைமையில் இருப்பதாலும் பரி யூனிவர்சிட்டியில் இன்னும் அதிகப்படியான தமிழ் பாடத்தை புத்ததவேண்டும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆகவே இன்னும் அதிகப்படியான பாடத்தைச் சேர்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஆங்கிலம் தெரிந்த தமிழ் ஆசிரியர்கள் இருந்தால் அவர்களுக்கு குறைந்தது 40 அல்லது 50 வயதானாலும் அவர்களுக்கு திறமை இருந்தாலும் அவர்களைத் தலைமை ஆசிரியர்களாக நியமிப்பது இல்லை. அப்படிக்கொடுக்கக் கல்வி இலாகா சட்டத்தில் இடம் கொடுக்காமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமை இல்லாமல் ஆங்கிலம் தெரிந்த தமிழ் ஆசிரியர்கள் இருந்தால் அவர்களும் வயது முதிர்ந்தவர்களாக இருந்தால் அவர்களையும் தலைமை ஆசிரியர்களாக நியமிக்கும் முறையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு சட்டம் இடம் கொடுக்காமல் இருந்தால் அந்தச் சட்டத்தையும் மாற்றி அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதற்கு அடுத்தபடியாக குழந்தைகளை ஐந்து வயதுக்கு மேல்தான் வகுப்புகளில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படும் என்று வெள்ளை அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதைச் சொல்லும்போது சகோதரி ஸ்சுமிகாந்தம் அவர்கள் சொன்ன காரணத்தை நான் குறிப்பிடப்போவது இல்லை.

7th November 1957] [Srimathi Kolandai Ammal]

கலியாணமாகி பெண்கள் படிப்பை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்ற காரணத்தால் அதற்குளாகவே அவர்கள் தங்களுடைய படிப்பை முடித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களுக்கு ஐந்து வயது என்று வைக்காமல் அதற்குக் குறைவாக வைக்கவேண்டும் என்ற காரணத்தை நான் சொல்லவில்லை. நான் குறிப்பிடுவது என்னவென்றால்: ஆண்களைவிட பெண்களுக்குத்தான் உடல் வளர்ப்பு அதிகமாக இருக்கிறது. சீக்கிரமாகத் பெண்களுடைய உடல்தான் நன்றாக வளருகிறது என்றும், ஆண்களைவிட பெண்கள்தான் படிப்பில் அதிகப்படியான ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு நான்கு வயதிலேயே அவர்களை பள்ளிக்கூடங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். அப்படி நான்கு வயதில் சேர்த்துக்கொண்டால் அவர்களுக்கு வயது 15 ஆகும்போது அவர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் பெறுவதற்கு சௌகரியமாக இருக்கும். அதற்கு மேல் கல்லூரி படிப்புக்குப் போகிறவர்கள் போகலாம். ஆகவே ஐந்து வயது என்ற நிர்ணயம் செய்வதை நான்கு வயது என்று குறைத்துக் கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது. தற்காலத்தில் குழந்தைகளுக்கு அதிகப்படியான திறமை ஏற்படுகிறது என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். பதினாறு வயதிலேயே அவர்கள் கல்லூரிப் படிப்புக்கு லாயக்குள்ளவர்களாக ஆவார்கள். ஞாபக சக்தியும் அவர்களுக்கு அதிகமாக இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, ஆரம்ப பாடசாலைகளில் தொழில் கல்வி ஆசிரியர்களை நியமிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமை ரொம்பவும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட அவல நிலையில் பல்வேறு வட்டாரங்களிலிருந்து அறியவருகிறது. அப்படிப்பட்ட தொழில் கல்வி ஆசிரியர்களுக்கு குறைந்தபட்ச சம்பளம் 40 முதல் 45 ரூபாய் வரையிலாவது உயரவேண்டும்தான். இப்படித்தான் அவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று உறுதி செய்துகொண்டால் அவர்கள் மூலமாக தொழில் கல்வி எவ்விதம் அபிவிருத்தி அடையமுடியும் என்பதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். தொழில் கல்வி விருத்தி அடைவதற்கு வேண்டிய அளவில் அவர்களுக்கு இப்பொழுது ஊதியம் கொடுக்கப்படவில்லை, சம்பள உயர்வு கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்களுக்கு இப்பொழுது கொடுக்கப்படும் சம்பளத்தை வைத்துக்கொண்டு அவர்களால் எப்படி தங்களுடைய குடும்பங்களைக் காப்பாற்றமுடியும். அவர்களுடைய குடும்பங்களில், நிலைமையைப் பார்த்தால் ரொம்பவும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுடைய நிலையை போதிய அளவு உயர்த்தவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

வேலையில்லா திண்டாட்டத்தைப் போக்கவேண்டும் என்பதற்காக ஓராசிரியர் பள்ளிக்கூடங்களை அமைத்தார்கள். அப்பொழுது பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் மீண்டும் இரண்டு வருஷ பயிற்சி பெறவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது அவர்களுக்கு ஸ்டைபென்ட் 18 ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டது. அந்த முறையை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாது என்றும் அவர்களுக்கு அதிகப்படியான பயிற்சி பெறவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று பல்வேறு விண்ணப்பங்கள் அரசாங்கத்திற்கு வந்தன. பற்றுக்குறை இருந்ததால்தான் அப்படி நியமித்தார்கள். இதை வைத்துக்கொண்டு அவர்களால் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்துவது என்பது முடியாமல் இருக்கிறது. ஆகவே, அவர்களுக்கு ஒரு வருஷ பயிற்சி இருந்தால் போதும் என்றே அல்லது அவர்களுக்கு ஸ்டைபென்ட் 40 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும் என்றே ஒரு திட்டத்தை அமைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை அமைதியான முறையில் நடத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய படிப்புத் தரம் மிகவும் வீழ்ந்து விட்டது என்று ஒரு சாரரால் கருதப்படுகிறது. அதில் எப்படிப்பட்ட குறைபாடுகள் இருந்தாலும் பழையகாலத்தில் சங்க காலத்தில் படித்து பட்டம் பெற்றவர்கள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருந்தார்கள். அப்படி பல்வேறு துறை

[Srimathi Kolandai Ammal] [7th November 1957]

களில் அவர்கள் பணியாற்றி வந்தார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவிதத் திலும் அரசாங்கம் உதவி செய்ததாகவே இருக்கிறது. பரந்த மனப் பான்மையுடன் அவர்கள் பல்வேறு ஸ்தாபனங்களில் ஊதியம் இல்லாமல் பணியாற்றிக்கொண்டு வந்தார்கள். அப்படி பட்டம் பெற்றவர்கள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் நல்ல தகுதியுள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஆராய்ச்சி துறைக்கு உதவக்கூடியவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

நம்முடைய தமிழ் ஆட்சிமொழியாக ஆகக்கூடிய இந்த நேரத்திலே பல்கலைக் கழகத்திலும் கல்லூரிகளிலும் தமிழே போதனமொழியாக அமைப்பதற்கு அரசாங்கம் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்வதுடன் ஆசிரியர்கள் பிற மக்களுக்கு வேலை செய்கிற அந்த வீதாச்சாரத்தில் அவர்களுக்கு வீடுகளை அமைத்துக்கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும் அல்லது அவர்கள் எந்த இடத்தில் வேலை செய்கிறார்களோ அந்த இடங்களில் அவர்களுக்கு வீடுகள் அமைத்துக்கொடுப்பது அந்தந்த மாணேஜ்மென்ட்டின் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாக இருக்கவேண்டும் என்பதையும் ஞாபகப்படுத்துகிறேன். எந்த முறையிலும் அவர்கள் சாதாரண தொழிலாளர்களிலிட அதிகப்படியான வேலையைத்தான் செய்து வருகிறார்கள். ஒரு சாதாரணக் தொழிலாளிக்குக்கூட ஒரு நாளைய வருமானம் $3\frac{1}{2}$ ரூபாயாக இருக்கும்போது அவர்களுக்கு மட்டும் ஏன் குறைவான சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது என்பதையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். சாதாரண தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையைப் பொருத்து அவர்களுக்கு இந்த அரசாங்கம் பல்வேறு சட்டங்களை இயற்றுகிறார்கள். அப்படி ஆசிரியர்களுடைய நிலைமையை உயர்த்துவதற்கு எந்தவிதமான சட்டத்தையும் போடுவதாக இல்லை. அவர்கள் குடியிருப்பதற்கு வீடுகள் அமைத்துக் கொடுப்பதுடன் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரத்தையும் உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதைக்கூறிக்கொண்டு பரி யூன்வரிசிட்டி மாணவர்களுக்கும் தமிழ்க் கல்வி திட்டத்தை அமுல் நடத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த Pre-University மாணவர்களுடைய தமிழ்க் கல்வித் திட்டத்தையும் ஓரளவு அதிகப்படுத்த நான் மிகவும் விரும்புகிறேன். காரணம் ஜனவரி முதலே பாடத் திட்டம் முடிவாகிறது, ஆசிரியர்களுக்கு வேலை இல்லாமலிருக்கிறது என்பதையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு என்னுடைய சிறுஞரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

SRI A. R. SUBBIAH MUDALIAR: உபதலைவர் அவர்களே, வெள்ளை அறிக்கையில் பலவிதமான நன்மைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இருந்தாலும் கிராமப் பகுதியிலிருந்து வரும் என் போன்றவர்களுக்குத் தோன்றும் சில குறைபாடுகளைத் தெரியப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

மாணேஜ்மென்ட் பள்ளிகளைப்பற்றி சொல்லும்போது, 8-வது பக்கத்தில் ஆராய்ச்சியில் இருப்பதாகக் கண்டிருக்கிறது. அனேகமாக கிராமப் பகுதி களிலே மாணேஜ்மென்ட் மேற்பார்வையில் உயர்தர ஆரம்பப் பள்ளிகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், அதில் ஒரு குறைபாடு என்ன வென்றால், அதை வைத்து நடத்தக்கூடியவர்கள் அதை ஒரு வியாபாரமாக (பிஸினெஸ்) நடத்துகிறார்கள். ஒரு குடும்பத்தில் தகப்பன் பெயருக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம், அதற்கடுத்தாற்போல் மனைவி பெயருக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம், சகோதரி பேருக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் என்று வைத்துக் கொண்டு, கல்வியைப் புகட்டுவதற்கு, கல்வியை விருத்தி பண்ணுவதற்கு இல்லாமல், அதை ஒரு வியாபார ஸ்தலமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கல்வித் தணிக்கை அதிகாரிகளுக்கு இவைகள் தெரிந்திருந்தும், சட்டரீதியாக ஒன்றும் செய்ய முடியாததால் அதை இப்படியே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால், கல்வி புகட்டுவதற்குப் பதிலாக வரும்படியையே ஒரு குறிக் கோளாக வைத்துக்கொண்டு, எவ்வளவு தூரம் கல்வித் தரத்தைக் குறைக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் குறைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு பள்ளிக்கூடங்கள் இரண்டு குக்கிராமங்களில் வைத்துக்கொண்டு, ஒன்று தன் பேரிலும் இன்னொன்று மனைவி பேரிலும் வைத்துக்கொண்டு இரு பள்ளிக்கூடங்களையும்

7th November 1957] [Sri A. R. Subbiah Mudaliar]

ஒருவர் சைக்கிளில் போய் மேற்பார்வை பார்க்கக்கூடிய நிலைமையில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையைப் போக்குவதற்கு தெளிவான ஒரு சட்டத்தின் மூலமாகவோ அல்லது விதியின் மூலமாகவோ ஏதாவது வழி செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

அதற்கடுத்தாற்போல், தணிக்கை அதிகாரிகள். அவர்கள் எஸ்.எஸ். எல்.ஸி.க்குக் குறைவாகப் படித்தவர்களாக சில இடங்களில் இருக்கிறார்கள். ஹையர் கிரேட் தேறின பிறகு, 2, 3 வருஷங்கள் பள்ளியில் அனுபோகம் ஏற்பட்ட பிறகு, தணிக்கை அதிகாரிகள் என்று நியமனம் செய்யப்படுகிறார்கள். அவர்களே, ஹையர் எலிமெண்டரி ஸ்கூலுக்குப் போகும் போது, தரம் குறைகிறது. ஹையர் கிரேட் தேறின பிறகு, மூன்று வருஷம் கல்வி ஸ்தாபனங்களில் வேலை பார்த்தால் போதும் என்ற காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு தணிக்கை அதிகாரி என்று நியமனம் பண்ணுவது மூலமாக தணிக்கை சரியாக நடப்பதில்லை. குறைந்தது கிராஜுவேட்டாக இருக்கக்கூடியவர்களைத் தணிக்கை அதிகாரிகளாகப் போடுவது நலம்.

குழந்தைகள் லேபர்ஸ் மிக முக்கியமாகும். ஒவ்வொரு தாலுகா சென் பரிவாகுது ரெவினியூ பிரிசாவிலாவது குழந்தைகள் லேபர்ஸ் ஒன்று இருக்கும்படி கண்டிப்பாக வழி செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுதான் பிள்ளைகளுக்குப் படிக்கக்கூடிய பழக்கம் ஏற்படும். அதைச் செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிராமாந்திரங்களில் உள்ள பிள்ளைகள் சினிமாவுக்குப் போகக்கூடிய ஒரு கெட்ட பழக்கம் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஒரு சினிமாவுக்குப் போய்விட்டுவரக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டவுடன் அதில் நடக்கக்கூடிய கெட்ட போக்குதான் பிள்ளைகளுக்கு மனதில் படுகிறது. ஆகவே கிராமாந்திர ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களில் ரிஸிஜன், மாரல் வகுப்புகள் கண்டிப்பாக வைக்கவேண்டும். இவை இரண்டும் கிராமப் பள்ளிகளில் மிக மிக முக்கியம். மாரல், ரிஸிஜன், இன்டெலிஜன்ஸ் “டெஸ்ட்” இருந்தாலும் நல்லது. பள்ளிகூடப் பிள்ளைகள் கெட்டுப்போவதற்குக் காரணம், சினிமாவுக்குப் போகக்கூடிய தப்பான மனப்போக்கு வளருவது தான். அந்த வாய்ப்பு ஏற்படாமல், அவர்களுக்கு மாரல் ஸ்டடி கட்டாயமாக வைத்துவிட்டால் அனேக விதத்தில் நன்மை ஏற்படும்.

மத ஸ்தாபனங்கள் நடத்தும் கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்குப் போனால், உதாரணமாக கிருஷ்ணாவர்கள் நடத்தும் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போனால், முக்கியமாக அங்கே சொல்லிக் கொடுப்பது “ப்ரேயர்” சாப்பிடும்போது ப்ரேயர், படிக்கும்போது ப்ரேயர், படுக்கும்போது ப்ரேயர், பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகும்போது ப்ரேயர், வீட்டை விட்டு வெளியே போகும்போது ப்ரேயர் இல்லாமல் போகமாட்டார்கள். இதனால் அவர்களுக்குச் சிறு வயதிலேயே கடவுள் பக்தி ஏற்படுகிறது. அதை நாம் ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திலும் புகட்டுவது ரொம்ப முக்கியம்.

மத்தியான வேளையில் பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகளுக்கு உணவு அளிக்கும் திட்டத்தைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய கல்வி இலாகா டைரக்டர் அவர்கள் ஆர்பித்தது ரொம்ப நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சில பள்ளிக்கூடங்களில் தனிப்பட்டவர்களே செய்கிறார்கள். சில இடங்களில் கூட்டுறவாகவும் செய்கிறார்கள். நடந்து கொண்டு இருக்கும் இடங்களுக்கு அதன்மூலம் அதிக முதல் சலுகை கொடுங்கள். பிள்ளைகளுக்கு பகல் உணவு கொடுப்பதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படலாம்.

இந்தி வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற பெரிய பிரச்சனை இருக்கிறது. கல்வி மந்திரி அவர்கள் கொஞ்சம் அழுத்தமாகச் சொன்னார்கள். தென்னாப்பிடி இருந்து டில்லி போனால் எந்த டிபார்ட்மெண்டுக்குப் போனாலும் நம் தமிழ்நாட்டுச் சகோதரர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் நாம் முன்னேறியிருக்கும்போது இந்தியைக் கண்டிப்பாக படிக்க வேண்டியது அவசியம். இந்தி படிக்காவிட்டால் வட நாட்டுக்குப் போக முடியாது. இப்பொழுது வடநாடு தென்னாடு என்று அவதூறுகப் பேசி என்ன பிரயோசனம். தமிழ் நாடு தான் எல்லா விதத்தி

[Sri A. R. Subbiah Mudaliar]

[7th November 1957]

லும் முன்னேற்றகரமான நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால், அரசாங்கத்தார் வெள்ளை அறிக்கையில் சொன்னபடி இந்தியைக் கட்டாயமாக வைத்துத்தான் தீர்வேண்டும். இந்த இருந்தால்தான் நாம் முன்னேற முடியும். தமிழ்நாட்டில் பலவிதமான கஷ்டங்கள், இருப்பதோடு சரிசும் இல்லாத நாடாகவும் இருக்கிறது. இயற்கை வசதியற்ற நாடாக இருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய கல்வித் தரம் எந்த விதத்திலும் முன்னேற்றமாக இருக்கும்போது அதை நல்ல நிலைமையில் கொண்டு வரவேண்டும். இந்தி கட்டாயமாக அமுல் நடத்துவது அவசியம். வட நாடு தென்னாடு என்று சாதாரணமாகப் பேசக்கூடியவர்களுக்காக அதைக் கொஞ்சம் யோசனை செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து இந்தியைக் கம்பல்சரியாக இல்லாமல் செய்துவிடக்கூடாது.

ஆங்கிலம் ஒரு முக்கியமான மொழியாகும். வெள்ளை அறிக்கையில் சொன்னபடி 5-வது வகுப்பிலிருந்து கட்டாயமாக இருக்கவேண்டும். இந்தியும் ஆங்கிலமும், தாய்மொழியாகிய தமிழும் கட்டாயமாக எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை வைத்திருப்பது ரொம்பப் பொருத்தம். இம் மூன்று மொழிகளையும் ஒரு குறையும் இல்லாமல் அமுல் நடத்தினால்தான் தமிழ் நாட்டவர்களுக்குப் பிரயோஜனப்பட்டதாகும்.

ஆங்கிலம் இன்டர்நாஷனல் லாங்க்வேஜ் ஆகையால் அதை எடுக்கக் கூடாது. அதுவும் இருந்தால்தான் நாம் முன்னேற முடியும். மேற்படிப்புக்கு வாழ்ப்பும் ஏற்படும்.

பள்ளிகேஷன்களை நாஷனலைஸ் பண்ணுவது முக்கியம். திரு. ஆசைத் தம்பி அவர்கள் சொன்னபடி எல்லாவற்றையும் ஒரே ஸ்டாண்டர்டில் வைப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை. ஆங்கிலம், கணக்கு, ஸயன்ஸ் இவைகள் பொது ஸப்ஜெக்டுகளாக இருக்கலாம். பூகோளம், சரித்திரம் அந்தந்த ஜில்லாவுக்குப் பொருத்தமாக அமைவது நல்லது.

நர்சரி பள்ளிக்கூடங்கள் ரொம்ப முக்கியம். கிராமாந்திரங்களிலும் சரி, சென்னை போன்ற பெரிய நகரங்களிலும் சரி, பிள்ளைகள் வீட்டில் பொழுது போகாமல் தெருக்களில் சுற்றுவதால் தங்களை வம்பு பேசி, நடவடிக்கையைக் கெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்த எந்த இடங்களில் நர்சரி பள்ளிக்கூடங்கள் வைக்க முடியுமோ, அங்கெல்லாம் நர்சரி பள்ளிக்கூடங்கள் வைத்தால் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல பழக்கம் ஏற்பட உதவிகரமாக இருக்கும்.

தனிப்பட்ட மாணேஜ்மெண்டில் அம்மாதிரி வைப்பதற்குத் தயாராயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு உதவி கொடுத்து, நர்சரி பள்ளிக் கூடம் வைப்பது அவசியம் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அத்துடன் சில புத்தகங்கள் மோசமான முறையில் பப்ளிஷ் பண்ணுகிறார்கள். அதையும் சட்ட ரீதியாக தடை செய்வது முக்கியம். கீழ்த்தரமான புத்தகங்களை சட்ட ரீதியாகத் தடை செய்வது முக்கியம்.

வெள்ளை அறிக்கையில் கண்ட மற்ற விஷயங்களை எல்லாம் எல்லோரும் பேசியிருக்கிறார்கள். அவைகளைப்பற்றி நான் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. கல்வி அதிகாரி அதை ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் போய், நடைமுறையில் இருக்கும் கஷ்டங்களைத் தெரிந்து, அதற்குத் தகுந்தபடி வகுத்திருக்கிறார்கள். கமிட்டியும் அப்படி நடந்திருக்கிறது. கல்வி மந்திரி அவர்கள் இதைப்பற்றி ஒவ்வொரு பக்கமும் ஆழ்ந்து கவனித்து அதன்பின் அச்சடித்ததாக தெரிகிறது. வெள்ளை அறிக்கையானது தமிழ்நாட்டுக்கு ஒரு பொக்கிஷம். அம்மாதிரி ஒரு பொக்கிஷத்தை உண்டாக்கிய கல்வி மந்திரி அவர்களுக்கும் கல்வி அதிகாரிகளுக்கும் என்னுடைய வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI P. U. SHANMUGAM : சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வியைப்பற்றி கல்வி அமைச்சர் சமர்ப்பித்திருக்கும் வெள்ளை அறிக்கையின் மீது பல நண்பர்கள் கருத்துரையாற்றினார்கள். வெள்ளை அறிக்கையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களையும், திருத்தங்களையும் தெரிவித்தால், வெள்ளை அறிக்கையை திருத்தக்கூடிய தகுதி நாம் பெற்று விட்டோம் என்ற பொருளல்ல. இப்படி இருக்கக்கூடிய என் கருத்துக்களை

7th November 1957]

[Sri P. U. Shanmugam]

எடுத்துச் சொல்லி, இதைச் செய்யலாமா, இந்த யோசனையை கேட்டுக் கொள்ளக்கூடாதா என்ற வேண்டுகோளோடு இந்த சொற்பொழிவை துவக்குகின்றேன்.

சாதாரணமாக, மருத்துவத் துறையில் தனது தொழிலில் கவனக் குறைவு இருந்தால், மருந்தை தவறுதலாகக் கொடுத்துவிட்டால், இறப்பவன் ஒரு நோயாளி. ஆனால், நாம் நமது வேலையைச் சரிவர செய்யா விட்டால், சரிவர இந்தத் திருத்தத்தைச் செய்ய தவறிவிட்டோமானால், அதனால் பாதிக்கப்படப் போவது ஒரு தனி மனிதன் அல்ல. வருங்கால சமுதாயமே பாதிக்கப்படும் என்பதை மனதிலே வைத்துக்கொண்டு, இந்தத் திருத்தம் எப்படியிருந்தால் சிறப்பாக அமையும் என்று ஆய்ந்து ஆராய்ந்து முடிவு கட்ட வேண்டிய வர்களாக இருக்கிறோம். கல்வி அமைச்சர் இதை ஒட்டி இரண்டு மணி நேரம் சிறப்பான சொற்பொழிவு ஆற்றினார். அந்தச் சிறப்பு சொற்பொழிவில் அவர் குறிப்பிட்டதில் முக்கியமாக ஒன்று என் நெஞ்சைக் கவர்ந்தது. அதுதான் மொழிப் பிரச்சனை. மொழிப் பிரச்சனை யைப்பற்றி பேசும்பொழுது சொன்னார்கள். எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் ஒன்று கூடி உட்கார்ந்து அதற்கு முடிவு காணலாம் என்ற தைரியமான வார்த்தையைக் குறிப்பிட்டார்கள். நான் அதைக் கேட்டவுடன் மகிழ்ந்தேன். இருப்பினும் வெள்ளை அறிக்கையைப் படித்துப் பார்க்கும் பொழுது ஒரு மாணவன் மூன்று மொழிகளைப் படிக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றில் ஒன்று தமிழ் பிரதேச மொழி. மற்ற இரண்டு விரிந்தி அல்லது வேறு ஒரு மொழி. அதை அடுத்து ஆங்கிலம். ஆகிய இந்த மூன்று மொழிகளும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விரிந்தியை அல்லது வேறு ஒரு மொழியை எடுத்துக் கொள்ளும் மாணவர்கள் Academic Course II-ஐ வகுப்புப் பரீட்சையிலே கட்டாயமாகத் தேரவேண்டும், இல்லாவிட்டால் தேர்வு பெற்றதாக முடிவு நேராதா என்கின்ற வகையிலே வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். விரிந்தியைக் கட்டாயப்படுத்தவோ என்னவோ, விரிந்தி அல்லது வேறு ஒரு மொழி என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லலாம். விரிந்தி அல்லது வேறு ஒரு மொழி என்று தானே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது, அதில் என்ன குறை இருக்கிறது எனக் கேட்க்கூடும். பொதுவாக நமது நாட்டில் விரிந்திக்கே அதிகமான ஆசிரியர்கள் கிடைக்கக்கூடும். மற்ற மொழிகளுக்கு ஆசிரியர்கள் கிடைக்க மாட்டார்கள். அதுவும் கல்வித் துறையில் மாணவர்களுக்கு பாடசாலைகளில் போதுமான இடம் கிடைப்பதில்லை. எப்படியோ மாணவர்களைக் கொண்டு போய் பாடசாலைகளில் சேர்க்கின்ற நிர்ப்பந்தத்தில் இருக்கின்ற பெற்றோர்கள் விரிந்தியிலேதான் வாத்தியார் இருக்கிறார்களா, தெலுங்கு ஆசிரியர் இல்லையா, மலையாள ஆசிரியர் இல்லையா என்று நிர்ப்பந்தப்படுத்தி கேட்க மாட்டார்கள். ஆகவே, விரிந்தி மறைமுகமாக கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறது. அது வேறு ஒரு ரூபத்தில் நுழைகிறது. விரிந்தி கட்டாய பாடமாகத் தேவையில்லை. இப்பொழுது இருக்கிற மாதிரியே விரிந்தியை படித்தவர்கள் படிக்கலாம் என்று விட்டு விட்டிருக்கலாம். ஆனால் அதை கட்டாயமாக இன்னொரு முறையில் புகுத்துவது குறித்து நெஞ்சம் சற்று வலிக்கிறது. எனக்கு முன் பேசிய அம்மையார் அவர்கள் தமிழ் ஆசிரியர்களைப்பற்றி, அவர்களின் அவல நிலைமையைப்பற்றி சிறப்பாகக் கூறி ஏறக்குறைய அவர் வருத்தத்தை முழுவதும் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். தமிழ் ஆசிரியர்களைப்பற்றி குறிப்பிட்ட அவ்வம்மையார், தமிழுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற நிலைமையை குறிப்பிடுவார்கள், தமிழ் நாட்டிற்கு வருகின்ற புதுமொழி பற்றி குறிப்பிடுவார்கள் என்று எதிர் பார்த்தேன். ஆனால் குறிப்பிடவில்லை. தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு எந்த அவல நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அதைவிட அவல நிலைமை தமிழ் நாட்டின் தாய்மொழிக்கு ஏற்படுமோ என்று அஞ்சத்தக்க வகையில் விரிந்தி நுழைகின்றது. விரிந்தி நுழைவினால், தமிழ் கெடுமா, கெடாதா என்ற பிரச்சனை வேறு. விரிந்தி நுழைவு எவ்வளவு அபாயகரமானது என்று இங்குள்ள பலர் வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும்கூட நெஞ்சார் நினைத்துக் கொள்ளுவார்கள், மனதார் ஒத்துக்கொள்ளுவார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். விரிந்தியை இப்படி மறைமுகமாக புகுத்தாது நேரடியாக படித்துத்தான் தீர வேண்டுமென்று

[Sri P. U. Shanmugham]

[7th November 1957]

மென்று வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருந்தால், வெள்ளை அறிக்கையைத் தயாரித்தவர்களை வீரர்கள் என்று சொல்லுவேன். ஹிந்தியே கூடாது என்று அவர்கள் சொல்லியிருப்பார்களேயானால், தமிழ்த்தாய் மானத்தைக் காக்க வந்த தீரர்கள் என்று பாராட்டலாம். ஹிந்தி அல்லது வேறு ஒரு மொழி என்று மறைமுகமாகச் சொல்லி ஹிந்தியைக் கட்டாயமாக புகுத்தவதைப் பார்க்கும்பொழுதுதான், அவர்கள் வீரர்கள் என்றும் சொல்ல முடியவில்லை, தமிழ்த் தாயைக் காப்பாற்ற வந்த உத்தம பிள்ளைகள் என்றும் சொல்ல முடியவில்லை. வருத்தத்தோடு நெஞ்சம் நோக்குகிறது என்று குறிப்பிடுகிறேன்.

ஹிந்தி மொழியைப்பற்றி ஆறுதலாகக் குறிப்பிட்டார்கள். சகலக் கட்சித் தலைவர்களும் ஒன்று கூடி உட்கார்ந்து எல்லோரும் ஒன்றுபட்ட மொழி முகாம் அமைப்போம் என்று சொன்னதாகக் கேள்விப்படுகின்றேன். அப்படி அமைச்சர் அவர்கள் உள்ளபடியே நல்ல எண்ணத்தோடு சொல்லுகிறார்கள் என்றால் நான் அதைப் பாராட்டுகிறேன், வரவேற்கிறேன். நல்ல காரியங்களில் இறங்கும்படி பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எனது கருத்து யாது என்றால், ஹிந்தியை புகுத்துகின்ற நேரத்தில், ஹிந்தியைப் படித்த மாணவர்கள் ஹிந்திப் பரீட்சையில் தேறவில்லை யென்றால், முழுவதும் பரீட்சையில் தேறாத நிலைமையை மாற்றி, ஹிந்தியைப் படிக்கிறவர்கள் படிக்கலாம், கட்டாயமாக 11-வது வகுப்பு பரீட்சையில் அதில் தேற வேண்டும் என்று சட்ட மில்லை என்றாவது அந்த சட்டத்தின் பிடியை சிறிது தளர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அப்படிக்கூட செய்ய மனமில்லை என்றால், கடைசியிலே அறிக்கையிலே 20-வது para-வில் ஒரு சிலருடைய யோசனைகள் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் கொடுக்கின்ற யோசனைகளை அமைச்சர் அவர்கள் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு தமிழுக்கு இருக்கிற மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

‘There have been suggestions from various quarters that under Part II Language study, the language under Part I should not be excluded as one of the alternatives, but provision should be made for its study intensively under that part also.’

இரண்டாவதாகக் கொடுக்கப்படுகின்ற ஹிந்தி அல்லது வேறு ஒரு மொழி என்பதில், மற்றொரு மொழியிலே பிரதேச மொழி அல்லது வேறு மொழி என்று எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது, பிரதேச மொழியையும் அந்தப் பிரிவின்கீழ் தீவிரமாகப் படிக்கலாம் என்ற திருத்தத்தை தயவு செய்து ஏற்றுக்கொண்டால், வெள்ளை அறிக்கையில் மொழிப் பரீட்சையைப்பற்றி சர்ச்சை எழுவதற்கு அவசியமிராது என்று நான் சொல்லுகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார்கள் இம்மாதிரி கூறுகிறார்கள் என்ற பொருளல்ல. என்னைச் சார்ந்த நண்பர்களும் இம்மாதிரி பேசுகிறார்கள். நாங்கள் சார்ந்திருக்கிற கட்சியின் கப்போக குரலாகச் சொல்லுகிறோம் என்ற பொருள் கிடையாது. என்னுடைய சொந்தக் கருத்து இது என்று எடுத்துக்கொண்டாலும் இதை நாடு வரவேற்கும் என்று நம்புகிறேன். ஹிந்தி அல்லது இன்னொரு தேசிய மொழியைக் கற்க வேண்டும் என்று சொல்லும்பொழுது, பிரதேச மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு இதை மாற்றி அமைக்கக்கூடிய மன தாராளமும் பெருந்தன்மையும் அமைச்சர் குழுவுக்கு ஏற்பட வேண்டும், ஏற்படும் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்து, இரண்டு யூனிட், அதாவது 11 ஆண்டு படிப்பை பிரித்து முதல் யூனிட் எழு ஆண்டு காலமாகவும், இரண்டாவது யூனிட் நான்கு ஆண்டு காலமாகவும் பிரித்து வைக்கிறார்கள். எனக்கு எழுந்த சிறு சந்தேகத்தைச் சொல்லுகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் திருப்பி பதில் உரை சொல்லும்பொழுது விளக்குவார் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். இப்பொழுது எலிமெண்டரி பாடசாலைகளில் ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்கள் பணியாற்றுவதைப் பார்க்கிறோம். சில இடங்களில் செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களாக இருக்கலாம்.

7th November 1957] [Sri P. U. Shanmugham]

இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய 6-வது, 7-வது standard-ல் செகண்டரி கிரேடு trained teacher இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு நிர்ப்பந்தம் இப்பொழுது இருந்துகொண்டு வருகிறது. இரண்டையும் கொண்டு வந்து சேர்த்து ஏழு வகுப்புகளை ஒரு யூனிட் ஆக்கும்பொழுது, மேல் இரண்டு வகுப்புகளுக்கும் யார் ஆசிரியர்களாக பணியாற்றப் போகிறார்கள் என்று சொல்லப் படவில்லை. இரண்டு standard-களை எலிமெண்டரி பாடசாலையோடு கொண்டு வந்து சேர்க்கிறார்கள். உயர்தர ஆரம்ப பாடசாலைகளைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆரம்பப் பள்ளிக் கட்டிடத்திலே போதிய இட வசதி இல்லாதபோது அதை உயர்தர பாடசாலையாக்கி விடுவதால் இட நெருக்கடி அதிகமாகும் என்று தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஏற்றுக்கொள்ளுவார்களோ, இல்லையோ, எனது கருத்தைச் சொல்லுகிறேன், இரண்டு யூனிட்களாக பிரிப்பதற்கு பதிலாக, அதை ஏன் மூன்று யூனிட்களாக பிரிக்கக் கூடாது என்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். முதல் ஐந்து வகுப்புகள் ஒரு யூனிட் அடுத்த மூன்று வகுப்புகள் ஒரு யூனிட், அடுத்து மூன்று வகுப்புகள் ஒரு யூனிட் என்று பிரித்தால் இட நெருக்கடியை சமாளிக்க முடியாதா என்பதை தயவு செய்து யோசித்து அதை ஏற்றுக் கொள்ள இயலுமானால், இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக, கல்வித் திட்டத்தில் போடப்படுகின்ற உத்தரவுகள் அனைத்தும், சென்னை மாநிலத்தில் இருக்கிற அத்தனை பாடசாலைகளையும் கல்லூரிகளையும் ஒரே அளவில் பாதிக்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நேற்றைய தினம் அமைச்சர் அவர்கள் பேசும் பொழுது குறிப்பிட்டார்கள் ஆசிரியர்களுக்கு 12 ரூபாய் அதிகம் கொடுத்திருப்பதாக. வேலூர் வெங்கடேசுவரர் உயர்தர பாடசாலையில் இன்னும் 12 ரூபாய் சம்பள உயர்வு ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. கேட்பால் அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால், தாங்கள் சென்னை மாகாண சர்க்கார் உத்தரவிற்குப் பணிய் வேண்டியதில்லை. ஆந்திர மாகாண சர்க்கார் உத்தரவுக்குத்தான் பணிய் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஆசிரியர்களுக்கும் உடனடியாக இந்த சம்பள உயர்வை வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஹிந்தியைப் பொறுத்த மட்டில் அமைச்சர் குழு நான் சொன்ன யோசனைகளை ஆராய்ந்து ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வரவேண்டும். கடைசியாக ஹிந்தியை கட்டாயமாக புகுத்தி தமிழகத்திலே ஒரு எரிமலையை ஏற்படுத்தி விணை பழிச் சொல்ல இதை அமைச்சர் குழு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய சிறுநரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRIMATHI HEMALATHA DEVI : மதிப்பிற்குரிய துணைத்தலைவர் அவர்களே,

“கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்”

என்று வள்ளுவர் வகுத்துச் சொன்ன வாக்கின்படி நம் நாட்டில் எல்லா மக்களும், தங்களுக்கு இருக்கும் கண்களை கண்களாகவே பாவிக்க வேண்டும். தங்கள் கண்களை புண்ணை பாவித்து, படிக்காது விணை தங்கள் வாழ்நாளை பாழாக்கக் கூடாது என்றளவில் ஏழைக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் பிற்பட்ட இனத்தவருக்கும், தியாகிகளுக்கும், மற்றும் எல்லா குடும்பத்தினருக்கும், ஆக நாட்டில் உள்ள அத்தனை பேர்களுக்கும் கண்களுக்கு ஒப்பாக மதிக்கப்படும் கல்லியில் தேர்ச்சி பெற்று வாழ வழிவகை செய்து கொடுக்க அரசாங்கம் பல சட்டங்களையும், பல திட்டங்களையும் வகுத்திருப்பதை குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறோம், வரவேற்கிறோம். அதே முறையில் புத்தகங்கள் அச்சிடுவதற்கு அரசாங்கமே முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். ஜில்லா போர்டிலும், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலும் பள்ளிக்கூட பாடப் புத்தகங்களை தேர்ந்தெடுக்கும் கல்வி நிரந்தரக் கமிட்டி குழுவினரிடம் தனியார் நடத்தும் கம்பனிகள் ஸ்பெஸிமன் புகு

[Srimathi Hemalatha Devi]

[7th November 1957]

கொடுப்பார்கள். அந்த ஸ்பெஷலிமன் புக் நல்ல வர்ண படங்களும், நல்ல காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டுமிருக்கும். ஆனால் பிறகு அந்த புல்தகத்தை தேர்ந்தெடுத்த பிறகு அந்தப் புத்தகங்களில் வர்ணப் படங்களும் இருக்காது, தாள்களும் மோசமான நிலையில் இருக்கும். அம்மாதிரி நடவாத வகையில், புத்தகங்களை அரசாங்கமே அச்சிட முன் வந்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. அதோடு கூட, முதல் படிவத்தில் இருந்து ஆங்கிலமும், ஹிந்தியும் ஆரம்பிக்கிறார்கள். அது, மாணவ மாணவிகளுக்கு பெரிய சமையாயிருக்கிறது. மாணவ மாணவிகளுக்கு மட்டுமல்ல. எனக்கு முன் பேசிய அங்கத்தினர் ஷண்முகம் அவர்கள் கூட அறிவித்தார்கள். ஹிந்தி என்று சொல்லும்போது ஒரு பெரிய சமையாக அதைக் கருதுகிறார்கள். ஆனால் 6,000 மைலுக்கு அப்பாலுள்ள தேசத்தின் பாஷையாகிய ஆங்கிலத்தை படித்து பட்டங்கள் பெற்று பட்டாதாரிகளாக விளங்கி வருகிறோம். அப்பொழுது ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று கூறுவதற்கு என்ன தடை இருந்தது? அப்பொழுது நாம் அடிமையாய் இருந்ததாலோ என்னமோ ஆங்கிலத்தை படிக்க ஒப்புக்கொண்டு படித்தோம். நம் பிரதேச மொழியாகிய தமிழ், தமிழ் நாட்டிற்குள் பயன்படுமே தவிர, கேரளத்திற்குச் சென்றால் தமிழ் பயன்படாது, ஆந்தரத்திற்குச் சென்றால் தமிழ் அங்கு செல்லாது, மைசூருக்குச் சென்றால் அங்கு கன்னடம் தான் இருக்கிறது, அங்கும் தமிழ் பயன்படாது. ஆகவே, இந்தியாவிலே பெரும்பான்மையோர் பேசும் பாஷையாகிய ஹிந்தியை நம் தேசிய பாஷையாக ஏற்றுக்கொள்வதில் ஏன் தயங்க வேண்டும் என்று நாள் கேட்கிறேன். அதோடுகூட, நாம் ஹிந்தி படிக்க முடியாதெனக் கூறி நூட்பாள் பட்டம் கட்டிக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறோமா என்று கேட்கிறேன். எத்தனை பாஷையானால் என்ன? அவைகளை படிக்க நமக்கு புத்தியில்லை என்று சொல்வதற்கு வெட்கமில்லையா என்று கேட்கிறேன். தமிழ் நாட்டிலே இருப்பவர்கள் அறிவாளிகள். ஏன் ஹிந்தி படிப்பதை ஒரு சமையாக நாம் கருதவேண்டும். ஆகவே, மூன்று அல்லது நான்காவது வகுப்பில் இருந்து ஹிந்தியையும், ஆங்கிலத்தையும் படிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்படியானால் முதல் படிவம் வரும்போது மாணவ மாணவிகள் ஓரளவு அப்பாஷைகளை நன்கு புரிந்து கொண்டு, வாக்கியங்கள் அமைக்கும் அளவில் தேர்ச்சி பெறுவார்கள். உயர்நிலை பள்ளிப் படிப்பைப் பூர்த்தி செய்யும்போது தமிழில் மட்டுமல்லாது ஓரளவு இவ்விருபாஷைகளிலும் நல்ல முறையில் தேர்ச்சி அடைந்து விளங்குவார்கள் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கல்லூரிகளில் விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பக் கல்வி பாடங்களை எல்லாம் பிரதேச மொழியில், அதாவது தமிழில் நடத்த வேண்டுமென்பதற்கு அரசாங்கம் முன் வந்திருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். தமிழில் அந்தப் பாடப் புத்தகங்களை அச்சிட்டு வெளியிடும்போது, தற்போது நடைமுறையில் இருக்கும் ஆங்கில பதங்களையும் குறிப்பிட்டு அதற்கு சரியான தமிழ் பதத்தையும் அதற்குத் தகுதிபட்டால் நாளடைவில் தமிழ் பதம் மனதில் பதிந்து விடும். பின் சில வருஷங்களில் ஆங்கிலப் பதங்கள் மறைந்து போய் அந்தயிடத்தில் தமிழ் பதங்களை எளிதில், உபயோகித்துக் கொள்ள அது ஓரளவு இவ்வாயிருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மேலும் கல்லூரி படிப்பு முடிவதற்குள் தமிழ் மொழியில் தேர்ச்சி பெறுவது மட்டுமல்லாது ஆங்கிலம், ஹிந்தி ஆகிய இம் மூன்று மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற முடியும். அப்படி நாம் ஹிந்தியில் நல்ல தேர்ச்சி அடையும்போது அரசாங்க பாஷையாக ஹிந்தியையே வைப்பதற்கு யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக நம் மாகாணத்தில் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் பெண்களுக்கு என்று தனி கல்லூரி அமைக்க வேண்டும். அமைப்பதுதான் நல்லது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பெண்களுக்கு என்று தனி கல்லூரி இல்லாத ஜில்லாக்களில் இருக்கும் பெண்கள் கல்லூரி படிப்பு படிக்க தடை ஏற்படுகிறது. ஆன்களோடு சேர்ந்து படிப்பதற்கு பெண்கள் அச்சப்படுகிறார்கள். அது ஒரு புறமிருக்க, பொருளாதாரம் இல்லாத காரணத்தால் வேறொரு ஜில்லாவிற்குச் சென்று படிக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள், அவர்கள். படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் இருக்கிறது பெண்களுக்கு. ஆனால் வசதியில்லாத காரணத்தால் கல்லூரி படிப்பு படிக்க முடியாது, உயர்நிலைப்

7th November 1957]

[Srimathi Hemalatha Devi]

பள்ளிப் படிப்போடு அவர்கள் நின்றுவிட வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் பெண்களுக்கு தனிக் கல்லூரி அமைத்தால் தான் ஆண்களோடு பெண்களும் நல்ல முறையில் படித்து முன்னேற முடியும். ஆண்கள் மட்டும் இம்மூன்று பாஷைகளும் படித்து தேர்ச்சி அடையும்போது அப்படி பெண்களும் ஏன் அடையக்கூடாது. “ஆண் களோடு பெண்களும் சரிநிதர் சமானமாக வாழ்வோம் இந்த நாட்டிலே” என்று பாரதியார் கூறியிருக்கிறபடி ஆண்களும், பெண்களும் இம்மூன்று பாஷைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். குறிப்பாக, சேலத் தில் இப்பொழுது பெண்களுக்கு தனி கல்லூரி அமைக்க வேண்டுமென்று திருவாளர் ராமானுஜம் செட்டியார் அவர்கள் ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய் கொடுத்து உதவியுள்ளார். அதோடு ஜில்லா போர்டும் சிறந்த வகையில் ஒரு லட்சம் ரூபாய் கொடுப்பதாகவும் மேலும் பல பிரமுகர்கள் நிதி தானம் அளிப்பதாகவும் உள்ளனர். ஆகவே, எங்கள் சேலத்தில் பெண்களுக்கு என்று ஒரு தனி கல்லூரி அமைக்க ஆவன செய்வதற்கு எவ்வளவு துரிதமாக காரியங்கள் செய்ய முடியுமோ அவைகளை, கல்வி இலாகாவைச் சார்ந்தவர்களும், நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் செய்வார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். அதோடு, நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கூறியபோது சேலம், கோயம்புத்தூர் ஜில்லாக்கள்தான் கல்வியில் பிற்போக்கான நிலைமையில் உள்ளது என்று தெளிவு படத் தெரிவித்தார்கள். எனவே சேலம் ஜில்லாவில், குறிப்பாக தர்மபுரித் தாலுகாதான் மிகவும் பிற்போக்கான நிலையில் உள்ளது. குறிப்பாக எனது தொகுதியைச் சேர்ந்த பாப்பாப்பட்டி என்ற இடத்தில் தியாகி சுப்பிரமணிய சிவா அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக அரசாங்கம் பேசிக் ட்ரெயினிங் ஸ்கூல் ஆரம்பிக்க போகிறார்கள். அதை பேசிக் ட்ரெயினிங் ஸ்கூல் ஆக ஏற்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் வேண்டிய உதவி அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு கல்வி அமைச்சர் கொண்டு வந்த கல்வி வெள்ளை அறிக்கையை ஆதரித்து எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRIMATHI KAMALAMBUEJAMMAL : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த சபை முன்னால் சமர்ப்பித்திருக்கின்ற வெள்ளை அறிக்கையை நன்றாக அலசி ஆராய்ந்து பார்த்து, தமிழரை கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்து உருண்டையாக திரட்டி வைப்பது போல இந்த அறிக்கையை நன்றாக அலசி ஆராய்ந்து பரிசீலனை செய்து பார்த்தபிறகு இங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. யாரும் குறைபாடு சொல்லுவதற்கு வகையின்றி இந்த அறிக்கை இடம் பெற்றிருக்கிறது. இந்த அறிக்கையில் கட்டாய படிப்பு என்பது முக்கியமான இடம் பெற்றிருக்கிறது. இது என்னுடைய வெகு நாளைய கனவு. அந்த கனவு இந்த 1960-வது ஆண்டிலாவது நிலைவாகின்றதை பார்த்து யான் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். மேல் நாடுகளில் 16 வயதிற்குட்பட்ட ஆண் பெண் அனைவரும் கட்டாயமாக படித்தாக வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இல்லையென்றால் அந்த பிள்ளைகளின் பெற்றோர்களுக்கு பைன் (fine) போடுவது மேல் நாடுகளில் இருந்து வருகிறது. மேற்கத்திய நாடுகளில் இந்த விதமான முறை கையாண்டதின் காரணமாகத்தான் 16 வயதிற்குட்பட்ட படிக்காதவர்களை அந்த நாட்டில் பார்க்க முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. அதை உணர்ந்து நம் நாட்டினரும் மற்ற நாடுகளை போல் மூன்னாக்கு வரவேண்டும் என்று எண்ணி இந்த கட்டாய படிப்பை இங்கு கொண்டு வந்ததைப் பற்றி கனம் அமைச்சர் அவர்களை பாராட்டுகின்றேன். இந்த கட்டாய படிப்பில் ஒன்றிலிருந்து 5-வது வகுப்பு வரையிலும் கட்டாய படிப்பு கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் சில பிள்ளைகளுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பதாக சொன்னார்கள். விதிவிலக்கு என்று சொல்லும்பொழுது பெற்றோர்களோடு சேர்ந்து வேலை செய்யும் பிள்ளைகளுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். நான் இதில் குறிப்பிட விரும்புவது என்னவென்றால், பெற்றோர்களோடு பகல் வேலைக்கு போயிருந்தாலும் இரவில் வந்த பிறகு அந்த ஊரில் 20, 30 பிள்ளைகள் சேருவார்கள் என்றால் அவர்களுக்கென்று ஒரு ஆசிரியரை நியமித்து இரவிலாவது அவர்களுக்கு கற்று

[Srimathi Kamalambujammal]

[7th November 1957]

கொடுப்பதற்கு வசதி செய்தால் நலமாக இருக்கும். அப்படி ஏற்பாடு செய்வதினால் முதியோர் கல்வி திட்டத்தையும் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கும் என்பதை சொல்லிக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக மத்தியான உணவு கொடுக்கக்கூடிய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதினால் அதிக பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு வருவார்கள் என்பது நிச்சயம். இவ்வாறு பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாக வந்தால் ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாகி வரும். அப்போது ஆசிரியர்களும் கூடுதலாக தேவைப்படும். அப்போது ஆசிரியர்களை பயிற்சி செய்யக்கூடிய இடங்களில் அதிகமான பேர்களை படிக்க அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். அவ்விதம் அனுமதிக்கப்பட்டால்தான் ஆசிரியர்கள் இல்லை என்ற சூறைபாடு நீங்கும். ஆகவே இதற்கென்று இருக்கும் ட்ரெயினிங் காலேஜில் அதிக இடம் ஆசிரியர்களுக்கு ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதிலும் நம்முடைய பள்ளிக்கூடங்கள் நடத்துவதற்கு கோயில்களை உபயோகிக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டது. முன் காலத்தில் இவ்விதம் நடத்தினதாகவும் சொன்னார்கள். அந்த காலத்தில் பெரிய பிரகாரங்கள், நூற்றுக்கால் மண்டபங்கள், ஆயிரங்கால் மண்டபங்கள் அதிகமாக இருந்தது. முன்னால் இவைகளை கட்டுவதற்கு அரசர்கள் இருந்தார்கள். இப்போது அவ்விதம் கட்டக்கூடிய கோயில்கள் இல்லை. அம்மாதிரிக் கோயில்களை கட்டுவதற்கு இந்த காலத்தில் சேரளம் இல்லை, சோழமங்கலம் இல்லை, பாண்டியமங்கலம் இல்லை. அவர்கள் கட்டியிருந்த கோயில்கள் எல்லாம் முன் காலத்தில் விரிவாக இருந்ததினால் அக்காலங்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் நடத்த முடிந்தது. இப்போது இந்த விள்ளான காலத்தில் பள்ளிக்கூடங்களை சிறந்த முறையில் கட்டுகிறார்கள். இப்போது இருக்கிற கோயில்களை எல்லாம் எடுத்துப் பார்த்தால் பள்ளிக்கூடங்களில் இருக்கும் ஒரு அறைக்குத்தான் வரும். ஆகவே கோவிலில் நம்பிக்கை இல்லாத ஆசைத்தம்பி அவர்கள் போன்றவர்கள் கோவில்களில் பள்ளிக்கூடங்களை நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லுவது இந்த காலத்திற்கு எவ்வாறு என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்ததாக இப்போது எஸ்.எஸ். எல்.ஸி. வரை படித்து முடிந்த பிறகு ப்ரி யூனிவர்ஸிட்டி (Pre-University) கோர்ஸ் என்ற படிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இதில் இப்போது இருக்கின்ற பாட திட்டங்களை மாற்றியமைத்தாலும் இந்த எஸ்.எஸ். எல்.ஸி. பரீட்சையிலும் ப்ரி-யூனிவர்ஸிட்டியிலும் (Pre-University) பள்ளிக் எக்ஸாமினேஷன் தனித் தனியே எழுத வேண்டியிருக்கிறது. இதை மாற்றி எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி.-க்கும் ப்ரி-யூனிவர்ஸிட்டி (Pre-University)-க்கும் சேர்த்து ஒரே பரீட்சையாக வைத்தால் நல்லது என்று நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் இரண்டு தடவையாக பரீட்சை எழுத வேண்டியிருக்கிறது. இரண்டு தடவை பணம் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி.-யில் இருக்கும் பரீட்சையை எடுத்து விடுவார்களானால் இது மாணவர்களுக்கு உகந்ததாக இருக்கும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடுத்ததாக இப்போது இருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களில் தொழிற் கல்வியை புகுத்த வேண்டியது மிக அவசியம். இவ்வீதமான தொழிற்கல்வி இல்லாததினால் மாணவர்கள் உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததும் பேரே முனையில்தான் வாழ வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படுகிறது. நமக்கு ஜீவாதாரமாக இருக்கக்கூடிய தொழிற்கல்வியை நம் மாணவர்கள் பெற வேண்டும். அதாவது 8-வது படிப்பு அடைந்ததும் கல்லூரிக்கு போக வேண்டுமென்றிருக்கும் நேரத்தில் தொழிற்கல்வியை மாணவர்கள் பெற்றிருக்க வேண்டும். அப்படி பெற்றிருந்தால் எழுதும் வேலையை விட்டு விட்டு வேறு ஏதாவது தொழிலுக்கு போக முடியும். இதனால் நம் நாட்டில் தொழில் நிலையங்கள் அதிகமாக ஏற்படுவதற்கும் இது ஒரு சிறந்த வழியாக இருக்கும் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்ததாக போதகு மொழியாக ஆங்கிலத்தை வைப்பதா, அல்லது ஹிந்தியை வைப்பதா, தமிழை வைப்பதா என்வகின்ற பிரச்சனை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்போது இதில் முதலாவதாக தமிழ் மொழி அல்லது பிரதேச மொழியை வைத்திருக்கிறார்கள். அடுத்ததாக ஹிந்தி அல்லது வேறு ஒரு இந்திய மொழி, மூன்றாவதாக ஆங்கிலம் அல்லது உலக மொழிகளில் ஒன்று என்று வைத்திருக்கிறார்கள். பிரதேச மொழியை முதலாவதாக வைத்திருப்பதால் படிக்கின்றவர்களுக்கு எளிதாக புரிந்து

7th November 1957] [Srimathi Kamalambujammal]

கொள்ள முடியும். அது வரவேற்கத்தக்கது தான். இந்த சமயத்திலாவது தாய் மொழிக்கு இடம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதை பார்த்து மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இரண்டாவதாக ஹிந்தி மொழியைப்பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்தி படிப்பதானால் எந்தவித குறைவும் கிடையாது. நாக்பூர்-க்கு அப்புறம் தாண்டி விட்டால் ஹிந்தி மொழி தெரியாவிட்டால் மிக மிக கஷ்டம். ஹிந்தியை படிப்பதினால் தாய் மொழியினுடைய தரமோ அல்லது நம்முடைய தரமோ குறைந்துவிட போவதில்லை. இன்று ஹிந்தியை எதிர்க்கின்ற கட்சியைச் சேர்ந்த நம்முடைய நண்பர் அன்பழகன் அவர்களுக்கு ஹிந்தி நன்றாகத் தெரியும். இன்று அவர் ஹிந்தி படித்ததினால் அவர்களுடைய தரம் குறைந்து விட்டதா? அல்லது அவர்களுடைய புத்தி குறைந்து விட்டதா என்று நான் கேட்கிறேன். எதிர்க்கின்றவர்கள் ஹிந்தியை கற்றுக்கொண்டு மற்ற மக்களை மாத்திரம் ஹிந்தியை படிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லுவதில் என்ன அரித்தம் இருக்கிறது என்று கேட்கிறேன். இது வெறும் எதிர்ப்பு பிரச்சாரத்திற்கே உதவுமே தவிர வேறு ஒன்றிற்கும் இல்லை என்று தான் நான் கருதுகிறேன். மனிதன் எத்தனையோ பாஷைகளில் தகுதி உடையவர்களாக இருக்க வேண்டியது தான். இதனால் யாருடைய தரமும் குறைந்து விட போவதில்லை. மேலும் இப்போது எய்டட் ஸ்கூல்ஸ் (Aided Schools) சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இந்த பள்ளிக்கூடங்களை புதிய திட்டத்தில் கொண்டு வரும் பொழுது பஞ்சாயத் யூனியனிலிருந்து மான்யங்கள் கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த அலோசனை நல்லதல்ல என்பது தான் என் அபிப்பிராயம். தனியாக இப்போது கொடுத்து கொண்டிருப்பது போல் கொடுப்பதுதான் நல்லது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதோடு எய்டட் ஸ்கூல்ஸில் (Aided Schools) இருக்கும் ஆசிரியர்களின் சர்வீஸை கணக்கில் சேர்க்காமல் விடப்படுகிறது. சர்க்கார் பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை பார்க்கும் ஆசிரியர்களுோடு இருக்கும் சேர்ந்து படித்தவர்கள், அதே பயிற்சியை பெற்றவர்கள். தனிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை பார்க்கிறார்கள் என்ற காரணத்தின் பேரில் அவர்களுடைய சர்வீஸை எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலைமை மாற வேண்டும். தனிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களில் இருக்கும் ஆசிரியர்களுடைய சர்வீஸையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு சர்க்கார் என்ன முடிவு எடுக்கப்போகிறது என்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லும் போது தெரிவிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இவ்வாறு நல்ல முறையில் ஒரு திட்டத்தை கொண்டு வந்து இந்த சபையில் சமர்ப்பித்ததற்காக கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI N. MARUDACHALAM : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி பற்றிய இந்த அறிக்கை காலத்திற்கேற்ப முற்போக்கான முறையில் அமைந்திருக்கிறது என்று நான் கூறுவேன். இதில் சில திருத்தங்கள் செய்தால் மிக நன்றாக இருக்கும். அதாவது, 1-வது வகுப்பிலிருந்து 6-வது வகுப்பு வரையில் ஒரு மாணவன் படிக்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்த மாணவன் 5-வது வகுப்பில் பரீட்சையில் தேறினால் ஆறுவது வகுப்பிலும் ஒரு பரீட்சை எழுத வேண்டியிருக்கிறது. அந்தப் பரீட்சையில் அவன் தவறிவிட்டால் மறுபடி 6-வது வகுப்பிலும் சேர்க்கப்படுவதில்லை, 5-வது வகுப்பிலும் சேர்க்கப்படுவதில்லை. இந்த நிலையில் 6-வது வகுப்பில் பரீட்சையில் தவறிய பல மாணவர்களின் பள்ளி வாழ்க்கையே முடிவடைகிறது. ஆகவே 5-வது வகுப்புப் பரீட்சை கூடாது. மாணவனுக்கு 5-வது வகுப்பில் பரீட்சை வைக்காமல் 6-வது வகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, ஆதாரக் கல்வி போதனை எப்படி இருக்கிறது என்று சில இடங்களில் பார்த்தேன். இப்போது ஆதாரக் கல்வியில் கற்றுக்கொடுக்கும் முறை தவறானதாக இருக்கிறது. காலையில் மாணவர்கள் பஞ்சு எடுக்கிறார்கள், தக்கிலியில் நூல் நூற்கிறார்கள். இரண்டு வருஷங்கள் ஆனாலும் மாணவர்களுக்கு இரண்டு எழுத்துக்கூடத் தெரிவதில்லை. ஆகையால் 5-ம் வகுப்பிற்கு மேல் ஆதாரக் கல்வியை அளித்தால் நன்றாக

[Sri N. Marudachalam] [7th November 1957]

இருக்கும். அப்படிச் சொல்லிக்கொடுத்தால் தான் மாணவர்கள் ஆதாரக் கல்வியை நன்றாகப் பயிலமுடியும் ; அவர்கள் தொழில்களைக் கற்றுக்கொள்ளவும் முடியும்.

ஹரிஜனப் பிள்ளைகளுக்கு “ ஸ்காலர்ஷிப் ” கொடுக்கப்படுகிறது. பல இடங்களில் பலருக்கு இது கிடைப்பதில்லை. ஹரிஜன மாணவர்கள், உபகாரச் சம்பளத்தைப் பெறுவதற்கு முதலில் கிராம மணியக்காரரிடமும் பிறகு தாசில்தாரிடமும் விண்ணப்பத்தில் கையெழுத்து வாங்கவேண்டும். இவர்களிடமிருந்து கையெழுத்தை வாங்கி தலைமை ஆசிரியரிடம் விண்ணப்பத்தை சமர்ப்பித்தாலும் பலருக்கு உபகாரச் சம்பளம் கிடைப்பதில்லை. ஒரு சிலருக்குத்தான் உபகாரச் சம்பளம் கிடைக்கிறது. ஆகவே எல்லோருக்கும் உபகாரச்சம்பளம் கிடைக்கச் செய்யும் வகையில் உத்தரவிடுமாறு சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிராமங்களில் பல குழந்தைகள் படிக்க முடிவதில்லை. அவர்களை பெற்றோர்கள், தானியம் கூலியாகக் கிடைக்கிறது என்பதால் எங்கேயாவது மாடு மேய்க்க அனுப்பி விடுகிறார்கள். வாழ்க்கைத் தரம் குறைவாக இருப்பதால் அவர்கள் இப்படிச் செய்கிறார்கள். இதைத் தவிர்ப்பதற்காக பள்ளிக்கூடங்களில் மத்தியானச் சாப்பாடு போடுவதாக சர்க்கார் சொல்கிறார்கள். இதைச் செய்வதுடன் மாணவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு ஐதை உடை கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும். அப்படிச் செய்தால் பெற்றோர்களும் பிள்ளைகளை ஊக்கத்துடன் பள்ளிக்கு அனுப்புவார்கள். இதை கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

ஒரு உபாத்தியாயரிடம் எத்தனை மாணவர்கள் ஒப்படைக்கப்படலாம் என்பதைப்பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். ஒரு உபாத்தியாயர் 25—30 பிள்ளைகளை சமாளிப்பதே கஷ்டமானது. ஒருவருக்கு ஆரம்பத்தில் 2—3, குழந்தைகள் இருந்தால் அவைகளை சமாதானப்படுத்துவதே அவருக்குக் கஷ்டமாக இருக்கும். அப்படி இருக்கும்போது ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு உபாத்தியாயரிடம் 30 குழந்தைகள் இருந்தால் அவைகளை சமாதானப்படுத்துவதற்கே 2-மணி நேரம் பிடிக்கும். அதற்கு மேல், பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பது மிகவும் கஷ்டமானது. ஆகவே மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை எவ்வளவு குறைவாக நிர்ணயிக்க முடியுமோ அவ்வளவு குறைவாக நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சில இடங்களில் உபாத்தியாயர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உபாத்தியாயர்களுக்கு உள்ள வீட்டு அலவன்ஸ் ரூ. 7 ; அவர்களிடமிருந்து கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டுள்ள வீடுகளில் குடியிருப்பதற்காக வாங்கப்படும் வடகை ரூ. 15. சர்க்கார் வடகை வாங்குவது ரூ. 15-ம் அலவன்ஸ் கொடுப்பது ரூ. 7-மாக இருக்கக்கூடாது. ஆகவே எவ்வளவு அலவன்ஸ் கொடுக்கப்படுகிறதோ அவ்வளவே வடகையாகக் கொடுக்கப் படுவதற்கான உத்தரவை சர்க்கார் போட வேண்டும். உபாத்தியாயர்களின் நிலை இப்படி இருந்தால் அவர்கள் எப்படி மாணவர்களுக்கு நன்றாகப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க முடியும் ? அவர்களுக்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டும். ஆரம்பப்பள்ளி உபாத்தியாயர்களின் சம்பளம் இப்போது மிக மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. அவர்களுடைய சம்பளம் ரூ. 25 அல்லது ரூ. 30. குறைந்தபட்ச சம்பளம் ரூ. 50-ஆக இருந்தால்தான் உபாத்தியாயர்கள் ஊக்கமாகவும் உற்சாகமாகவும் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். கல்வி சம்பந்தமாகச் சட்டமியற்றும்போது உபாத்தியாயர்களின் சம்பளத்தையும் சர்க்கார் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again tomorrow at 9 a.m.

The House then adjourned.

IX.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

B

20. Balance Sheet of Radio and Electricals, Limited, Madras.

7th November 1957]

APPENDIX

[Vide answer to starred question No. 110-A asked by Sri V. K. Kothandaraman at the meeting of the Legislative Assembly held on 7th November 1957, page 365 supra.]

Silk Industry in the State—Development.

(a) The Central Silk Board, Bangalore, serves as a channel for the release of imported silk in the State. The State Government have no information regarding the quantity of raw silk imported. It has been ascertained from the office of the Central Silk Board at Madras that during the period from January to June, 1957 a quantity of 1,057 lb. of imported silk, valued at Rs. 36,350, has been sold in the Madras State through their office. It is presumed that all the quantity so released would have been consumed in the State. The quantity of imported silk actually used in Madras State is likely to be more, as some of the silk merchants purchase silk from Bangalore and other silk merchants to whom imported silk would have been supplied direct by the Central Silk Board.

(b) After the reorganization of States, Madras State lost her chief sericultural area in Kollegal taluk which merged with Mysore State. At present sericultural activities in the State are confined to Hosur in Salem district, Coonoor in the Nilgiris district and Talavadi in Gobichettipalayam taluk of Coimbatore district, where there are nearly 1,500 acres under mulberry owned by about 1,500 agricultural families for silkworm breeding.

In order to have an extensive acreage under mulberry for cocoon production with the ultimate object of establishing a silk factory at Hosur, the industry has been extended to the following areas where conditions are favourable for sericulture industry:—

1. Vepponapalli and Royakottah in Krishnagiri taluk, Salem district.
2. Palacode in Dharmapuri taluk, Salem district.
3. Kundah-Kottagiri in Coonoor taluk, Nilgiris district.
4. Masanagudi in Gudalur taluk, Nilgiris district.
5. Gudiyatham in North Arcot district.

It is proposed to introduce sericulture at Tenkasi in Tirunelveli district and Yercaud in Salem district. In Tenkasi the proposal is to have a Demonstration Silk Farm. The object of the scheme is to enable the poor agriculturists of that area to understand the technique of mulberry cultivation and silkworm rearing so that they can practice sericulture during off-seasons.

The scheme for the establishment of a Reeling Unit at Hosur has been included under the Second Five-Year Plan and the scheme had been forwarded to the Central Silk Board for sanction of financial assistance. When the scheme is implemented the position of

[7th November 1957]

the silk industry in the State will be enhanced as the silkworm breeders will find a ready and remunerative market for their cocoons in the Reeling Unit.

In order to encourage the silk industry among the poor agriculturists, the Government grant a loan of Rs. 50 per acre under mulberry. Every acre of land newly brought under mulberry cultivation is exempted from assessment for a period of three years. Mulberry seed cuttings are also supplied free of cost to the intending cultivators. The cultivators are also supplied with mulberry manure mixture for cost price. Pump-sets are hired to the sericulturists at a nominal rate. It is proposed to establish a cross breeding grainage at Berikai with a view to supply disease-free silkworm eggs to the rearers.

In order to educate the children of sericulturists about the silk industry, a scheme for the introduction of sericulture in three elementary schools in Salem district has been sanctioned. The scheme is already under implementation in one school. Two more schools have been selected and it is proposed to implement the scheme in the two additional schools during this year.

